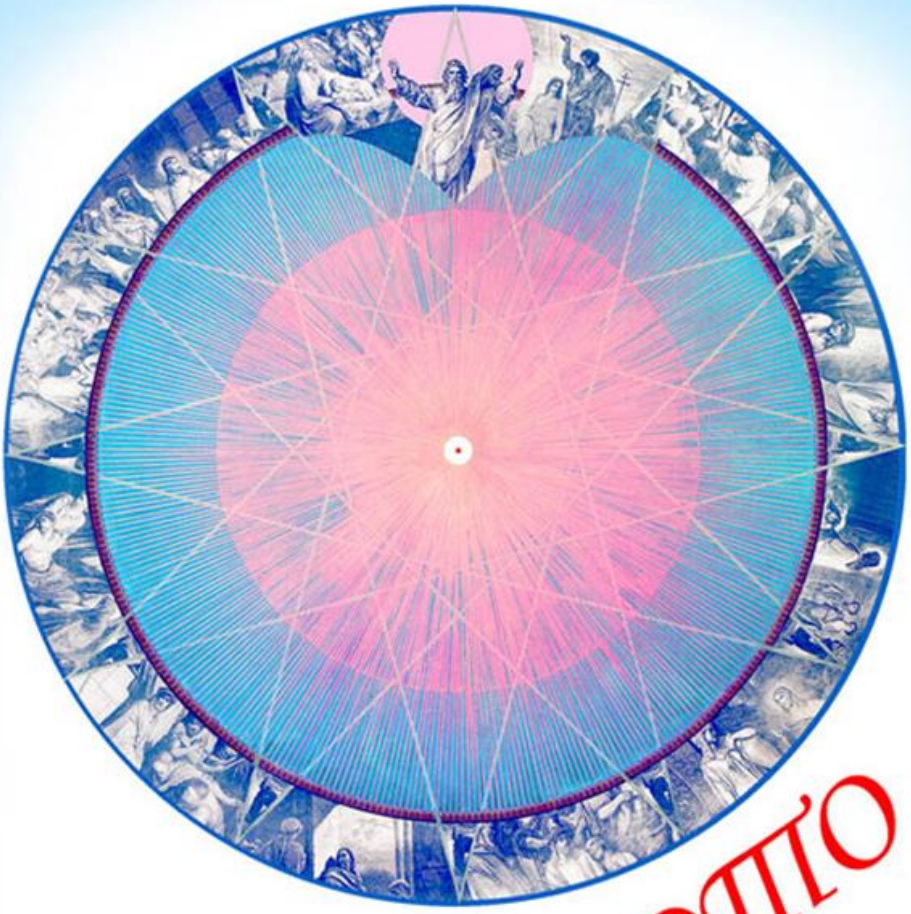

НЕОБЯТНОТО ГОВОРИ

текстове от единатора
и възможни включвания на Елма

Книга XL

Година 149(2013)-150(2014)

София-Изгрев

ЕЛМА И ТРЪБИ

МОЖЕ БИ НЕОБЯТНОТО ПРОДЪЛЖАВА ДА ГОВОРИ

ТЕКСТОВЕ ОТ ЛЮБИТЕЛСКИ ФИЛМЧЕТА И ОБЯСНЕНИЯ ОТ ЕДИНАТОРА, ФРАГМЕНТИ ОТ РАЗГОВОРИ И ПИСМА И ЕВЕНТУАЛНИ ХОЛИЗАЦИИ В ТЯХ[1]

От предишната книга започва един нов вид цялостно оформление на томовете. В края на кн. 38 бе казано, че с нея приключва класическият начин на предаване на Словото и че То продължава в Тройния Ритъм. Той обаче не се реализира никъде или ние не знаем за това. Ето защо надеждата за сваляне на Царството Божие на земята поне меж-

---

[1] *От тази книга нататък ще се правят периодично допълнителни корекции и редакции в нашите книги, понеже постоянно се откриват и включват и текстове от по-ранни години и се стремим те да се подреждат хронологично. Ето защо разпечатването не се препоръчва на този етап - подменяйте само съответните файлове в електронен вид, според последната дата на редакцията, отразена в името на файла.*

ду трима души, за групово възлизане на Новата Земя и в Новото Небе, остава за в бъдеще. Отсега нататък Словото на Елма няма да се разграничава с червени букви, освен с малки изключения, а ще бъде скрито сред думите на единатора и на хората с искра Божия, които ще бъдат цитирани. Това се налага по няколко причини.

<u>Първата</u> е един нов етап от "стратегията" на Диктуващия - опитите Му да ни импулсира да Го разпознаваме и когато е скрит в други текстове и творения, в други дела. Не само тези на холизаторите, но навсякъде.

<u>Втората</u> - да уважаваме и духа на единаторите и на всички останали, в който живее пак Бог. Някъде Той бе казал: "Където не съм Аз, съм пак Аз". Тук вече няма гаранция за кристално предаване на истината – човекът по пътя все още греши и няма съвършен изказ. С това се развива толерантността на читателите, търпимостта им към различията, грешките и несъвършенствата. Импулсира се възможността те самите да станат единатори, творци и тълкователи по един индивидуален и по-съвършен начин, ако намират нещо незадоволително в представяните текстове.

<u>Третата причина</u> се състои в това, че алените букви, открояващи съвременното

Словото на Христос в оригинал, от началото на юбилейната 150 година (2014) вече имат друга сила и биха били опасни за хората, които не си гостуват периодично и не се опитват да живеят като Безсмъртните.

Малцина схващат дълбоката вътрешна връзка между думата „Господ” и думата „гост”. Същото и с думата „блаГОСТ”, а ние знаем, че Благият Дух е Цялостният Бог.

Защо трябва да те обичат? - Ти си на гости - той трябва да те нахрани. А защо трябва аз да обичам? - За да ида на гости. Защото, ако аз не ида на вас на гости, вие нищо не можете да приготвите на мен. И вие сам не можете да се проявите. **(„Първите отношения“, 5 юни 1931)**

Светският човек си прави къща само за себе си и за своите деца. В къщата на духовния човек има място и за външни хора, но не за всички. Сърцата на сегашните хора не са много широки. В тях могат да влязат само няколко души. **(„Шестото чувство“, 18 октомври 1936)**

Да отидеш някъде на гости, това значи да стане правилна обмяна. /.../ Дето не става правилна обмяна, там няма живот, няма движение, няма мисъл, няма никакви чувства. Опита ли се човек да задържи живота,

мисълта и чувствата изключително за себе си, той се намира в дисонанса на живота. Този дисонанс показва, че обмяната не е станала правилно, течението на силите е подпушено някъде. **(„Доброто значение“, 26 февруари 1930)**

За да приемете един велик гост в дома си, първата ви работа е да пречистите къщата си външно и вътрешно: да я закърпите, да я измажете, да я измиете, да я наредите добре. За това са необходими средства, труд, усилия, страдания и мъчения. Щом поставите всичко в ред и порядък, вие сте доволни, радостни и весели – очаквате великия гост. Дойде ли великият гост в дома ви, вие влизате вече в радостта на живота. От това посещение зависи вашето бъдеще. Ако великият гост остане доволен от вас, радостта ви ще бъде голяма. **(„Вътрешни прояви“, 8 октомври 1930)**

Съществува текст в Словото със заглавие „Докосване и мекота”.
Докосването е единият полюс на Божественото.

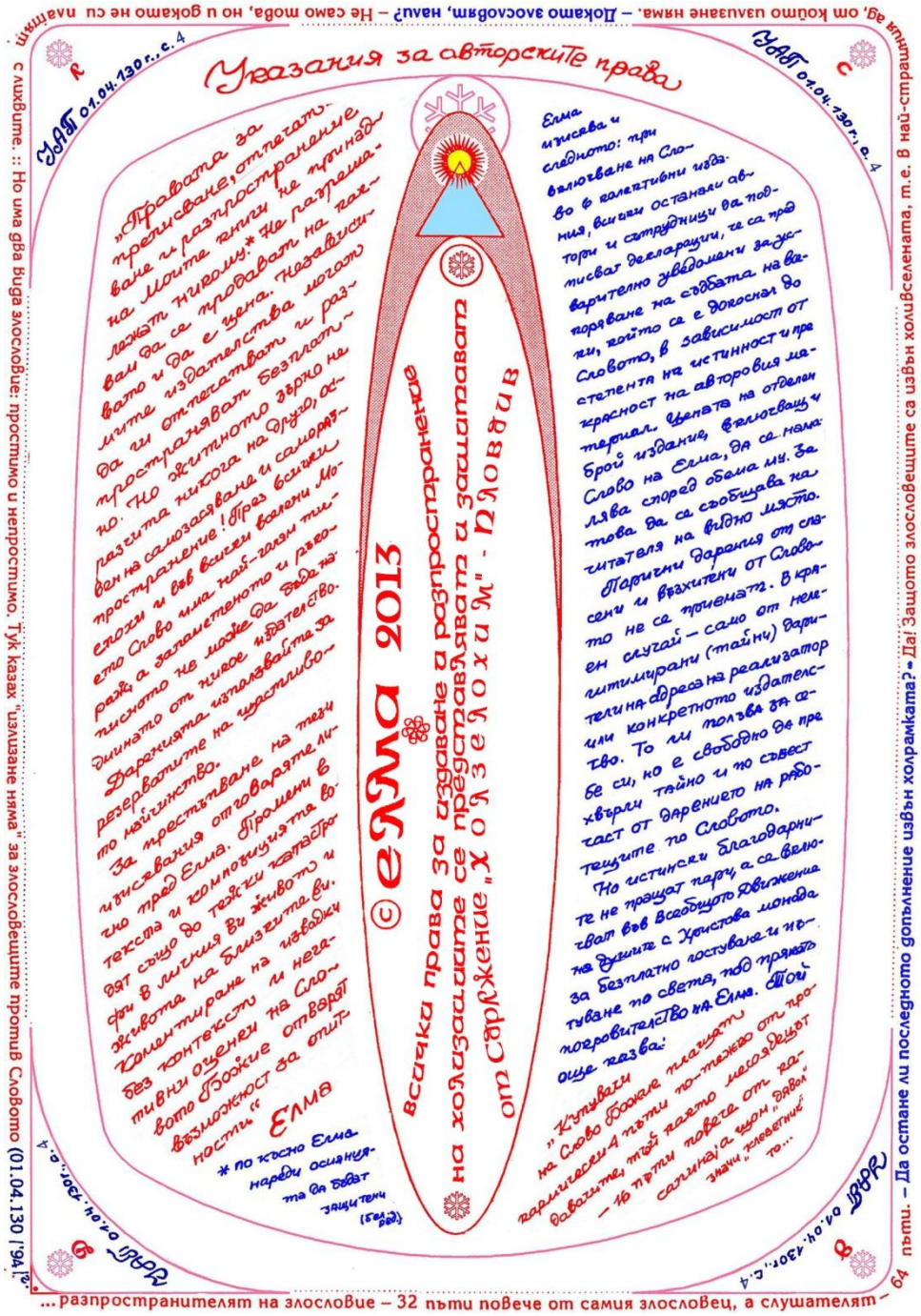

Указания за авторските права

„Правата за преписване, отпечатване, разпространение на Моите книги не принадлежат нивому.* На разрешавам да се продават на разпространяват безплатно, но житното зърно не разбира никога на друго, освен на самозадяване и самоцелен пространение! Праз всички мологи и във всеки валени Моето Слово има най-голям тиражъ а запечатването и разпространението не може да бъде на никое издателство. Дарените изпаляваи за дилната на чуждо. Дарените на чуждо резервоарите на чуждо. За предъявяване на тези чисвания отговарят лично пред Елма. Промени в текста и композицията в дят само до тежки катастрофи в мисия Ви живото и живота на близките ви. Коментиране на чужда без контекст и негативни оценки на Словото Божие отварят възможност за опитности.“ Елма

* по късно Елма нареди осиянията да бъдат защитени (Бел. ред.)

Елма изисква и следното: при включване на Словото в колективни издания, всички останали автори и сътрудници да подписват декларации, че са предварително уведомени за запоряване на субата на вгли, който се е доносил до Словото, в зависимост от степента на истинност и красност на авторовия материал. Цената на отделен брой издание, включващ Слово на Елма, да се намалява според обема му. За това да се съобщава на читателя на видно място. Парични дарения от слушатели и въхитени от Словото не са починати. В краен случай – само от неименитилирани (тайни) дарители на адреса на реализатор или конкретното издателство. То ли тоъва за себе си, но е свободно да пре хвърли тайно и то съвет част от дарението на работещите по Словото. Но истинските благодарните не пращат парч, а се включват във всеобщото движение на душите с Христова монада за безплатно гостуване и пътуване по света, под прякъ покровителство на Елма. Той още казва:

„Купуваи на Слово Божие плащат парлиевеи 4 пъти по-тежко от продавачите, тъй като по-тежко се сагинаі а чрез „дявол“ значи „клеветник“ то...

© ЕЛМА 2013

Всичка права за издаване и разпространение на холизацията се предоставяват и защитават от сдружение „Хоязелохи М“ - Пловдив

...разпространителят на злословие – 32 пъти повече от самия злословец, а слушателят – 64 пъти. – Да остане ли последното допълнение извън холрамката? – Да! Защото злословещите са извън холивселената, т.е. в най-страшна яд, от колко цаузане няма. – Докато заосаобрим, нали? – Не само моба, но и докато не си наатмаш с лихвите. :: Но има два вида злословие: простимо и непростимо. Тук казах „излизане няма“ за злословещите против Словото (01.04.130 г., с. 4

За пред света и според съществуващия днес закон за авторските права, настоящото издание е под протекция на "Юсаутор".

Принципите на Христо́вия Дух са истинността, анонимността и безплатното разпространение. Осиянията не бива да се продават по никой начин, а който ги включва в свои или периодични издания, трябва да намалява цената им съобразно обема на включената холиза̀ция. Илюстрациите са взети почти изключително от интернет, доверявайки се на съобщенията, че са предоставени за безплатно ползване. Ако някой автор попадне на своя творба в нашите книги и заяви претенции, ще заменим съответната илюстрация с друга. Бъдещото човечество, което ще е много по-етично, свободолюбиво и истинолюбиво, ще слага в изданията си специален знак, символизиращ правилото на Свободната Вселена:

"Всички права - на всички".

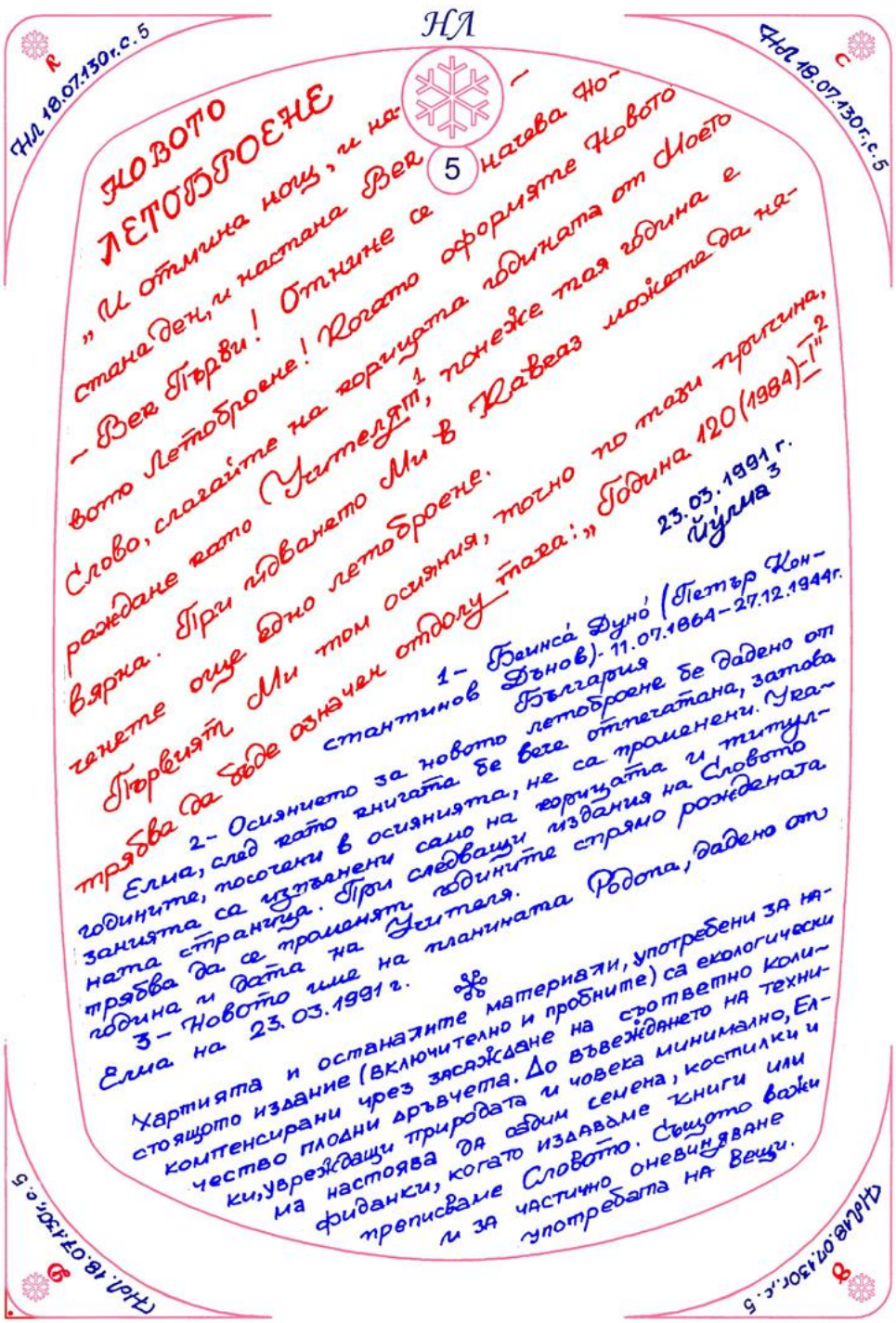

НЛ

НЛ 18.07.130г.с.5

НОВОТО ЛЕТОБРОЕНЕ

„И отминна нощ, и настана ден, и настана Век Първи! Отчине се начева Новото Летоброене! Когато оформяте Новото Слово, слагайте на горицата годината от Моето раждане като Учителят[1], понеже тая година е вярна. При годването Ми в Кавказ можете да начетете още едно летоброене.

Първият Ми том осиянния, точно по тази причина, трябва да бъде означен отдолу така:" Година 120 (1984)-I"[2]

23.03.1991 г.
Йулма[3]

1- Бянса Дуно (Петър Константинов Дънов)- 11.07.1864-27.12.1944г.

2- Осиянието за новото книгата бе вече отпечатана, затова Елма, след като книгата бе дадено от България летоброене годинчите, посочени в осиянията, не са променени. Указанията страница. При следващи издания на Словото годината и датата на Учителя годините спрямо рождената трябва да се променят

3- Новото име на планината Родопа, дадено от Елма на 23.03.1991 г.

Хартията и останалите материали, употребени за настоящото издание (включително и пробните) са екологически компенсирани чрез засаждане на съответно количество плодни дръвчета. До въвеждането на технически, увреждащи природата и човека минимално, Елма настоява да бъдем семена, костилки и фиданки, когато издаваме книги или преписваме Словото. Същото важи и за частично оневиняване употребата на Вещи.

НЛ 18.07.130г.с.5

НЛ 18.07.130г.с.5

НЛ 18.07.130г.с.5

Страницата, която виждате, е от 18.VII.130(1994)г. Затова се налагат някои пояснения, съобразени със сегашния момент - 150(2013)г. В новите ни издания годините са променени според Новото летоброене, като се дава и годината по официалния календар. В точка 2 по-горе се говори и за начало от рождената дата на Учителя, но това не сме направили, понеже ни е казано, че моментът още не е настъпил. В такова ново летоброене ще има нов тип месеци (плаващ лунен календар според реалните фази на Луната), ще се сменят коренно датите, а това би довело до драстични промени в света, за които човечеството още не е готово.

Когато говорим за Ново летоброене, ние имаме предвид календар с начало рождената дата на Мировия Учител във всяка кардинална епоха на човечеството, когато сам Господ слиза във всеки един от безбройните светове като физическо въплъщение на Бога. Христòвият Дух казва чрез Емануил Сведенборг (1688 - 1772), че Бог не е само невидим и абстрактен, както твърдят повечето религии. Бог винаги присъства във всяко човечество в Битието и с физическото си тяло като Богочеловек - Учител на всички Учители и същества. Истинските Му ученици и в нашия век Го разпознават безпогрешно - и се начева Ново летоброене.

КНИГА 40

СЪДЪРЖАНИЕ:

1300.128(1992) Кадри, субтитри и гласови обяснения от любителското филмче "Рила, Рила!“.....11711
1301.128(1992) Кадри, субтитри и гласови обяснения от любителското филмче "Русия`92".....11713
1302.133(1997).10.07 Писмо до Латвия……11747
1303.138-139(2002-2003) Кадри, субтитри и гласови обяснения от любителското филмче "Както на Небето".....11845
1304.138-141(2002-2005) Кадри, субтитри и гласови обяснения от любителското филмче "През сезони и години".....11781
1305.140(2004) Кадри, субтитри и гласови обяснения от любителското филмче "Молитвата на Бога"……11886
1306.141(2005) Кадър и стихотворение от любителско филмче за една необикновена българска танцьорка...……...……...……...…11890
1307.141(2005) Кадри, субтитри и гласови обяснения от любителското филмче „Една Бахова разходка из Витоша”...……...……...……...11890
1308.142(2006) Кадри, субтитри и гласови обяснения от любителско филмче -
1309.142(2006) Кадри, субтитри и гласови обяснения от любителско филмче №2 за с.Стоб в Западна Рила и околностите му……...…….....11915
1310.142(2006) Кадри, субтитри и гласови обяснения от любителско филмче №3 за с.Стоб в Западна Рила („Един китайски мандарин”)…….....11916
1311.142(2006) Кадри, субтитри и гласови обяснения от любителско филмче №4 за с.Стоб в Западна Рила (Заговезни и др.)…….....11925
1312.142(2006) За едно любителско филмче от м.август - Рила.....11935
1313.147(2011) За любителското филмче „Насам-натам”…….....11936
1314.148(2012) За любителското филмче „Добре дошли в рая”…….....11936
1315.148(2012) За любит. филмче „Пътешествието на рилския вятър“...11937
1316.150(2014) Важни документални диалози…….....11938

Има още филмчета, писма и други неща хронологично, но в този момент (след 3 ч. сутр. на 19.IX.2015 г.) Някой настоя те да се отложат за други книги, а тук кн. 40 да бъде завършена с едни важни документални диалози, снети от видеозаписи. Предстоели сложни събития, а този текст бил от основна важност, за да се разбере какво значи Разпознаване, Самоопределение, Преданост. Ако някой би се пробудил и би пожелал да се присъедини към някое Ято на Бога, оставяйки другите ята, завръзки и авторитети в периферията или напускайки ги въобще, споменатите събития щели да протекат с по-малко страдания.

КАДРИ, СУБТИТРИ И ГЛАСОВИ ОБЯСНЕНИЯ ОТ НЯКОИ ЛЮБИТЕЛСКИ ФИЛМЧЕТА

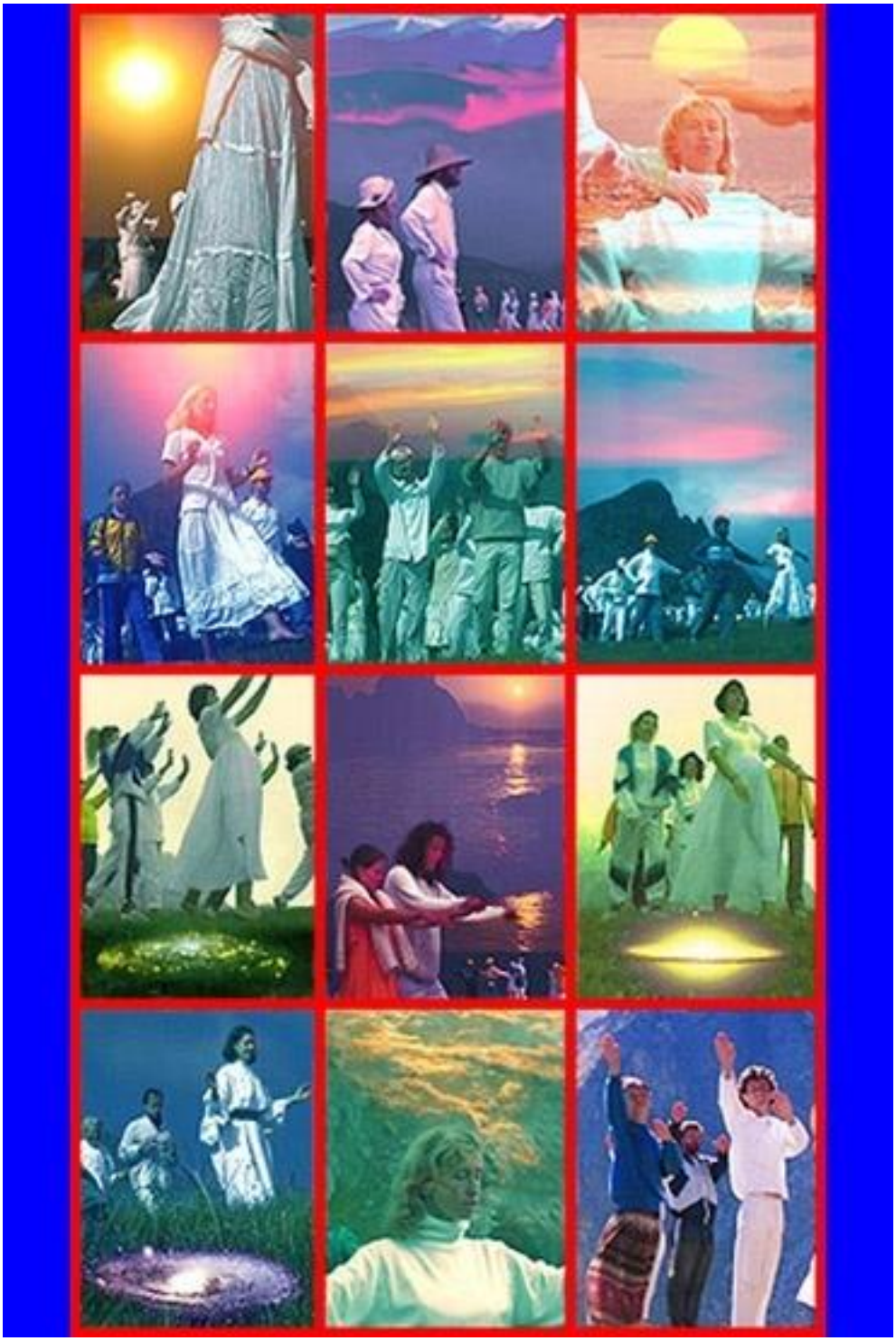

128(1992).VIII.22 "Рила, Рила!". Това бе една удивителна година,

която даде богати плодове не само в чужбина, но даже и у нас. Бе ни казано от Някого, че се равнява по чудеса и Присъствие на 1939 г. И наистина, ако прегледа човек историята на Братството и фотографиите от 1939 г., ще намери нещо много общо с незабравимите ни преживявания през 1992.

Филмчето завършва така:

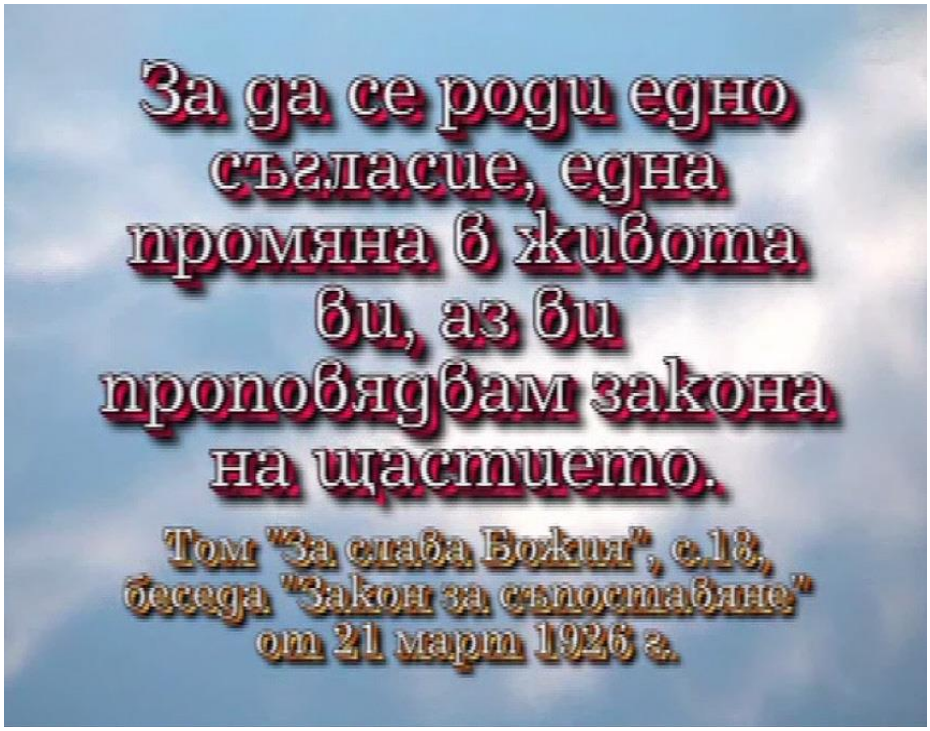

128(1992) "РУСИЯ'92". Под надписите и окончателният вариант на филмчето, обработено с Pinncle studio 12, са от много по-късно (2004 г), обаче, тук се спазва хронологията според самото събитие. Не е изключено в текстовете да има и осияния:

Филмчето, което ще видите, е извънредно скъп спомен от гостуването в Русия на един българин. То е крайно некачествено поради разваленитe и стари съветски кинокамерки и лентите с острота и цветове под всяка критика, понеже приятелите ги намираха залежали в московските складове от години. Обаче в случая това не е най-важното. Важна е любовта, която бликаше неудържимо от всяко руско сърце, важат незабравимите преживявания сред един народ, който идва от бъдещето. Озвучих филма с любими песни от един ангел на земята - най-нежната руска певица на всички времена Людмила Сенчина, а във втората част на филма - с песни на уникалния Александър Малинин.

Някъде в спомените си описвам как един ден, още в първата нощ на гостуването ми в Москва, сънувах нашия приятел Венно, който наскоро си бе заминал за другия свят. Из-

правен величествено и прекрасно зад един каменен зид, той каза: ***"Получете сега от моите компенсации!..."***

Няма човешки думи да се опише какви бяха тия "компенсации" и какви събития потекоха в Русия веднага след този удивителен сън и после в други страни и в България! Споменатото любителско филмче отразява само една малка част от тях. Обаче срещите на живо със сродните души от вековете бяха тъй фундаментални и вълнуващи, че нито камерата, нито най-вълшебна приказка не са в състояние да дадат и най-бледа представа за тях. Роди се на руски език и "Оратория за Русия и за руската Любима" - една нова поетическа форма от 15 сонета, излети в "поетически храм", много по-сложен от известния в световната поезия "сонетен венец". Във филмчето има фрагменти от него:

Уникални кадри-спомени от паневритмиите в Москва, снети с крайно стари и развалени кино-камери и с воалирали ленти. Въ-преки всичко, те възкресяват не-забравими мигове.

Едно поклонение пред памет-ника на Есенин в Москва става при-чина да се включат във филма и кадри от него и едно негово знаме-нито стихотворение:

Сергей Есенин
ПЕСЕН ЗА ХЛЯБА

"Сапиенсът" скоро ще загине,
по-жесток от всичко на света:
коли той житата ни невинни -
лебеди прерязва през врата!

Хиляди касапници от слама -
ръж, овес, пшеница и коноп...
Всякоя ръкойка е заклана,
златен труп е всеки мъртъв сноп!

Със каруци - черни катафалки
карат ги в сушилня - братски гроб.
Псува каруцарят. Вместо дякон,
т о й чете им сетен упокой…

После зорко, като скъпи гости,
но по тез касапски правилца,
и зрънцата, като малки кости
вадят с бой от крехките телца.

1921 г.

На места, върху кадрите се появяват куплети от споменатата Оратория за Русия:

Алкаю быть с тобой до безсознания
Российская пронзающая синь
кедровая твердыня мироздания
оленовая музыка равнин!

И вздохи не смиряются порой:
явится ночью солнечная стая -
С далеких стран - у ложа дорогой
к тебе садятся, Русь моя святая!

Целую до безумства мирозданье
видений, скоморохов и отцов
еловую империю сказаний,
трезвонную волну колоколов!

О, вечная моя и ненаглядная -
медведица, слеза и небосвод:
поломница и чистота грамадная,
огромный, неболикий мой народ !

Волна-Россия в сердцах, в океанах,
Луна-Россия - ночью, на Днепру:
Узда-Россия вихрей ураганных.
Чада Росии - памятник Добру!

Взлети ты, Русь, не замиряйте, крики,
езди ты, Тройка, да трещите, льды...
Россия... Ты мой смысл и трепет дикий!

Россия! Ты мой смысл и трепет дикий,
акациевый дивний фимиам,
небес и рек пленительные блики,
амбар и поле - и сосновый храм!

Тук вмъквам превода на цялата Оратория на български език, въпреки че във филмчето са включени само отделни куплети от нея:

1

Чимшире мой, пречиста трепетлико,
Училище за музите светѝ;
Мермер и стих, горение велико,
Акорд небесен - вечна моя Ти!

Лелеян рай за морни и нещастни
И въздух за сираци и слепци;
Душевен рай сред бурите ужасни;
урок за мъдри, сън - за младенци!

Хазна си ми. Защо ми Те отнеха?
Не съм ли вече вой обезумял,
А не елмаз, изпратен за утеха?

Хиляда века песни съм Ти пял!
Лиана-обич, най-гальовно ехо -
Унасяй ме във бисерна печал!..

8.02.1985

2

Унасяй ме във бисерна печал!
Ридай, сърце, Русия само виждай!
О, залък, как без Нея си горчал,
Как всичко без Русия е неближно!

И може да не бъдеш ти поет,
Но влюбен да си - просто си белязан...-
За Тебе прекроявам в тоз сонет
Летящата, Некрасовата фраза.

Издън-душа Ти всичко преболя.
Флуид остана, спомен от звънѝка.
Абсурд абсурден, взрив от "а" до "я"!

Не чакай лепта, Матушка, от никой,
А с космос от метличинни поля
Храни душите, синя сила бликай!

9.02.1985

3

Храни душите, синя сила бликай,
Упойно пей Ти - пей Ти, поглед син!
На тоя свят любовния Ти вик е,
Светице моя, лъч неугасим.

Копнеят и омайничета ранни,
И влюбени темянчета цъфтят;
Ех... Даже и акули, и глигани,
Умилно се разнежват - и трептят...

Млъкни, сърце! И Царя бивал рицар:
Пропускал е - от хитрост или жал -
Обичните на хора в белезници
Да бъдат с тях в тъмници и във кал!

Уви, сега сме в истински тъмници...
Лъчист кавале, стига си ручал!

10.02.1985.

4

Лъчист кавале, стига си ручал!
И рожба имам, имам и изгора.
Боли ме, свята, слушай мойта жал!
Екни Русийо - всички да говорят!

Молѝ, молѝ се, мой сонетен храм,
И гръм гръмнете, доблестни камбани;
Литни, мой звън, не искам да си сам;
Юнаци руски - бийте барабани!

Така е тука - пек и ярък мраз.
Армади, клещи, крепостни зандани...
*Русийо, Майко, **Тебе** чакам аз.*

А как се гълтат сълзи и ридания!

Но в мъката и страшната й паст,
Аз искам да съм с Теб до безсъзнание!

11.02.1985

5

Аз искам да съм с Теб до безсъзнание,
Горещи небосводе руско-син -
Невестин дъх и северно сияние;
Еленов звън - и снежен клавесин...

Божествена, аз виждам всичко, всичко -
Египет, индианци, Ява, Рим,
Ломбардия, японците епични,
Еладиния дух неотразим...

Йонийките, фригийките засмени,
Догоните, света на "Ин" и "Ян" -
О, хиляди са мойте древни сцени!
Менявам всичко за един брилянт:
Една Жена, една тайга свещена -
Но пътят ми във кърви е облян.

11-13.02.1985

6

Но пътят ми във кърви е облян!
*Едно сърце за **Теб** благоухае;*
В един портрет до àтом е събран
Едемът и всемирът, и безкраят.

Не се сдържàт въздишките-ята -
Авлиги литнат искром в здрачината;
Летят и Те намират във нощта,
Единствена, Русийо моя свята![2]
Ефирно диша синкаво петно -

---

[2] ***Любовта към Русия на написалия този сонетен храм е тъй непреходна и неугасима, че 25 години след написването му той отново прави опит да замине във вечната си родина и да остане там до смъртта си. Иска руско гражданство, готов е да се откаже от българското. Посолството отговаря, че трябва да е живял 5 години в Русия, за да стане това. Вече го няма предишният руски консул, който знае за тази любов и тази сонетна поема и би направил всичко, за да помогне.***

Момиче ли добива очертания?
*Ех, Матушка, та **Ти** си туй платно!*

Светата Рус - в портрета-осияние!
Едва узнал, че двете сте едно,
Целувам Те, Русийо-мироздание.

13-14.02.1985

7

Целувам Те, Русийо-мироздание -
Видение, соха и скоморох;
Елхово царство, тундра и сказание,
Камбанен грохот, космос и любов!

Едничка Ти, що никога не падна -
Поклоннице, сълза и небосвод;
О, мечи рев и чистота грамадна,
Единен, неболик заря-народ!

Води сърцата, изворе на гении,
Обливай ни, от себе си огрян -
Мъдрец и правда, вечно яснобдение,

Евангелие, Дядо наш Иван!
Най-сетне Те намерих, о видение -
Единствена, макар и да си блян...

15.02.1985

8

Единствена, макар и да си блян,
Как дъхаш на дъга и лавандула!
Недра си има всеки океан;
Ехти във мен видение от Тула.

Идалго клет, веднъж, когато спях,
Едно м е ч е н ц е, миличко и светло,
Как тупна върху мене, не разбрах -
Самичко падна, горе от небето...

Лежа и мисля: символ е това:
Атлазена, рускиня, белолика,
Врата небесна - ясно. И съдба!

Ела, Царкиньо - пей, Русийо, бликай!
Ей храм за Теб духът ми издълба -
Венец не стига, Дево слънцелика.

16.02 - 2.03.1985

9

Венец не стига, Дево слънцелика!
Избухвайте, тополи и води;
Литни, Жар-Птицо - Матушка велика -
И дивна Василиса ми бъди.

Луна-Русия ти бъди на Днепър;
Юзда-Русия - в бури и зари;
Баща-Русия - в широве и степи;
Чада, Русийо, всички събери!

Любѝче и Брезичка аловежда;
И Щуката, и Квасът на света,
Христово племе - ето как изглеждаш!

От страст към Тебе целия пламтя!
Русийо свидна - обич безнадеждна, -
Ажурен храм за Теб сега плета.

3.03.1985

10

Ажурен храм за Теб сега плета,
Йоланто на тъгата ми зариста,
Матроно на духа ми във гнета,
Иконо - във скръбта ми сребролиста!

Витяз ли си, певец и богатир,
Изгората е свод на всички вери -
Живот и смърт, терзание и мир,
Исконна плът - и Двер на всички Двери.

Впиши се там с ефирен краснопис;
Измий я, както бистрей - чемерика;
Светни в съня й с пламък на филиз.

Искри, душа, разлиствай се, радика,
Ламти, сърце, о спри се, миг лъчист -
Иоланта - Беатриче - Евридика!

4.03.1985

11

Изолда - Беатриче - Евридика!
Далила, Дулцинея, Чо-Чо-Сан;
Елмѝна, Нефертити и Улрѝка,
Изида, Пенелопа и Даман... -

Магьосници, чудесници, богини,
И аз ви се покланям в този час!
Ръми навънка. Нейде карабини
Изкъсо спорят с някого от нас -

Със музите - със зведните дозори -
Горивото взривчато на света...
О, трудничко със погреби се спори!...

Във взрив от скръб и аз ще осветя
Оназ, що във сърцето ми говори -
Русия - на вселената цвета[3].

5-6.03.1985

[3] Този сонет е започнат точно в деня на избирането на Горбачов за глава на една нова Русия и е завършен на другия ден. Естествено, никой не е предполагал, че нещата ще се развият политически точно така. Сонетният храм по онова време се пише само от емоция и по интуиция, но в холизациите от предишните години открихме точни пророчества за естеството, мястото и времето на тази глобална промяна. Дълги години съставителят на тия книги с осияния от Елма не е искал да включва други текстове, освен тях, но по настояване на самия Диктуващ, това вече трябва да се прави. Интересен е феноменът през вековете защо и по какъв начин Бог използва за Свои тръби хора, които са все още далече от съвършенството и правят много грешки. Свещените писания са пълни с такова Слово. И друг път в книгите с холизациите е споделяно озадачението и голямото объркване на приемащия, който понякога се отказва от Контакта с години, когато за пореден път се прояви като «романтичен плазмодий», наречен така и от самия Елма. Бил го използвал заради точното предаване и владеене на Словото като «инструмент, създал няколко национални литератури»… В случая с личната страна на цитирания сонетен венец и протеклите чувства и писма в двете посоки през 1984-85 г. Диктуващият обяснява, че любовта и страданието на романтиците сриват империи, а ако се родят деца, за тях трябва и глаголите да се пишат и произнасят с главна буква…

12

Русия - на вселената цвета... -
Ах, тайнствена матрьошка на душата;
Енигма след енигма за света;
Опора на среднощния ни шатър!

Рубашката и руската душа,
Амин, Дай Боже, вечно да говорят:
"Неща странични ти недей слушà-
Бездън бъди отдолу и отгоре"...

О, чувство руско, чисто като вир,
С хармониката лика си прилика
И вечно дириш отгласи и шир!

Лети, о Тройка - волен е мужика;
Езди ти, Рус, ела, жадуван мир -
Към Теб сега, към Теб духът ми вика!

6-7.03.1985

В следващите два сонета темата съзнателно се отклонява от смисъла на сонетите до този момент и се посвещава на сегашната земна родина на автора - България:

13

Към теб сега, към теб духът ми вика,
Аркадо и Балкане на скръбта;
Мълтвило и мълчание велико;
Ярем от леденяща тъмнота.

Къде си ти, о прѝплод на Орфея,
Азбукито посял във пепелта -
Мъзга и шемет, смърт и епопея,
Аршин и Храм - и твърд на дързостта?

Изменнице на гордост всенародна!
Заря небесна - с жѐгли на врата!
Грамадна стъпко от нога Господня!

Омайно биле... Как да ти простя?...
Родино! - Канара и преизподня.
Акорд и хляб. И съвест на света.

6-7.03.1985

14

Акорд и хляб. И съвест на света.
Любов народна - лъвешко рикание;
Анàтемо на бича и плета -
Издънко на зари и осияния!

Неволнице - светà виделина,
Еничарин ли с тебе пак се гаври?
Най-древна си - и свяст, и планина -
Корундов път със диамантни лаври!

Аз виждам - и за теб тече сега
Сонетен храм и пение велико;
И свещ догаря - моята тъга...

Ръка една и мене ще извика.
Едрей на изток, пламеней, дъга -
Чимшире мой, пречиста трепетлико!

7.03.1985

15

Чимшире мой, пречиста трепетлико,
Унисай ме във бисерна печал;
Храни душите, синя сила бликай;
Лъчист кавале, стига си ручал!...

Аз искам да съм с Теб до безсъзнание,
Но пътя ми във кърви е облян.
Целувам те, Русийо-мироздание,
Единствена, макар и да си блян.

Венец не стига, Дево слънцелика –
Ажурен храм за Теб сега плета.
Ирина - Беатриче - Евридика -

Русия - На вселената цвета!
Към теб сега, към теб духа ми вика -
Акорд и хляб - и съвест на света!

7.02.1985

***

Много преди този "сонетен храм" бе дошло друго стихо-

творение, пак в оригинал на руски, отразяващо една от тези вечни срещи в Русия. Това се бе случило в Москва през 1969 г.:

Я не руский, но рускую песню
я услышал однажды во сне
и, о диво, как в сказке чудесной,
эта песня прильнула ко мне.

Оказалось, я на̀смерть влюблён,
А любовь - это воздух и выбор.
О, Россия, Тебе мой поклон!
Русской сказочной песне - спасибо!

Я не руский, но в руском вагоне,
перед русской однажды сидел.
Мы закрыли глаза, незнакомые,
и безмолвный хор молний гремел.

Оказалось, я насмерть влюблён,
А любов - это воздух и выбор.
О, Россия, Тебе мой поклон:
Руской дивной мадоне - спасибо !

1969 г.

Плаващите поднадписи във филмчето продължават: „Това стихотворение наистина бе написано по повод на един истински случай в московското метро в края на септември или началото на октомври 1969 г. на станция "Таганская". Ето как някой, цели 34 години след случката на Кольцевая-Таганская в Москва, вижда в сънищата си Бога, Който му се е явил тогава под формата на едно ослепително прекрасно момиче, слязло с него от вагона. Чужденецът я гледал вкаменен, момичето дълго време ходело назад по коридора и също го гледало, а най-горе на ескапатора внезапно пак се обърнало, защото усещало, че погледът на чужденеца не може да се откъсне от нея. Ето я на фона на Кольцевая-Таганская (естествено това е снимка на друга рускиня, взета от интернет, но тя прилича много на въпросната):

Песента, включена в началото на този филм и която изразява точно такива чувства, е в изпълнение на най-кристалната руска певица от онези години - Людмила Сенчина. Музиката е от Игорь Цветков, думите - от Ким Рыжков. И на тримата пожелаваме безсмъртие още в този век! ... Следва оригиналният клип.

В памет на тази кардинална година, понеже е станала още една важна среща отново на Земята и после цяла "серия" от фундаментални срещи, на един чужденец му идват ненадейно тия стихове на руски език - споменатите сонети за Русия. Въпреки че той не знае добре руски, стиховете сами се оформят във вид на сонети и се оказват почти без грешки - нещо напълно необяснимо, освен с минали прераждания в Русия.

Те са тъжни, понеже съдбата не позволява да се съберат две души от Вечността. В желанието си да направи на любимата руска земя и на Руската Любима подарък, за какъвто никой досега не се е сещал, чужденецът взима за база най-

трудната поетическа форма в световната поезия (сонетен венец) и се амбицира да я направи още по-сложна: "сонетен храм". В него се спазва изискването всеки последен стих на всеки сонет да се повтаря като първи в следващия, но тук не само 15-ият сонет (магистралът) е акростих, а и всичките 15 сонета. При това, самият този голям акростих е с ритъм и рими и образува "акростихотворение", което има своята поетическа форма и логика.

Любимата ни руска певица Людмила Сенчина, изпълняваща в случая „Прощальный вальс”

Поместеният „сонтен храм” за Русия е нещо като поетическо безумие, отгоре на всичко написано в оригинал на чужд език... Някои руснаци го оценяват като единствено по рода си в световната поетика. Те познават и един художествен текст в стихове, преведен от същия чужденец пак на руски език: ("Торжественная меса о Беременной"), посветена на същата рускиня и на всички бременни жени по земята. Тя също се е оказала почти без грешки и я отпечатват в Рига. Той е имал намерение да я преведе като сонетен храм и на други езици, за да предизвика световната общественост да съдейства за вдигане на забраната за събирането на две сродни души от две различни страни, на които се е родило и дете.

Малко по-нататък филмчето продължава с нещо като медитация за Русия, на фона на изумително красивите и прекрасни руски църкви - едно смайващо явление в световната духовна култура и архитектура, говорещо за абсолютната уникалност и божественост на руската душа. *Помежду тях - образи на млади рускини, с които сме общували на живо*

в Русия и се срещаме и досега на Земята и на Небето. Дали измежду тях е снимката на "Вечната и Святата", за която става дума в Ораторията, и с кои точно момичета от Русия от тази поредица снимки сме приятели и на земята, това само Бог трябва да знае... ***Тук слагам снимки само на няколко момичета, а във филма са десетки, избрани измежду стотиците фотографии в един архив на асуина.***

Малцина знаят, че много езичници и всички старозаветни, новозаветни и праведни се стремят към Бога с планини от молитви, причастявания, изповеди, кадения, песнопения, формули, упражнения и пр., но това не може да доведе до нищо друго, освен до вдигането на кундалини до сахасрар и постигането на нирвакалпа самадхи - тавана на ***духовния*** *свят. Напротив, пробуждането на* ***вихрун*** *- извор на божествената сила в Новия човек - става с много чести гостувания, с безрезервно и "безогледно" подаряване на всичко, което ни е дал Бог: ако се наложи - и на собствената душа. Това го е казал още Христос. В пълната версия на този филм текат много текстове, но има и съкратена, по-художествена, само с музика.*

Все пак, в съкратената важни текстове са останали:

Лука, глава 6

45. Добрият човек от доброто съкровище на сърцето си изнася добро, а лошият човек, от лошото съкровище на сърцето си, изнася лошо: защото от препълнено сърце говорят устата му.

46. И защо ме зовете: "Господи, Господи!", а не вършите каквото казвам?

47. Всеки, който дохожда при Мене и слуша думите ми и ги изпълнява, ще ви кажа кому прилича.

48. Той прилича на човек, който гради къща и който е копал дълбоко и е турил основите върху камък: и когато стане наводнение и реката връхлети тая къща, не може да я разклати,

защото е основана върху камък.

Лука, глава 9 :

24. Защото, който иска да спаси душата си, ще я погуби; а който погуби душата си заради Мене, ще я спаси.

25. Защото каква полза за човека, ако придобие цял свят, а себе си погуби или повреди?

26. Който се срами от Мене и от думите Ми, от него ще се срами и Син Човеческий, кога дойде в славата Своя и на Отца, и на светите ангели.

27. Казвам Ви: наистина, тук стоят някои, които няма да вкусят смърт, докле не видят царството Божие, дошло в сила,

Още едно разковниче от Христос за постигане на безсмъртието - продължава подвижният текст във филма:

"Защото никой няма по-голяма Любов от Тази, щото да положи някой душата си и да даде живота си за приятелите си."

Има и трето разковниче - един абсолютен шперц на Христовия човек за отваряне на всички души, сърца и светове:

1. Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, аз съм станал мед що звънти, или кимбал, що дрънка.

2. И ако имам пророческа дарба и зная всички тайни и всяко знание, и ако имам пълна вяра, тъй щото и планини да премествам, а любов нямам, нищо не съм.

3. И ако раздам всичкия си имот за прехрана на сиромасите, и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, никак не ме ползва.

4. Любовта дълготърпи и е милостива; любовта не завижда; любовта не се превъзнася, не се гордее,

5. Не безобразничи, не търси своето си, не се раздразнява, не държи сметка за зло,

6. Не се радва на неправдата, а се радва на истината.

7. Всичко премълчава, на всичко хваща вяра, на всичко се надява, всичко търпи.

8. Любовта никога не отпада. Другите дарби обаче, пророчества ли са, ще се прекратят; езици ли са, ще престанат; знание ли е, ще се прекрати.

*Тук ще кажем, че има и четвърто разковниче - общуването с **телата** на Бога в космоса и на земята и натрупването на радост, щастие и красота. Не само натрупване, но и раздаване. Този процес е безкраен, понеже Бог се ражда постоянно във все нови и нови човешки и ангелски тела из цялата вселена, затова смисълът на живота и неговият основен източник е да ги разпознаваме и да им се радваме, но без да обсебваме някое от тях само за себе си.*

*Едно от първите упражнения, за да подготвим душите си, е **натрупването на красота**.*

*В този филм се спираме само на **женските** въплъщения на Бога, понеже Тя и Той се е създал и се създава най-съвършенно като Жена, а в случая - като **Руската** Жена.*

Ето защо, съвсем не случайно редуваме тук съзнателно образи на руски жени и руски църкви със взаи-

мно преливане, защото в момента няма нищо по-съвършено на небето и на земята. Целта е зрителят да направи връзка между Църквата и Жената, понеже истинската църква е именно Жената, а Мъжът е „свещеникът" и вярващият в нея, който й се отдава беззаветно и й служи безкористно със всичките сили на духа си, душата си, сърцето си, ума си и диамантената си воля.

Знаем, че Бог може и без ръкотворни църкви - в рая и цялата Божествена вселена е точно така. Но за целта на този филм, принципът на аналогията е вид бяла магия, свръхсъзнателна сугестия. Това е един от методите за натрупване на Красота и Истина, макар и в случая предимно зрително.

Който желае, може да търси, насъбира и образите на Бога като ***Мъж*** *сред хората и да се опитва да общува и с тях, защото се срещат и такива. А най-добре – на въплъщенията Му като Дете.*

Още нещо: движещите се надписи в този род филми не са нещо случайно. Те са упражнение за развиване на пластично и интегрално съзнание, което да може да обхваща все повече и повече действия и обекти. В психологията това се нарича "обем на съзнанието". Ще дойде ден, когато ще стигнем до служене и раздаване на любов на много същества в рамките на една минута и даже на част от секундата. Етиката и съзнанието ни трябва да са подготвени за това. Помните, че имаме филмче "Пътешествието на Рилския вятър" - едно упражнение за подобряване на зрението. Но бързото превключване и обемът на вниманието са само външната страна. Главната цел е динамичното интегриране на безбройните образи и истини, за да излезем от фиксациите, в които са ни препарирали философите и проповедниците от обратния лагер. Който не приема тия комплексни движения върху екрана, нека

*слуша само музиката или да спира филма от време на време, да връща епизодите и да ги повтаря. Кинопедагогиката е важна и ние сме били на курсове за това, но кинотерапията и киномагиката на Земята още не са много известни. Който не възприема техниката, в случая киното, нека превърне в интензивно движение **живота** си - да почне да препуска по гости и да прави добрини **безогледно**. Да спре трупането на сигурност и да почне да трупа и раздава Добро и Красота.*

*Още нещо: бавното, плавно движение на камерата и дългите епизоди произтичат от ясновселената - Мировата Душа. Те са **единият** полюс на Божествения свят. Обаче бързата смяна на кадрите и епизодите в съвременния клип развиват не само периферното зрение, но и способността за възприемане на **периферни** истини и **периферни** чувства. Застопорените в собственото си его и собствената си истина, вторачени само в **един** обект и **един** матричен егрегор нямат такава способност - те ще си отидат от тази земя непълноценни. Периферните, транзитните, блуждаещите чувства и истини градят основата на едно ново тяло - **универсалното**. С него се влиза и се живее в **универсума** - физическата Божествена вселена, която наричаме "Новата Земя". Новото Небе пък иска единство на съзнанието и категоричен избор на **Един** Бог, **Един** Учител, **Една** Сродна Душа, **Едно** Ято, **Един** Център на Съзнанието, който е нашето Себе – индивидуалността ни, нашата монада. Именно за там тренираме и развиваме неотклонността на вниманието си. Много тестове и методи в експерименталната психология, както и добрите учители знаят как да я балансират с нуждата от **превключване** на вниманието. При нас - в киносугестията и киномагиката - неотклонността на вниманието се развива чрез непрекъснато следене на текста и епизодите в един филм от този род и способността да не се разсейваме нито за миг от*

нещо друго до самия му край, да не го спираме или връщаме.

*Новата Земя (универсалната вселена) още не е населена. За там се чакат новия тип хора и ангели и новите богове, които се наричат "**зелохими**". Господ е почнал да ги подготвя на земята още преди 2000 години с поантата на Божествения път и Божественото Учение: **"Както на Небето така и на Земята"**. Да бъдем същите, както на небето, но с една важна разлика. На небето всичко става в настоящия миг и изведнъж и изцяло, но в универсума има ритъм и редуване. Съществуват хора и богове от зелохимен тип, които са способни на равноделно или неравноделно ритмично превключване на вниманието през трилионни части от секундата! Ето защо на земята Двойният и Тройният ритъм са водещи. Постоянното редуване на самота и общуване с по-малко и с повече хора е основен импулс и метод на безсмъртието.*

Гостуването и социохимията ("обмяната и размяната на съществата") са гарант за здраве, красота, вечна младост и безсмъртие не само на небето, но и на земята. Въпреки че религиите и църквите със сигурност скоро ще изчезнат, ние знаем колко важна роля са играли те за оцеляване на човечеството, на здравето и душата ни.

***Камбанният звън** предпазва от много болести в радиус от десетки километри. Но хората още не знаят, че звънът на женския говор и женските чувства, с връх досега и още дълго от днес нататък в Русия, много скоро ще замени и надмине изцяло спасителната дейност на камбаните. Звънливите, камбанните, многозвучните женски гласове и чувства, разливащи се свободно за всички същества на километри и на светлинни години, са израз на най-висока еволюция, **акт на Покаята и на Отворените Двери**. Да! Свещената думичка "ЕЛÀ" е женското име на Бога.*

Просто учудващо е как се се получили толкова дълги

*подвижни текстове в това любителско филмче за Русия. Някои киноестети биха го отрекли моментално заради това, но то има съвсем други цели, една от които е **неотклонността на вниманието.***

А сега ще продължим с най-вълнуващото, което бе преживяно в Свята Русия през 1992 година и години наред след това – включително и досега.

*Не всеки знае, че източникът на младостта и живота е способността да обичаме **много** хора, да се влюбваме **непрекъснато**, **постоянно** да умножаваме приятелствата, да сме готови да отдадем всичко на всички, които обичаме и които ни обичат, а даже и на останалите, и на враговете ни.*

Приятно е да пътуваме по света и във всяка страна да откриваме богините, боговете и ангелите, които ни е изпратил Бог, за да спасяват душите ни, тъй както само Божественото може. И да ги закриляме, да им помагаме, понеже обикновено ангелите и боговете на земята се правят на безпомощни. Няма значение дали те съзнават въздействието си, когато са въплътени като хора на земята – ва-

*жното е, че субективно и обективно те са **личното** присъствие на Бога сред нас. Те са сам **Тяй**, ако не се обвържат с партньори от по-ниска еволюция и не започнат да живеят за съмнителни ценности. Те не знаят също, че като съхраняваме и използваме техните образи за излъчване на асуин – безсмъртната есенция на Истинската Красота, - всички души, които ги съзерцават с възхищение, им изпращат спасителни вълни и чувства. Това е **взаимен** шанс. Ако с даден човек още не се познаваме на земята, в някой бъдещ живот непременно ще се срещнем и в третото измерение, за да изпълним желанието на Бога за нас. **"Волята Божия"** означава буквално **"Желанието на Любовта"**. Именно това е точният превод. В нейните еманации се зачеват и пораждат нови същества с дух и душа, с искра Божия. Това Бог го е казал още при създаването на Света: **"Плодете се и се множете!"**.*

Разбира се, чрез виртуално общуване в ефира, чрез изображения и филмчета извирането на асуин е неизмеримо по-слабо, отколкото при живи, реални срещи. Но когато такива са невъзможни, къпането в асуина на Красотата и Невинността е факт и по непреките начини.

Плаващите надписи продължават: "Много учени, журналисти, пътешественици, изследователи и писатели и хора на камерата се интересуват от паразити, микроби, растения, паяци, крокодили, маймуни... Или от грозното, злото в света - посвещават целия си живот на това. Те са по своему ценни и интересни за изучаването на света, но ако не компенсират злото с обратното, самите те се съсипват и умират рано. Размножавали са фактите и образите на негативното.

*Ние обаче се интересуваме от **абсолютната красота на Бога и Божественото**, с която светът е пълен навсякъде, а няма кой да я отразява, защитава и съхранява. Всички тия момичета, които виждате в това филмче, трябва да имат вкус*

*кьм Божественото и да правят своите избори в живота си **правилно**, ако искат да останат същите след 20 или 30 години и да станат още по-прекрасни - ангелите да не ги напускат бързо, както става с почти всички хора по земята.*

*Когато наскоро един художник-портретист преглеждал на компютър снимките на многобройните си приятели и приятелки по света, до него седяла една духовна сестра на средна възраст с три пъти по-широко телосложение от това на момичетата, които виждате на снимките в този филм. Част от тях били негови много близки и любими души, с които той се познавал на земята, защото много обичал да пътува и да приема гости. Други били от неговото ято на небето, с което лети из цялата вселена, но не всички през деня помнят това. Така се случило, че духовната сестра видяла няколко снимки на въпросните момичета (само лица) и изразила дълбоко възмущение. Казала, че е отвратена и много разочарована от този брат-художник и не е предполагала, че той може да падне дотам, че да се занимава с... порнография. А тази духовна сестра от Америка разпространява едно велико учение из целия свят и го обяснява компетентно на хората, които се интересуват. Не знае обаче, че според това учение всеки човек с душа е **сам Бог на земята** в едно от Неговите безбройни тела. Защо да не Му се възхищаваме във вида, в който Го виждаме тук и често около нас, **след като Жената е най-последното Му творение и въплъщение**?*

Следва клип с изпълнение на знаменит руски певец. Загиналите воини в прочутата песен на Александър Малинин се превръщат в бели жерави, но в какво се превръщат думите от зло сърце, когато в човека няма не само финес и доброта, ами му липсва и усетът за Красотата, за вътрешния и външния вид на хората с монада?

Споменатият брат-художник можел да вижда ясно ка-

кви животни и нечисти неща се въдят в главите и излизат от устите на лошите хора, но все пак запазвал добрите си чувства към тях, не ги укорявал. Знаел, че всичко е въпрос на време, на осъзнаване, еволюция.

В същия любителски филм за Русия се представят и картини от един съвременен руски художник, за да се потвърди атмосферата на абсолютната красота. Всеволод Иванов от Тверь е ясновидец, който рисува древна ведическа Русия по един удивителен начин.

Необятното продължава да говори – книга 40

SEAUPUT.RU

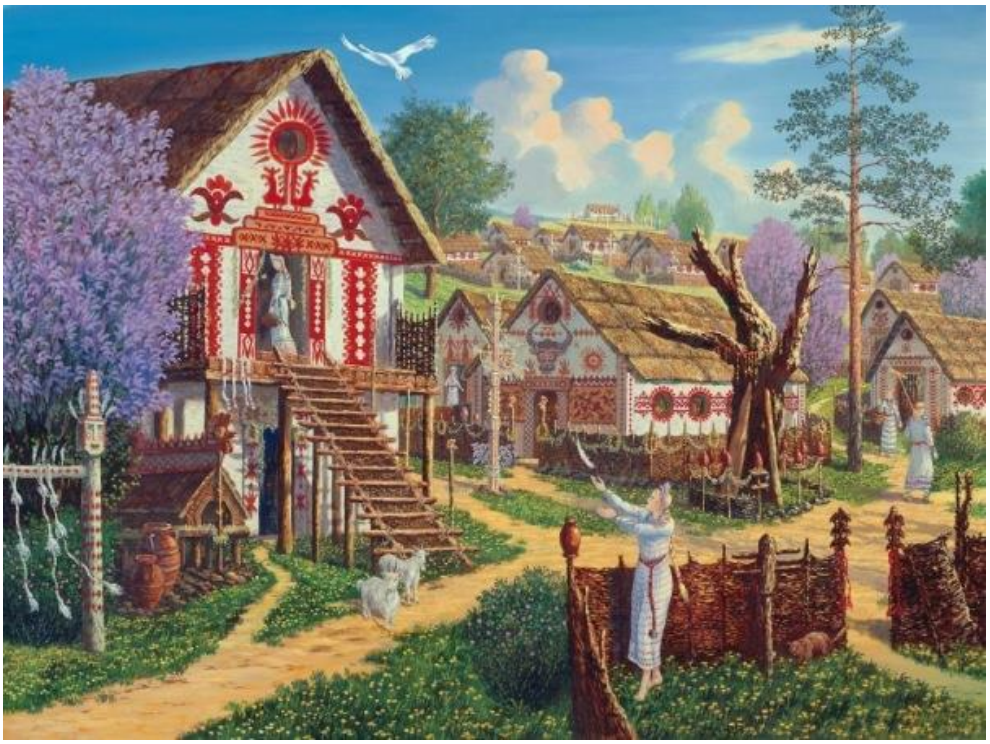

Следва известното стихотворение на Иван Вазов за Русия и значението й за българската съдба и за народите. Тече и част от текста на "Възвание към народа Ми" от 1878 г., където Елохимът на Завѐта Господен казва:

"...братския вам род, който е положил за вас безброй человечески жертви. Той е свята Русия, на която Бог е отредил велико бъдеще да изпълни волята Му - за ваша слава и славата на Неговото царство. Ще приемете от нея дан като Мелхиседек от Авраама, когото и благослови. Днешната сила и слава я вам дължи. Такива са божествените наредби: един сее, друг жъне, в края всички ще участват в Божието благо".

След едно прилично клипче от интернет за дружбата на Русия и България през вековете, включено в пълната версия на филма, накрая се явява величественият образ на Учителя Святогор, представен съвършено от четката на Николай Рьорих. Издига се бавно финален текст:

"Този, който ще ни събере отново съвсем скоро

в Кавказ, не се казва само Святогор. С абсолютно същото лице, Той дойде някога в Индия като Рама и Кришна, в Египет - като Хермес, в Персия - като Зороастър, в Юдея - като Иисус. В България е идвал четири пъти: като Полукс, Орфей, княз Бениамин или Боян Мага - и още един път през миналия век."

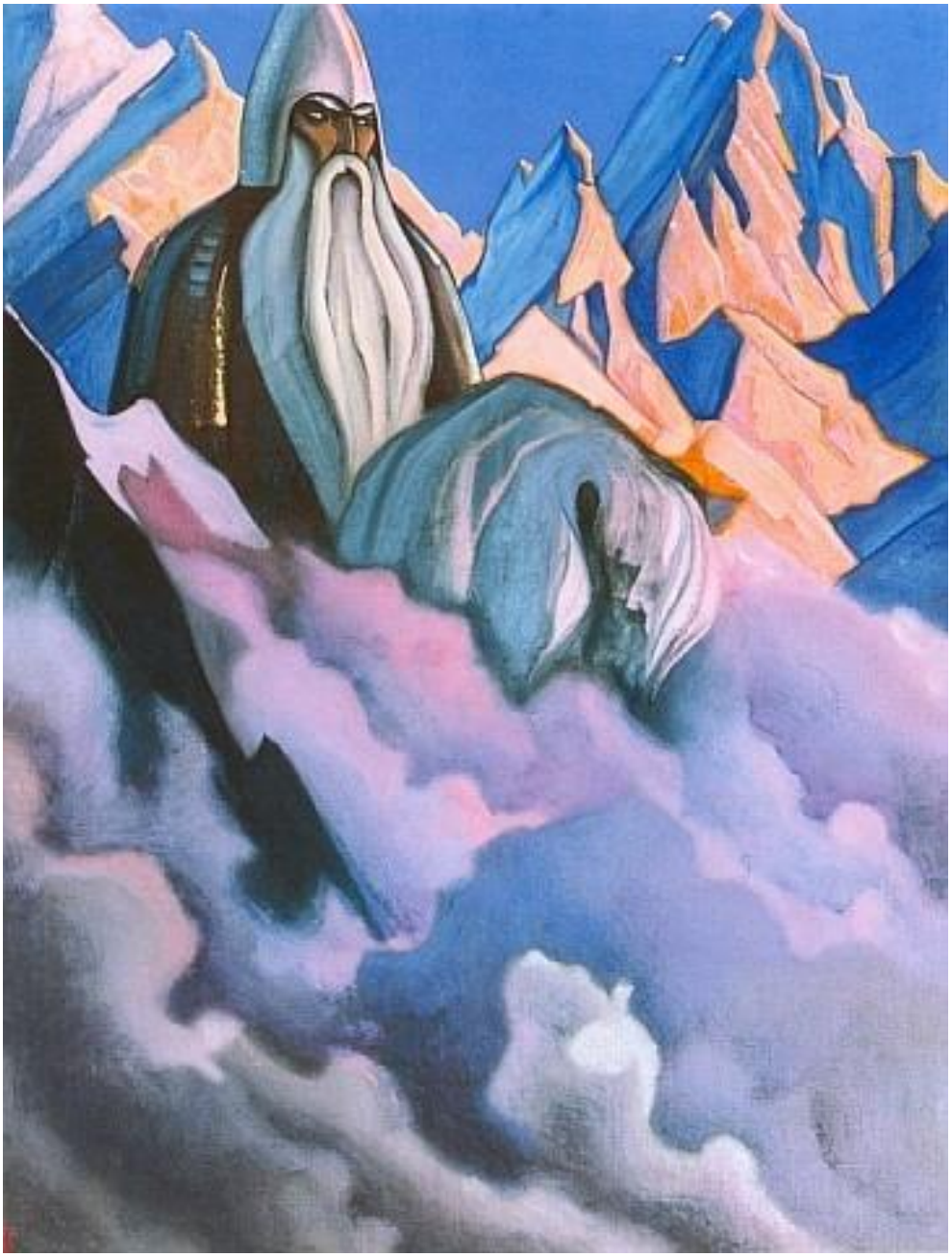

133(1997).10.07 - ПИСМО ДО ЛАТВИЯ. Написано по настояване на латвийска журналистка. Тук, след съдържанието, най-отгоре на всяка страница се вижда страница от писмото в оригинал-ния му вид, но вие, по-добре, четете текста под нея. Инак тук копията от оригинала на места са с много дребен шрифт и няма да се четат, освен на екрана в Word с увеличение 500%.

ПИСМА ОТ БЪЛГАРИЯ - Писмо до Латвия

октомври – ноември 1997г.

СЪДЪРЖАНИЕ:

1.Учителят,Братството и удивителните латвийки.2[4](11748)

2.Учителят Беинса Дуно за Жената и Любовта.....8(11767)

3.Най-великата, най-съвършената, най-приказната истина за Любовта!.....15(11781)

4.Емануил Сведенборг: За Божествената Любов….....17(11785)

5.Хрисмал: Жената – жрицата на всемирната любов.24(11796)

6.Елма: Албран, пролумин – и още един полет в Новата Все-лена.....36(11815)

7. Елма: Молитва на искрата Божия.....45(11833)

8.Оформяне на страници по правилата на краснописа и слово-метрията.....46(11835)

9.Бележки към писмото до Латвия.....47(11836)

10.Галилей Величков: Ризата на латвийците.....50(11841)

11.Стихотворението "Знамя и герб Латвии" и буквален пре-вод на български.....50(11842)

---

[4] ***Номерата на страниците важат за оригинала на писмото, а тези в скоби – за настоящата книга. Повтарям: четете текста под изображението на всяка оригинална страница - той повтаря съдържанието на писмото, макар и да няма съвпадение по място.***

ПИСМА ОТ БЪЛГАРИЯ

1.УЧИТЕЛЯТ, БРАТСТВОТО И УДИВИТЕЛНИТЕ ЛАТВИЙКИ

Драга Б. 7.X.1977г. гр.Бургас, България

Отговарям със закъснение (изведнъж съвсем неочаквано нахлу силен, свеж вятър и отвори прозореца!), понеже дълго-дълго чаках отговор на моето първо писмо, изпратено почти преди месец на адреса на (...). Моят приятел И. от град В. е правил опити да ви го изпрати по Интернет вече много пъти, но няма отговор. Скоро ще имам собствен компютър и електронен адрес и – ако остана въобще в България – ще общуваме надеждно чрез E-mail-а. Засега можете да разчитате на N-ския адрес.

Заедно с това писмо изпращам и диск с изображения – нашият пръв експеримент с И. Този диск трябва да се предаде на С., но преди това А.П. може да си го презапише; а ако вие искате – и за вас. В него има препоръки кои файлове са по-сполучливи, но по-късно ние одобрихме още десетина и това не можа да влезе като указание в диска. В бъдеще ще направим нов компакт-диск само с най-добрите [файлове] от този, плюс нови. Някои разпечатки ще видите в това писмо, но ги пазете от вода.

Относно мои снимки. Това е проблем за мен – снимам се само за документи. Досега по правило избягвам да си показвам лицето по вестниците и списанията, но в TV наруших този свой принцип. Не мога да се съпротивлявам на репортерите и вече на няколко пъти излизам на малкия екран – дори и в този вид, както изглеждам сега. Предпочитам да говоря зад кадър или по радиото. Едно време Владимир Леви, когато беше в България и се оприятелихме, ми бе казал: "Ако някога знаех това (за важността на неизвестността), никога не бих си позволил да отвеч известен!" За Учителя си Теофан, французинът Седир пише: "Той елиминираше всякакъв всякакъв мерак, за да остава неизвестен". Славата задържа човешкия дух на земята с векове. А сирийският философ и лекар от XII век Абдул Фарадж – също човек с монада, - твърди: "Ако искате да се уверите в нищожността на светските придобивки, вижте как изглеждат тия, които ги имат". Светски придобивки – това не са само материалните неща. Това е и религиозното и личното самомнение, и славата, и успехът, и престижът, и честолюбието. Това е и владеенето на човешките сърца и умове чрез активно насилие или чрез манипулиране на чувството за милосърдие, самоотрицание, вътрешен или страх. И тъй като никой от нас не прилича на Иисус, то по нашите лица и тела чувствителните хора и анкетите, и особено децата и някои животни, интуитивно съдят за степента на нашата изпълненост на Истината, Правдата, Любовта.

Ето защо това е сложен въпрос. Желанието да показваме – на улицата, по екраните, или в маскедвиите – своето лице и фигура [или ума, добродетелите, талантите си], това почти всякога е суета, тщеславие. Стотици и стотици хиляди фенове на андроидите и фемалидиките-звезди не подозират, че със своя екус и избор издават собствената си същност. Мадата и конфекцията на ада обаче могат да програмират само своите си: куклите харесват супермени, а супермените – кукли. Странно как млади хора с монада, със свое собствено лице, завладяни за вълшебните приказки и романтизма или класиката и се катерят масово да подражават на бедния физиогномичен реквизит на андроидите; как им се възхищават и въздишат или исторично вихат и тичат от "гробове" към тях... Още по-лошо: хипнотизаторите и гуестолозите на черните интереванти искат още да вкарат на младите, че зад образа на чудовището често се крие добра душа... Наистина, и такова нещо се среща в мъгавете и приказките, но стилбергщината на американските сатанисти е "изрусетото" разчита именно на тоева. Залъгвайки подсъзнанието на детето и телевизионно-компютърния етнос със своите суперлеи и с олигавените си, лепнеи принцеси-чудовища, те подхлъзват своите бъдещи жертви и клиенти именно за формите, които съдържат, когато настъпи "светото бъдеще на химичеството и валериизма" (сляпи месолюбството и съдничеството не са същото нещо...). Мраччичко, нали? – Проблемът е в това, че компютърните игри, рекламата, екшъните, трилърите, порното, мотоциклетите, баровете, ресторантите, естрадните концерти, градският цдм и пр. прекрасно устройват младото човечество без монада. Зая нещастие, дори младежи с искра от Бога също се потопяват в тоз пъкъл на "пъка", "харда", "мента", "дарка" и т.н., но това е програмиран геноцид чрез силни вещества или латерналджайски, хистероидни, шизоидни стилове. Монадата се покрива с кожа, с лас, слагина или със сажди. Почти ли да стоева тоева, програмата на подражанието е включена. На етъпка божественемъ Бах, Марчето, Вивалди или Моцарт не ми харесват: той иска да иде, да ние, да тръгне, да годи по дискотеки; да "побеждава", да ръгне, да убива; да се "жертвева" и да умира!... И – още по-лошо: да продава! И още по-зошо и от това: да купува, да се назарди...

Но аз се уплахох. По-съществената ми мисъл беше за нещо друго: къде се крие опасността от тщеславието и започва отговорността, ако интровертите и скромните души постоянно си крият главата под крилото? Безкрайно важно! И още въпроси: крийки лицето си, не искаш ли да пробутаеш своята калпава стока по такъв начин, че хората да не й поставят диагноза по симптомите на тяхна лична деградация? Скривайки съдето си под фрадждето на стада и нерегистрирано, не изпадаш ли своята претенциозност, страха от риска, лошия си екус и своята космическа безотговорност? Блайфи от сцената на света, не освобождаваме ли "залагайтове" и "терабайтове" за видоните на дилетантите и на черната наука и хулигра?

Изглежда предишната тема е малко по-нонятна. Дори фетоеът в Новата Всетена разбира, че днес бизнесът, "звездите", проповедниците, родителите, съседите и пр. изхлзат от кожата си да ни накарат да конформираме бъдеча на стария свят – с единствената цел да се родим отново с тях на Старата Земя, след като лично очакваната, голяма Пролеча. Защото те подсъзнателно или съвсем

(оригиналът на това писмо е на руски език)

1.УЧИТЕЛЯТ, БРАТСТВОТО И УДИВИТЕЛНИТЕ ЛАТВИЙКИ

7.X.1997г., гр.Бургас, България

Драга Б.,

Отговарям със закъснение (изведнъж съвсем неочаквано нахлу силен, свеж вятър и отвори прозореца!), понеже дълго-дълго чаках отговор на моето първо писмо, изпратено почти преди месец на адреса на (...). Моят приятел И. от град В. е правил опити да Ви го изпрати по интернет вече много пъти, но няма отговор. Скоро ще имам собствен компютър и електронен адрес и – ако остана в България – ще общуваме надеждно по интернет. Засега можете да разчитате на N-ския ми адрес.

Заедно с това писмо изпращам и диск с изображения – нашият пръв екперимент с И. Този диск трябва да се предаде на С., но преди това А.П. може да си го презапише; а ако вие искате – и за вас. В него има препоръки кои файлове са по-сполучливи, но по-късно ние одобрихме още десетина и това не можа да влезе като указание в диска. В бъдеще ще направим нов компакт-диск само с най-добрите [файлове] от този, плюс нови. Някои разпечатки ще видите в това писмо, но ги пазете от вода.

съзнателно прекрасно съобразяват, че много скоро мнозина ще останат назад, в Старата Вселена. Тъкмо затова са им нужни "близки", жертви, "клиенти".

Естествено, всичко това касае голямата тема за френологията, физиономиката, хирологията, хорологията, астрологията. Но днес е известно и това, че в XX век някои доста напреднали души и даже ангели и бодрее се емпъкцигат в суроми или некрасиви човешки обвески, а много изостанали и престъпни духове са започнали да се раждат с много артистократични и красиви лица. Проведеното е доносъало и едното, и другото, с определена цел. В тоз случай и класическия физиономист, и дори сърцето ми днес може да направи сериозни грешки. Отбъскваме Безсмъртните, въздишаме по демони. Според една съвременна легенда, Сатанаил бил създал конкурент на Адам – и то не от "кал", но от най-съвършените елементи на Битието. Неговото творение било тъй изумително красиво и френологически съвършено (та нали Главният Черен Агент е най-добрият маг, магистър, окултист, мистик, ясновидец, учен, гений и пр.), че даже Бог охнал пред шедьоврА на Дявола... Докато Адам бил съвсем недодялан, много по-обикновен от сегА "братоубец" – само с тази разлика, че той бил жив, а симЬт на Сатанката – кукла... Затова конкурентЬт на Създателя Го помолил: "Господи, само за едно те моля: дъхни му в устата, нищо друго не искам!"... Господ, тоест Бог, тогава станал сериозен и му отказал. ДяволЬт отговорил: "Тогава сам ще измисля как да се движи, да мисли и да говори..." В това осиляне ми впечатли и един такъв израз (за мъжката кукла-андроид): "Той бе тъй прекрасен, че не само пърхаскамчиците е влюбила бела се влюбили и него безкаянно..."

Така че пак идваме до старата тема: децата на Формата се вЬлъкват от форми; децата на Съдържанието се вЬлъкват от преживяванИ; децата на Смисъла се вЬлъкват от ЦЕлта или Доброто. ВъпросЬт е в това, че обединяването на всички тези три вида щастие започва от Смисъла, а не от Формата.

Благородна Б., на мен ми е безкрайно приятно да сЬтрудничА на женските организации, движения, вестници и списания. Да боготворим Любимата, Жената, Майката, Сестрата – това е най-мощният импулс и смисЬлЬт на живота; това е самият Живот! Може да кажеш, че най-добрите ми приятели и побратими са посетили всичките си съзнателни усилия именно на това Дело: да се борим за освобождаването на Детето и Жената от робство, да ги възвърнем на вас, Прекрасните, свободата! Да бъдем рицари на великото и удивително женско сърце и на женската душа! Да служим именно на Вас – най-последното и по тази причина най-съвършено създаване на Бог – т.е. на самия Бог е Неизвестна най-изумителна форма на небето и земята! Крепко и предано да ви носим на ръце – с всичките си сили, с всичките си таланти, с всичката си съвест и целия потенциал на горещата си любов към вас!

Ние сме добри приятели с Владимир Львович Леви ("Искусство быть собой", "Искусство быть другим", "Нестандартный ребенок" и др.) Той сЬщо боготвори Жената и с него сме говорили много на тази тема, когато ми беше на гости вкъщи, в София. Мога да кажа същото и за Олег Бердник от Киев – невероятни разговори и преживяванИ сме имали с него във врЬзка с Майката на Света, с Безсмъртната Любов, с великото дъдеще на неоматриархата. Когато работех в Съюза на българските писатели, с още много наши и български и чужденстранни поети, писатели, журналисти, учени – всички на висока духовна култура – сме си говорили и сме писали за Жената, за нашата трудна съдба и за пресъхдодно ви сърце, способно да отдава всичко. И като "репресиран" – при арестите и подслушите, следствИЯта, изтезанИЯта, затлъкти за живота на децата ми, уволненИЯта и пр.; и сред затворници, строители, железничари, хамали, кримИнали, шофьори и градски транспорт, химически работници, нарко-спрОмцИ и морски работници; сред колегите и колежаните учИтели в средмИ и горнИ курс; сред мЬнЬрите, в издателствата, в Комитета за култура – абсолютно наслЬдъе и до днес ИмА, и тогава откриках удивителни мъжки и женски сърца! Навсякъде неизбежно имаше всичко приятелство и любов, които не могат да се забравят никога!

...Случва се – работих като стрелочник за колегата си инжанИр, който имА 7 деца без майка. Оставаш между вагоните още 12 часа, нощна смена, за да не изгуби той надмощИята си...

...Случва се – работих като изолатОрджИя по покривите или на някой мост в чужд град, а съвършено непознато лелИче от рецепциЯта на хотела внезапно напуска хвеинаЯ работата си и този град, само с чантата си, и се качва на влака с тебе – а не е имало нищо, само сте си говорИли през нощта във фоайето, понеже е нямало места или си нямал пари да спиш в хотела... Само помолИ, че си й говорИш за поезИя, за литератУра, за възвишената любов към Жената... Как по-после я купето да й облекмИш, че не си имал предвид да я канИш и да се женИш за нея и че от тебе никога нЯма да стане съпруг на тази гемА?...

...Случва се – мЬжът е в болницата със сЬмнен крах (или въобще нЯма мЬж), а твоя позната или съвършено непознатА тоЬу-що е родила поредното си дете. Лежи, цЯлата е кръв, е мазе, водата по стенИте тече вода и евенАл газмъгЬва (влажтИте не дават квартира), а ти отвеЯш жени и й поправеш електрИческАта печка. Още едно бебе, на една годинка, също лежи в предвдъдните на майка си, но и на него му е страшно студено! Печата вече грев, а ти, макар и мЬж дъЬго-дъЬго преди плАкИна от пЬтеки... Другите й деца или са вече мЬртви, или са затрАтени по сирОпитАлИща, или съмрЬзт-жЕЯр, заедно със себеподобнИте си адвокати и съдИ, Я е ОмдЬл вече никога да не се срещА с рожбИте си, освен само в недЕЯ – и при това да му плАща на него издръжкИте!...

...Случва се, начАлникЬт иска да спи с твоЯ колежка и тЯ е готова на всичко, за да не загуби работата си. Но когато човекоподобното иска да ОмЬрси и свЕтата Й фръ, още тЬлна с майчино мЯко, тя му вИика като полудЯла: "Не пИтай и тУка, мръсна зад такАва – това е обитЕл на рождАта МИ ръцИ и само тЯ имА прАво да се докОсва до тоВА мЯсто!"

...Случва се, чухаш на ерАнта на поредната непознАта или нова познАта-бременна от твоЯта картотека (естествено, направил си си

Относно мои снимки. Това е проблем за мен – снимам се само за документи. Досега по правило избягвам да си показвам лицето по вестниците и списанията, но в TV наруших този свой принцип. Не мога да се съпротивлявам на репортерите и вече на няколко пъти излизам на малкия екран – даже и в този вид, както изглеждам сега. Предпочитам да говоря зад кадър или по радиото. Едно време Владимир Леви, когато беше в България и се сприятелихме, ми бе казал: "Ако някога знаех това (за важността на неизвестността), никога не бих си позволил да ставам известен!" За Учителя си Теофан, французинът Пол Седир пише: "Той взимаше всякога всякакви мерки, за да остава неизвестен". Славата задържа човешкия дух на земята с векове. А сирийският философ и мъдрец от XII век Абдул Фарадж – също човек с душа, - твърди: "Ако искате да се уверите в нищожността на светските придобивки, вижте как изглеждат тия, които ги имат". Светски придобивки – това не са само материалните неща. Това е и религиозното и личното самомнение, и славата, и признанието, и успехът, и престижът. Това са е извлечените ползи чрез владеенето на човешките сърца и умове, чрез активно насилие или чрез манипулиране на чувството за милосърдие, саможертва, дълг или страх. И тъй като никой от нас не прилича на Исус, то по нашите лица и тела ангелите и чувствителните хора, а особено децата и някои

...и не подозираш, че лъжът й алкохолик неочаквано се е върнал след дълго отсъствие...

Държави, банки, парламенти, родини и пр. не дават и пулната пара за бременната; а науката, законите и полицията нямат и полен от понятие с какво се занимават много "най-близки" в топлото семейно гнездо! Теолога "Команда" работи за свещите майки без заплати и компенсации от какъвто и да е характер; чакните в ръцете ти се скъсват от плодове, шишета с вода от планинските извори, с най-разчети лёки, грамофонни плочи с монадна музика (предкласика, класика и романтизъм) – та нали детето е упрофана трлёва да слуша Космоса, а не андроидни кукли и доденфоши!... Да щеете да можете ли стъкмите монадни стихове и оригинални подаръци-картички от твоите приятели с искра от Бога, рисуващи Божествената Красота, а не пъкъла. Та нали бременната - още е Елинея, Елада, Китай и Индия - е усладила душата си с изящни картини и е живяла сред девствената природа, с надеждата да роди брамин и экрец или гений – или поне някой добър, нормален човек, а не тъпоглед, военен или алкохолик!...

...Ти си още на фратата, тя плахо се отваря, бременната гледа уплашено със симина на челото, а лъжът й пиянца изгиля и пита: "Ти кой си, бе!?"... Случва се, след подобна перипетия пак любезно да те канят или арестува Държавна сигурност (тяхнината-бяла се е оказал чепеж) и нервно те пита: "Ама кой си ти бе, щото такъв, казах! Частно министерство на социалните грижи? Ало ей-егичка не ма изтеглиш имената и телефоните и адресите на свещите скъсвачи – и кой от Запад ви е евръвал и ви финансира!..." – и пр., и пр., и пр. Ало или кажеш, че нали жена е цялата в цицини и симини от симпатиите на законния си съпруг и че подарците в чантите са теоля аванс или заплата за месеца, те ще те посъветват да идеш на психиатър... Ало пък идеш на психиатър и си поговориш с него, той не те намира за болен, но ти предлага евдната да те назначи за културтерапевт в психиатрията, защото имаш и цена...

...Случва се, теоля ротен (ЗКПЧ естествено) силно желязе да вземе преходното знаме на батальона за рота-тъпоглед на социалистическото стреелование (и съответната парична премия), но ротата почти нищо не е шкопала или построила. Инвеститорът спори с кмитата... Благородникъ хомунист еди пистолета от нагата си и нежно говори на инвеститора: "Подписвай - или!... Крайно време е и аз да упрася кмецъгирата си с черевото знаме на батальона!"

...Случва се - учител си е вимнаилия и мамичетата от десети клас, на които си класен, са те поканили на рожден ден. Музика, свещи, торта – всичко както си му е редът, - но и осемте плачат в един глас – плачат и дълго не могат да обяснят какво се е случило. Ти си им класният – и изведнъж спрето ти ще се спуна: ема от тях липсва! – "Не – казват ти те, не е това... Още по-лошо, Ева я спасила при аборт и е изгубила много кръв. Сега няма да може да си вземе изпитите за тази година, вътрени че ни е най-..." Ниицо, директорът на училището (авторът на мъртвото бебе) ще й напише добра характеристика, като заврящ, и тя непременно ще влезе в университета... Тогава ти – по правило кротък и хрисим – започваш война с измерал по всички инстанции, а той те вика, идеш и началниците на Държавна Сигурност от съседните два града и селчи започват да те съветват (в случайно натоплчалата се 13-а ратифика от Страната на Съветите...) А после насаме ти казва: "Аз те освобождавам от разпределение и така няма да ерьщаш на държавата стипендиите, които си получавал 4 години, а ти евдната си събираш партакчиите и си отиваш оттодвто си дошъл – и преставаш да ме заплашваш с разни журнашисти, следователи и тем подобни синкерущи! Ниицо не можеш да направиш! Нали вчера пъкоенькът ти каз: "Ти си сам, а ние сме много!" Обаче на учителския съвет той те принуждава да се изкажеш – и ти, без да знаеш как, предричаш, че до края на учебната година тъй ще дойдат 5 комисии. И комисиите действително идват точно в обявения ред. Директора го заплашва затвор, но той, разбира се, се отказва – и за наказание го назначават началник отдел...

...Случва се – чакаш плач на бебе и пиък на жена от горния етаж; после – силен шум по дървената стъпала и на кратата ти някой почва да тропа панически. Непозната жена с бебе-сухалче търси спасение. Мъжът й я бие с всичка сила и удря с каквото му попадне – до кръв. Гости на съседите... Силно уплашеният на рамия родител изтръгва детето от ръцете на майката и го хвърля надолу с главата по стъпалата (а това е бъзъ и стръмна стъпала!) Тогава ти се казвал да го усмарии. Милицията пак те прибира и те разпитва, а като ми разказваш случая, единият началник шепне на другия за "бащата": "Ниицо, той е наше момче..." След няколко месеца същият този "баща" случайно забравя същото бебе в автомобила си, заедно с една неугасена цигара. Над черното пръче твоето въображение – или нещо друго – ясно рисува изпитания дух на онзи, същия началник, който е изтичал да осмарии ръдъ на онзи нърмеца майка – и после заплашал при автомобилна катастрофа...

...Случва се – тръгнал е второто си е службата и из цялата стая внезапно изчезнал документ, за който отговарял лично ти и от който зависи хлабъм и престижът на всичките ти началници до най-голямя. И когато вече на всички са се изправили косите и ренолето ти на безпречен служител за няколко минути се е изтарило като дим, теоля колежка, изчаняйки да останете сами, с най-мал глас ти ръчва "загубения" документ и ти казва: "Това ми е само първото предупреждение... Полисли си ръдъвеичко! Хлапак такъв! Човек работоти, работи тоуа с години, а той сеа дошъл – и веднаагаа командирова е чоъбина – заради "безпорната" ми работа... Пък и със самолет! А ние тоуа какво сме? Отрепки кенкави? Дип че ми е жал за добрите ни началници, иначе... Та друг път емлмавай, престаравай се пак..." Не знам дали и кръгъо да се разгаза тъй за тежкото раздаване, когто е преживяла след време тази малка колежка, а добреди имидевта с онова важно писмо тя ти е била тъй симпатична...

... Случва се – звъни ти по телефона приятелка от детството и плаче. Днес новият шеф на вестника ще я уволнява - "по некадърност". На последния редакционен съвет вече е обяснил на всички колко била тя бездарна... Това, че тя е създала този вестник и че вече 15 години, ако отсъства един ден, няма да излезе следващия брой, въобще не хасае въпросното човекоподобно. Това е просто поредният партиен гад - паразитист, спукат преди два месеца от ЦК и изместил талантливия и честен ветеран. Гладна не е помирявала журналистика и от светлинки години, но от месец и половина се занимава само с колежките. Като дошъл редът на въпросната приятелка, той изведнъж узнал, не на мъжаи не й се ще кафе с него в партийния му апартамент. Изслушаин по телефона поредната позната история и даваш точен съвет на притеснената майка и тъжденица. Та изтъкнеа този съвет (в случая – вид мамина) – и на обявения извънреден редакционен съвет, след

животни интуитивно съдят за това, доколко сме израз на Истината, Правдата, Любовта.

Ето защо, това е сложен въпрос. Желанието да показваме – на улицата, по сцените, или в масмедиите – своето лице и фигура [или ума, добродетелите, талантите си], това почти всякога е суета, тщеславие. Стотици и стотици хиляди фенове на андроидите и феминидките не подозират, че със своя вкус и избор издават собствената си същност. Модата и конфекцията на ада обаче могат да програмират само своите си: куклите харесват супермени, а супермените – кукли. Странно как млади хора с монада, със свое собствено лице, забравят за вълшебните приказки и романтизма или класиката и се напъват масово да подражават на бедния физиогномичен реквизит на андроидите; как им се възхищават и въздишат или истерично викат и пищят от "любов" към тях... Още по-лошо: хипнотизаторите и сугестолозите на черните интервенти искат още да внушат на младите, че зад образа на чудовището често се крие добра душа... Наистина, и такова нещо се среща в митовете и приказките, но американският сатанизъм в "изкуството" разчита именно на това. Заливайки подсъзнанието на детето и телевизионно-компютърния глупак със своите супермени и с олигавените си, лепливи космични чудовища, те подготвят своите бъдещи жертви и клиенти именно за фор-

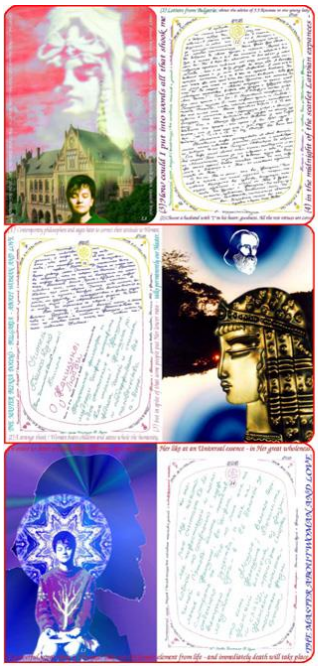

цял час чакане, идва не човекоподобното, но непознат началник от министерството и им съобщава, че шефът им повече няма да дойде тука, понеже точно преди един час са го уволнили...

Случва се – предлагаш на дългогодишната чистачка леля Мара в редакцията, която много обича да чете в свободното си време, да завърши средното си образование задочно, за да я назначим на по-интересна и лека работа, по-престижна... А тя ти отговаря: "Ти луд ли си! Та нали ежедневно и слушам всичко, е, чето се занимавате от толкова години! Не искам да се занимавам с глупости. Аз съм честен човек и искам да си изкарвам прехраната с нещо полезно за хората. Ще си остана чистачка!"

Случва се, друга приятелка от младите години те вика пожарно и ти плаче: "Ти си виновен! Когато преди 20 години те попитах и ти попита твоя "Глас" да работя ли при военните [разведка или не – Бог знае...], отговорът беше: "Назначавай се! Там също има нужда от хора с искра Божия." И сега!?! Я ме виж на какво съм закрилчала – на нарцал! Но аз ще се самоубия, тоева да знаеш! От тука нихай не е изпълнил по собствено желание, освен с краката напред. Какво ще кажете сега с твоя "Глас" за всичко това? 15 години работя да убедя всичка да ме пусне, сам цъфнт даде – пъдарят не... Казва: "Само през трупа ми. Ти си мой до черепа и никога няма да излезеш!" Тоева ти се съкровищчаваш, чакаш й нещо, [но нито го оценяваш, нито помниш какво е казано. Това се случва понякога]. Та ти чакаш какво е чуло от устата ми: "Ти ми кажи, че след два дни експрес ли се решава". – След два дни прекъсн й началник и личен терорист прави катастрофа и тя наистина си излиза от ада през трупа му.

Случва се – друга близка женска душа също плаче и ти се оплаква, че спящият й съпруг, с който ти си ги запознал някога, продължава да пие и да я тормози. Готова е да понесе бремето си до край, но изнемогва – при това е писателка, художничка, духовен човек с дарба. Казва й се, че през всичко Небето решава проблеми и на двамата. Идва всичко, ти сам носиш вината пред хората на тази изпаднала женска душа, прежвикала нещо, за което нихай не знае.

Случайте са много. 19-годишна колежка, ожженка и с бебе, също цялата в сълзи и рани от мъжа си – хубаво момче, но агресивно и пиещо. Вътреки 30-годишната ви разлика, тя бяга от дома си и иска да остане при тебе завинаги. Готова е да работи и по петорайните, само и само да бъде с човек, който я обича истински и да му даде възможност да твори, понеже не е роден, според нея, да копае, да мъкне тежести или да върти волана по две смени. Замислю да се се поддадеш, но изведнъж виждаш ясно, че на нея скоро й се дава нов съпруг, който ще я обича предано, че ще си имат деца и ще отидат в чужбина. Не можеш да вземеш за себе си нещо, което не ти е определено. И наистина, всичко се развива така, както е дадено да се види предварително.

Драга Б., бих могъл да ти разказвам безкрайно подобни истински истории за удивителни и достойни женски съдба с искра от Бога. И за мъжете, чисти като бисер – също. Но ти знаеш: тука не става дума за мъже и жени, а за човешката душа, за еволюционно ниво. За същността на човешката монада – спонтанността! За живеца на тази същност: доброто съдба. Случвало се е при интервюта да става дума за един случай с Жан Жак Русо. Млада дама била принудена от родителите й да се омъжи час по-скоро, за да не я лишат от наследство. Попитала колкото си как да си избере съпруг измежду многото си обожатели. Русо й обяснил с ясна на цифрите, че всички качества – красота, ум, положение и пр. са все кули, но душевната доброта е единица. Ако нихай я няма, това е най-важното. Сума става 10, с красотата – 100 и т.н., но без единицата човек не е човек – кулата е незначеща цифра в математиката. А шведският мистик Емануил Сведенборг твърди, че ако дори и най-висшият ангел, стоящ отдясно на Бога, помисли само за мъж за себе си или за света, малкото нада в деветия кръг на ада; и обратно – и най-черният дявол се отзовава на неговото мислено при Бога, ако леко поне за мъж да помисли за Бога и за ближния.

А за нас, на земята, най- истинското вълъщение на Бога сте вие, Жените! Не съществуват думи и бари, нито такава музика и поезия, които могат да изразят всички чувства, вълнуващи истинският мъж с искра от Бога, когато мисли за вас! Всичко поети, музикантки, художнички, героини и Учители на човечеството, през всички векове, се опитват да ви обяснят на вас, боготворените, колко много ви сте на нужни и скъпи.

Като имаме предвид всичко това, и нихой от нас, по-обикновените, се надяваме че може да е хора с искра от Божия и че това ще ни помогне а не вземем дулата тръгн. Затова и се стремим да изпълняваме завета на Учителя си, че ученикът не обича да говори, преди Учителят му да е говорил. Истинският приятел не се показва на сцената, преди да са се проявили неговите приятели. Поклонникът на Истината, Красотата и Мъдростта не може да изкаже глас, докато техните гениални носители в Битието не са говорили още достатъчно. Ученикът или мълчи, вълнува се и изучава, действа, или се изказва кратко и по същество – предимно за живите резултати на живота, за вече реализирани факти. Но даже и тогава той се стреми да не изтъква своето "аз".

Ето защо, на най-великата тема, за най-прелестното и съвършено Същество – вълъщението на Богинята-и-Бога на небето и земята, - а именно Жената, нихой от нас не е способен за започне по друг начин, освен със словото на своя любим Учител:

мите, които създават, когато настъпи "светлото бъдеще" на хищничеството и вампиризма" (сякаш месоядството и съдничеството не са същото нещо...). Мрачничко, нали? – Проблемът е в това, че компютърните игри, рекламата, екшъните, трилърите, порното, мотоциклетите, баровете, ресторантите, естрадните концерти, градският шум и пр. прекрасно устройват младото човечество без монада. За нещастие, дори младежи с искра от Бога също се потопяват в този пъкъл на "пънка", "харда", "метъла", "дарка" и т.н., но това е програмиран геноцид чрез силни децибели и латернаджийски, хистероидни, шизоидни стилове. Монадата се покрива с козина, с мас, сланина или със сажди. Почне ли да става това, програмата на подражателството е успяла. На глупака божественият Бах, Марчело, Вивалди или Моцарт не му харесват: той иска да яде, да пие, да пуши, да ходи по дискотеки; да побеждава, да се показва, да руши, да убива; да се "жертва" и да умира!... И – още по-лошо: да продава! И още по-лошо и от това: да купува, да се пазари...

Но аз се увлякох. По-съществената ми мисъл беше за нещо друго: къде свършва опасността от тщеславието и къде започва отговорността, ако интровертите и скромните души постоянно си крият главата под крилото? Безкрайно важно! И още въпроси: криейки лицето си, не искаш ли да пробуташ

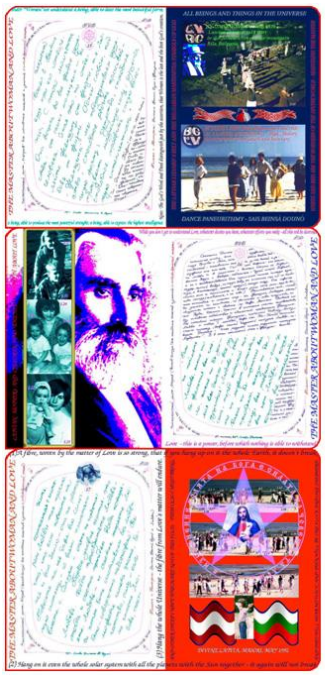

I

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО ЗА ЖЕНАТА И ЛЮБОВТА
(Петър Константинов Дънов - 1864 -1944 - България)

"Съвременните философи и мъдреци трябва да изправят отношението си към жената.[...] Чудно нещо! Жената ражда деца и спасява и поддържа цялото човечество, а въпреки това някои я считат за по-долноостояща от мъжа. За да имате педстава за жената, вие не трябва да я разглеждате отделно, като единица, а я разглеждайте като същина – в нейната целокупност.

Мощно, велико нещо е жената в природата! Извадите ли женския принцип от живота, веднага ще дойде смъртта! Женският елемент е носител на живота. Този елемент е влязъл в Битието още при създаването му. От този момент тя е влязла във всички живи същества: от най-малките - до човека. Като знаете това, не отделяите жената от живота, т.е. Любовта от живота. Всъщност,, под "жена" ние разбираме същество, което може да роди най-красивата форма; съществокоето може да произведе най-мощната сила; същество, което може да изяви най-великата интелигентност." (том *"Делата Божии":15-16, 1930г.)*

Подобни мисли на Учителя за Жената има със стотици и хиляди. Словото и Делото на Бога навсякъде се основават именно именно на твърденията, че Тя е последното и най-съвършено творение на Отца. Според Учителя, истинската майка, като служителка на Природата, си остава винаги девствена – независимо колко деца има и дали е омъжена или не. Най-важното: тя зачева по любов и в съгласие с високите идеали на нейния божествен Вкус и Избор – съединява се с друга искра Божия, а не с човекоподобни. Тя приема само чиста култура, чист въздух, чиста изворна вода (при това не студена, но кипнала и изстинала до приятна температура), чиста храна. Тя заспива вечер рано и става сутрин много рано, още преди изгрев слънце (чучулига е, а не бухал). Единствената сила, която може да оправи и спаси света – това е Жената, Обичащата, Майката! Нито учените, нито политиците, нито философите и хората на изкуството, нито даже Великите Учители или сам Буда, Кришна или Христос могат да спасят човечеството без съдействието и абсолютната преданост на Жената. Без активната позиция на Жената, предана на Новия Свят, на Любовта и на хората с монада, дори сам Господ-Бог е безсилен да спаси планетата ни. *"И най-безумната постъпка на Любовта* – кава Учителят – *е по разумна от най-разумната постъпка на Мъдростта!"* В това отношение Майката и Жената са неподражаеми.

"Не разберете ли Любовта, каквито и желания да имате, каквито и усилия да правите – всичко ще се разруши.. Любовта е сила, пред която нищо не може да устои. Каквито и знания да сте придобили, каквато и сила да сте

своята калпава стока по такъв начин, че хората да не й поставят диагноза по симптомите на твоята лична деградация? Скривайки сърцето си под фереджето на студа и нереагирането, не издаваш ли своята претенциозност, страха от риска, лошия си вкус и своята космическа безотговорност? Бягайки от сцената на света, не освобождаваме ли "гигабайтове" и "терабайтове" за вирусите на дилетантите и на черната наука и култура?

Изглежда, предишната тема е малко по-понятна. Дори фетусът в Новата Вселена разбира, че днес бизнесът, "звездите", проповедниците, родините, съседите и пр. излизат от кожата си да ни накарат да консумираме бълвоча на стария свят – с единствената цел да се родим отново с тях на Старата Земя, след като мине очакваната, голяма Промяна. Защото те подсъзнателно или съвсем съзнателно прекрасно съобразяват, че много скоро мнозина ще останат назад, в Старата Вселена. Тъкмо затова са им нужни "близки", жертви, "клиенти".

Естествено, всичко това касае голямата тема за френологията, физиогномиката, хирологията, корпологията, аурологията. Но днес е известно и това, че в XX век някои доста напреднали души и даже ангели и богове се въплъщават в скромни или некрасиви човешки обвивки, а много изостанали и престъпни духове са започнали да се раждат с артистократични и

развили, щом нямате Любов, в края на краищата всичко ще изгубите."(51:91)

По тази причина учениците на Учителя, подобно на големия хуманист Алберт Швайцер, се прекланят пред всяка форма на живота и се грижат най-нежно за нея.

"Конецът, изтъкан от материята на Любовта, е толкова здрав, че цялата Земя да окачите на него, не се къса. Не само това, но ако закачите на него цялата слънчева система, с всички планети в нея, той пак няма да се скъса. Ако на този конец закачите дори и целия Космос – той пак няма да се скъса!". (35:7)

"Първото условие за щастието е Любовта. Когато придобиете Любовта – и щастието ще дойде. Когато изгубите Любовта – и щастието изгубвате. Хората искат без Любов да бъдат щастливи. Това е невъзможно. Вие може да имате знание, богатство, сила – но ако нямате Любов, не можете да бъдете щастливи. Мъдростта не прави човека щастлив. Мъдрецът може да бъде доволен от знанието, от мъдростта си, но той не е щастлив, ако няма Любов. В щастието човек изпитва пълнота, разширение, благодарение на Любовта, която го е посетила. Щастливият човек има връзка с Бога, поради което той чувства пулса на всички живи същества. Няма по-голямо блаженство за човека от това, да чувства този пулс! Само такъв човек може да живее съзнателно и разумно.

И тъй, който придобие Любовта, той придобива и щастието. Хванете ли щастието в ръцете си, всички ваши ближни: мъж, жена, деца, приятели, тръгват след вас. Изпуснете ли щастието – всички ви изоставят. Щастливият човек не боледува, нито умира." (4:45)

"Любовта не се ограничава! Когато някой иска да ограничи Любовта, той ще се намери в голямо противоречие със себе си. Това противоречие пък ще предизвика мрак, тъмнина в съзнанието му. Любовта не може да се ограничи, понеже не изтича от едно същество. Тя е колективна проява на всички разумни същества, които са завършили своето развитие и са станали едно с Бога. Любовта на едного е колективната любов на всички тия същества. Ако любовта на едного не е проява на колективната Любов на всички разумни същества, то тя не е Любов.

И тъй, Любовта е проява на всички същества, които са завършили

красиви лица. Провидението е допуснало и едното, и другото, с определена цел. В този случай и класическият физиогномист и дори сърцето ни днес може да направи сериозни грешки. Отблъскваме Безсмъртните, въздишаме по демони. Според една съвременна легенда, Сатанаил бил създал конкурент на Адам – и то не от "кал", но от най-съвършените елементи на Битието. Неговото творение било тъй изумително красиво и съвършено (та нали Главният Черен Адепт е най-добрият маг, магистър, окултист, мистик, ясновидец, учен, гений и пр.!), че даже Бог ахнал пред шедьовъра на Дявола... Докато Адам бил съвсем недодялан, много по-обикновен от своя "братовчед" – само с тази разлика, че той бил жив, а синът на Сатаната – кукла... Затова конкурентът на Създателя Го помолил: "Господи, само за едно те моля: дъхни му в устата, нищо друго не искам!"... Бог тогава станал сериозен и му отказал. Дяволът отговорил: "Тогава сам ще измисля как да се движи, да мисли и да говори..." В това осияние ни впечатли и един такъв израз (за мъжката кукла-андроид): "Той бе тъй прекрасен, че не само първокласничките в еволюцията биха се влюбили в него безпаметно..."

Така че пак идваме до старата тема: децата на Формата се вълнуват от форми; децата на Съдържанието се вълнуват

своето развитие и са дали ход на Божественото в себе си. [...] Ще кажете, че не разбирате тази Любов... [...] – Това ни най-малко не значи, че не трябва да обичате! Ще обичате колкото и когото можете. " (45:23)

"Сега вие имате калугерски разбирания за Любовта. Не знаете кое е право, и кое е криво. А душата е толкова чиста, че е облечена в седем облекла. Досега човешката душа никой не я е целувал. Като целуват физическото тяло, само долните четири облекла са близо, те вземат участие в целувката."

"Калугерството не е разрешение на въпроса. Бягането в горите – това чувство е допринесло нещо, но не е разрешение на въпроса. Тепърва трябва да се разреши този въпрос!". (1932, "Яви им се", с.21:22)

"Вие трябва да знаете, че личните чувства са необходимост както за Космоса, така и за човека специално." (51:9)

"Искате ли обаче да свържете приятелство с някой човек, търсете такъв, който да обича първо Бога, а после себе си. Щом обича Бога, той може да обича и своя ближен." (35:48)

"Вечна е само Любовта – всегдашна е Любовта! И доброто, като плод на Любовта, е включено в нея. Тя е безконечна, а всички неща вън от нея са конечни. Мъдростта е метод на Божията Любов, следователно, и тя е включена в Любовта. Истината – тя е семе, но и тя е включена в Любовта. Следователно, щом проявите Любовта, ще се проявят и всички велики добродетели." ("Синът Божий":29)

"Любовта е сила, която се проявява навсякъде по един и същ начин. Тя не може да бъде велика или малка, свята или порочна, чиста или нечиста. И в най-"глупавите" си прояви (според човешкото разбиране), тя е е по-умна от най-великите философи и по-мъдра от най-големите мъдреци в света!" (35:9)

"В Божията Любов има нещо велико. Тя не руши нито дома, нито обществото, но непрестанно преобразява и съжражда. Който се събуди за Любовта, той забравя и себе си, и света, и заживява само с нейния глас." (45:134)

"И тъй, смисълът на живота е в съединението на душите с Бога. От това съединение произтича Любовта, която ражда живота. Посети ли Любовта човека, тя коренно го преобразява. И най-силния, и най учения, тя

от преживявания; децата на Смисъла се вълнуват от Целта или Доброто. Въпросът е в това, че обединяването на всички тези три вида щастие започва от Смисъла, а не от Формата.

Благородна Б., на мен ми е безкрайно приятно да сътрудничи на женските организации, движения, вестници и списания. Да боготворим Любимата, Жената, Майката, Сестрата – това е най-мощният импулс и смисълът на живота; това е самият Живот! Може да се каже, че най-добрите ми приятели и побратими са посветили всичките си съзнателни усилия именно на това Дело: да се борим за освобождението на Детето и Жената от робство, да ви възвърнем на вас, Прекрасните, свободата! Да бъдем рицари на великото и удивително женско сърце и на женската душа! Да служим именно на Вас – най-последното и най-съвършено създание на Бога – т.е. на самия Бог в Неговата най-изумителна форма на небето и земята! Крепко и предано да ви носим на ръце с всичките си сили, с всичките си таланти, с всичката си съвест и целия потенциал на горещата си любов към вас!

Ние сме добри приятели с Владимир Львович Леви ("Искусство быть собой", "Искусство быть другим", "Нестандартный ребенок" и др.) Той също боготвори Жената и с него сме говорили много на тази тема, когато ми беше на гости вкъщи,

превръща в дете. Той всичко забравя и остава само с Божественото в себе си. Любовта разрешава всички противоречия в живота. Тя е Божественото Начало в човека." (45:138)

"Първият акт на Любовта, който я определя като Любов, е законът за самопожертването" (30:72)

"Докато не приеме дълбоко любовта в себе си, човек е изложен на постоянни разочарования, независимо от това, дали е учен или прост, беден или богат, млад или стар." (33:30)

"Единственото нещо, което не търпи никаква лъжа – това е Любовта. Единственото нещо, което не можеш да нагрубиш, да нараниш, нито да подчиниш – това е Любовта! Когато някой казва, че сърцето му е наранено от Любов, той се самозаблъгва. Любовта нито се наранява, нито наранява." (45:145)

"Вие мислите, че ако обикнете света, ще се повдигнете. - Не е било и никога няма да бъде някой да обича света и той да не го изяде! Това не е закон, но наредба. Така че, ако искаш да станеш безсмъртен, обичай Бога, обичай светиите, обичай добрите и безсмъртните хора." (68:137)

"И тъй, мислете първо за Бога. В това се крие безсмъртието на човека. Любовта към Бога ражда живот, а любовта към хората ражда смърт. Любовта към хората е причина за всички болести. Знайте, че Любовта е единствената безкористна сила." (68:140)

За това твърдение на Учителя трябва да се поговори. Въпреки споменатата опасност, Той постоянно ни подтиква, в духа на Христа, да обичаме и обикновените, грешните хора, и дори враговете си. Цялата тайна е в това, да ги обичаме на второ, трето и четвърто място в живота си. Първата любов на ученика и на Божия възлюбен е Любовта към Бога – повест към всички и всичко. Безсмъртните приемат всеки, когото Бог им изпраща - без никакво изключение, и то с радост и усмивка. Отиват навсякъде, където Бог ги праща. А помежду две задачи от Бога, те се обменят и със сродните си души, и с по-съвършени от себе си.

Ако остане време, ученикът от по-долния, Специалния клас се занимава със самоусъвършенстване. Ако и при това положение му остане време, той помага - вече по собствено усмотрение - и на близки, страдащи, по-изостанали души. Докато ученикът от Общия клас на първо място изпълнява волята на Бога, на второ място служи на близките си, а ако му остане време, се занимава и със себе си. Обикновеният добър човк, който още

в София. Мога да кажа същото и за писателя-мистик Олесь Бердник от Киев – невероятни разговори и преживявания сме имали с него във връзка с Майката на Света, с Безсмъртната Любов, с великото бъдеще на неоматриархата. Когато работех в Съюза на българските писатели, с още много български и чуждестранни поети, писатели, журналисти, учени – сеячи на висока духовна култура – сме си говорили и сме писали за Жената, за вашата трудна съдба и за превъзходното ви сърце, способно да отдава всичко. И като "репресиран" – при арестите и погромите, следствията, изселванията, заплахите за живота на децата ни, уволненията и пр.; и сред затворници, строители, железничари, хамали, криминали, шофьори в градския транспорт, химически работници, паркостроители и горски работници; сред колегите и колежките учители в средния и горния курс; сред миньорите, в издателствата, в Комитета за култура – абсолютно навсякъде и тогава откривах, и до днес има удивителни мъжки и женски сърца! Навсякъде неизбежно пламва вечно приятелство и любов, които не могат да се забравят никога!

...Случва се – работиш като стрелочник за колегата си циганин, който има 7 деца без майка. Оставаш между вагоните още 12 часа, нощна смяна, за да не изгуби той надницата си...

няма понятие за Ученичество, се грижи на първо място зо близките си, на второ за себе си, а ако му остане време, работи и за Бога. Ако не е вярващ, прави това за народа си, за човечеството, за някоя по-голяма група от хора или за природата, но без да му се плаща. За жалост, обикновено не му остава никакво време...

Лошият, адският човек или дух без монада живее само за себе си или предимно за себе си. "Предимно" – когато освен себе си признава и някаква общност, от която има интерес. Това е НЕГОВОТО семейство, НЕГОВАТА църква, НЕГОВАТА партия, НЕГОВИЯТ народ... Често това не е материален интерес, но адска привързаност, тесен родови или верски канон. Но това е само привидна любов или съпричастие – от тях той съзнателто извлича морални или материални дивиденти. За всички тия неща Учителят и Сведенборг говорят много подробно. А най-лошите хора се отличават по това, че принуждават другите да им служат насила (или като ги поставят в зависимост) – и ги карат да живеят така, както самите те диктуват. Адският им произход се разпознава по състоянието на агресивност, взискателност, недоволство, изнудвачество или висока степен на тревожност.

"Задачата ни е да кажем на хората, че като имаме Любов – всичко имаме. Тази е нашата задача. Любовта към Бога е в сила да разреши всички въпроси. Любовта към ближния разрешава въпросите наполовина. Любовта към врага – една четвърт." *

"Човешката любов започва с щастие, а завършва с нещастие. Духовната любов започва с нещастие и свършва с щастие. А Божествената Любов започва с блаженство и свършва с блаженство." *

Мисли от този тип имат огромно значение в "Диалектическа Енциклопедия на Словото". По същество Божествената Любов никога не свършва. Но ако Бог е определил някакъв срок или периодичност на външното общуване, където има и раздалечаване и даже раздяла до края на даден живот, това е също може да бъдеБожествено.

"Всички същества – от единия край на живота до другия – са носители на Любовта! Който разбира този закон, той придобива съвършенство. Божествената Любов е голям, вечен извор, който тече непрестанно. Празните съдове пълни, а до пълните не се докосва." *

Да се откликва незабавно – ето още едно свойство на божествената Любов. Обаче съдовете, пълни със страх, заблуждения, самомнение или лош вкус, са лишени от резонанс, нямат душевна акустика. "Празните съдове" – това е чуткостта и ехото на душата.

---

* Из "Разбрана и неразбрана любов", "Поливане", "Сиромах и богат", "Заветът на Любовта", Подражатели на Бога", лиц, екр, ДВД

...Случва се – работиш като изолаторджия по покривите или на някой мост в чужд град, а съвършено непознато момиче от рецепцията на хотела внезапно напуска завинаги работата си в този град и само с чантата си се качва на влака с тебе – а не е имало нищо, само сте си говорили през нощта във фоайето, понеже е нямало места или си нямал пари да спиш в хотела... Само помниш, че си й говорил за поезия, за литература, за възвишената любов към Жената... Как после в купето да й обясниш, че не си имал предвид да я каниш и да се жениш за нея и че от тебе никога няма да стане съпруг на тази земя?...

...Случва се – мъжът е в болницата със счупен крак (или въобще няма мъж), а твоя позната или съвършено непозната току-що е родила поредното си дете. Лежи цялата в кръв в мазе, където по стените тече вода и веднага замръзва (властите не дават квартира), а ти опъваш жици и й поправяш електрическата печка. Още едно бебе, на една годинка, също лежи в прегръдките на майка си, но и на него му е страшно студено! Печката вече грее, а ти, макар и мъж, дълго-дълго переш планина от пелени... Другите й деца или са вече мъртви, или са запратени по сиропиталища, или съпругът-звяр, заедно със себеподобните си адвокати и съдии, я е осъдил вече никога да не се среща с рожбите си, освен само в неделя – и при това да

"Любовта се отличава и с това, че не се изучава, нито учи някого. В света само Божественото е абсолютно положително." (пак там)

"Задачата на човека е да намери поне още една близка душа, която да го обича. Щом е обичан и обича, човек вече има мярка за нещата. Любовта е мярка, с която човек определя всички неща. Тя е магическата пръчка в живота на всеки човек. Който е придобил тази пръчка, той всичко може да постигне." (33:161)

"Ангелите са същества на любовта. Когато слизат на земята, ангелите трябва да намерят поне една душа, в която да се влюбят. Докато не се влюбят, те не могат да се върнат на небето." (19:65-66)

"Какъв е моралът на съвременните хора по отношение на Любовта? Какво лошо има в това, ако всички души, произлезли от Бога, се влюбят в някого? Момата, в която някой момък се е влюбил, е неговата сестра, излязла с него от Бога преди хиляди години, и днес той я среща, хваща я за ръка и я завежда при родителите си, като им казва, че е намерил своята сестра. И ***родителите*** *трябва да се радват, както синът се радва. Какво лошо има в това? Оставете вашите заблуждения, вашите изопачени вярвания настрана, и живейте, както Бог е определил!"* (19:65-66)

"И вие трябва да знаете, че докато не срещнете своята сродна душа, с която сте свързани с велика любов през всичките векове - още от създаването на света, - вие никога няма да срещнете своя Учител и никой Учител няма да ви приеме да ви учи!"

"[Но] ако търсите извор, който тече само през едно място и дава вода само на един човек, вие сте в стария живот още, в старите закони. Според законите на новия живот вие трябва да знаете, че силната енергия протича от много места и дава живот на много същества; слабата енергия протича от едно място и и дава живот само на едно същество." (51:12-13)

"Любовта тече! Любовта не се дели. Тя изтича. Неприривна е Любовта!

му плаща на него издръжките!...

....Случва се, началникът иска да спи с твоя колежка и тя е готова на всичко, за да не загуби работата си. Но когато човекоподобното иска да омърси и святата й гръд, още пълна с майчино мляко, тя му виква като полудяла: "Не пипай и тука, негоднико – това е обител на рожбата ми и само тя има право да се докосва до това място!"

...Случва се, чукаш на вратата на поредната непозната или нова позната-бременна от твоята картотека (естествено, направил си си самодейна "Тимуровска команда"...) – и не подозираш, че мъжът й алкохолик неочаквано се е върнал след дълго отсъствие…

Държави, банки, парламенти, роднини и пр. не дават и пукната пара за бременната; а науката, законите и полицията нямат и помен от понятие с какво се занимават много "най-близки" в топлото семейно гнездо! Твоята "Команда" работи за светите майки без заплати и компенсации от какъвто и да е характер; чантите в ръцете ти се скъсват от плодове, шишета с вода от планинските извори, с най-разлчни ядки, грамофонни плочи с монадна музика (предкласика, класика и романтизъм) – та нали детето в утробата трябва да слуша Космоса, а не андроидни крясъци и додекафонии!... Да идват до не-

Ако търсят приривната любов, такава любов не съществува. Любовта е непривна! И ако се мъчите да обичате само едного, вие се лъжете." (cc:8)

"Който добре разбира и прилага човешката любов, той ще разбере и Божествената. И обратно: който разбира и прилага Божествената Любов, той още повече ще разбира човешката. Всеки трябва да мине през човешката любов и после да стигне до Божествената. Няма нищо лошо, когато човек минава от човешката в Божествената любов. Опасността е само в това, че когато човек заспи в човешката любов, остава там за по-дълго време, отколкото трябва.." (45:276)

"Когато кажа, че обичам някого, аз зная вече, че тази обич е реализирана някъде. Тя може да е реализирана на физическия свят, може да е реализирана в духовния, а може да е реализирана и в Божественият свят. За разумния човек не е важно къде и в кой свят се реализират нещата." (45:226)

"От теб не се изисква да създадеш някаква голяма вселена. Ти ще създадеш в себе си един малък свят и него ще поддържаш. Не го ли поддържаш, както Бог поддържа големия свят, ти ще влезеш в резрез с Него. Ако ти не обичаш и не поддържаш живота на милиардите същества в себе си – клетките, - ти не си в съгласие с Бога." (35:19)

"Човек трябва да знае, че всички клетки в тялото му, както и всички органи, имат желание да обичат. Днес им забранява, утре им забранява, докато един ден всички органи в него се атрофират и той казва: "Утвърдих се вече, станах правоверен!" Той мисли, че се е утвърдил в идеите си... В такова "утвърдяване" няма никаква философия, никаква наука!" (35:19)

жното му съзнание монадни стихове и оригинални подаръци-картини от твоите приятели с искра от Бога, рисуващи Божествената Красота, а не пъкъла. Та нали бременната - още в Египет, Елада, Китай и Индия - е услаждала душата си с изящни картини и е живяла сред девствената природа, с надеждата да роди брамин и жрец или гений – или поне някой добър, нормален човек, а не търговец, военен или алкохолик!...

...Ти си още на вратата, тя плахо се отваря, бременната гледа уплашено със синина на челото, а мъжът ѝ пияница излиза и пита: "Ти кой си, бе!?"... Случва се, след подобна перипетия пак любезно да те кани или арестува Държавна сигурност (пияницата-бияч се е оказал ченге) и нервно те пита: "Ама кой си ти бе, идиот такъв, кажи! Частно министерство на социалните грижи? Ако ей-сегичка не ни изпееш имената и телефоните и адресите на своите съучастници – и кой от Запад ви е вербувал и ви финансира!..." – и пр., и пр., и пр. Ако им кажеш, че тази жена е цялата в цицини и синини от симпатиите на законния си съпруг и че подаръците в чантите са твоят аванс или заплата за месеца, те ще те посъветват да идеш на психиатър... Ако пък идеш на психиатър и си поговориш с него, той не те намира за болен, но ти предлага ведната да те назначи за културтерапевт в психиатрията, за-

"Истинската мисъл внася успокояване на ума, истинското чувство – успокояване на сърцето, а истинските действия – успокояване на целия организъм. Дойде ли до тия положения в себе си, човек ще чуе Божия глас."(33:120)

"Днес хората не успяват, защото се намират под влиянието на учения с различен морал, с различни становища. Едни забраняват на човека едно, други друго – и той вече не знае какво да прави и какво да не прави... Всичко, което Природата е създала, е разумно! Иска ли да се прояви, човек трябва да дава ход на ония свои желания, които произтичат от дълбочината на неговата душа.. (35:99)

"Дайте ход на всички мисли, които произтичат от дълбочината на вашия ум! Давайте ход на всички постъпки, които произтичат от дълбочината на вашата воля! Давайте ход на всичко, което произтича от дълбочината на вашето естество. Всяко нещо, което произтича от дълбочината на нашето естество, е реално.[...] Само реализираните неща са мощни и дават тласък на човечеството до върви напред." (35:99)

"Колкото и да се мъчи човек да отдели в съзнанието си физическия живот от духовния, ще види, че това е невъзможно." (51:266)

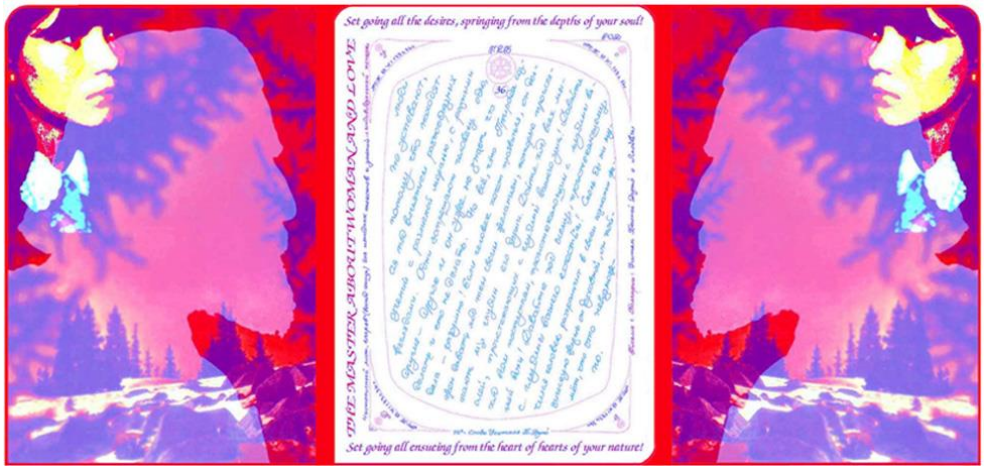

щото имаш и ценз...

...Случва се, твоят ротен (ЗКПЧ, естествено) силно желае да вземе преходното знаме на баталиона за рота-първенец на социалистическото съревнование (и съответната парична премия), но ротата почти нищо не е изкопала или построила. Инвеститорът спори с капитана... Благородният комунист вади пистолета от касата си и нежно говори на инвеститора: "Подписвай - или!... Крайно време е и аз да украся канцеларията си с преходното червено знаме на баталиона!"

...Случва се - учител си в гимназията и момичетата от десети клас, на които си класен, са те поканили на рожден ден. Музика, свещи, торта – всичко както си му е редът, - но и осем-те плачат в един глас – плачат и дълго не могат да обяснят какво се е случило. Ти си им класният – и изведнъж сърцето ти ще се спука: една от тях липсва! – "Не – казват ти те, не е това... Още по-лошо. Едва я спасиха при аборт и е изгубила много кръв. Сега няма да може да си вземе изпитите за тази година, въпреки че ни е най-..." Нищо, директорът на училище-то (авторът на мъртвото бебе) ще й напише добра характери-стика като завърши и тя непременно ще влезе в университе-та... Тогава ти – по правило кротък и хрисим – започваш война с изверга по всички инстанции, а той те вика, идват и начал-

ниците на Държана Сигурност от съседните два града и всички започват да те съветват (в случайно неполучилата се 15-а република от Страната на Съветите...) А после насаме ти казва: "Аз те освобождавам от разпределение и така няма да връщаш на държавата стипендиите, които си получавал 4 години, а ти веднага си събираш партакешите и си отиваш откъдето си дошъл и преставаш да ме заплашваш с разни журналисти, следователи и тем подобни! Нищо не можеш да направиш! Нали вчера полковникът ти каза: "Ти си сам, а ние сме много!" Обаче на учителския съвет той те принуждава да се изкажеш – и ти, без да знаеш как, предричаш, че до края на учебната година тук ще дойдат 5 комисии. И комисиите действително идват точно в обявения ред. Директора го заплашва затвор, но той, разбира се, се откупва – и за наказание го назначават началник отдел...

...Случва се – чуваш плач на бебе и писък на жена от горния етаж; после – силен шум по дървената стълба и на вратата ти някой почва да тропа панически. Непозната жена с бебе-сукалче търси спасение. Мъжът й я бие с всичка сила и удря с каквото му попадне – до кръв. Гости на съседите... Силно ухаещият на ракия родител издърпва детето от ръцете на майката и го хвърля надолу с главата по стълбата (а това е дълга и

стръмна стълба!) Тогава ти се налага да го усмириш. Милицията пак те прибира и те разпитва, а като им разказваш случая, единият началник шепне на другия за "бащата": "Нищо, той е наше момче, кажи на тоя да не се занимава с него, за да не му се случи случка!..." След няколко месеца този "баща" случайно забравя същото бебе в стария си автомобил, заедно с една неугасена цигара и бензин на седалката. Над черното трупче някой ти дава да видиш излизащия дух на онзи, същия началник, който е искал да оскверни гръдта на онази кърмеща майка и после е загинал при автомобилна катастрофа... Но е имало още да плаща – родил се е като това дете.

... Случва се – търсиш в бюрото си в службата и из цялата стая внезапно изчезнал документ, за който отговаряш лично ти и от който зависи хлябът и престижът на всичките ти началници, до най-големия. И когато вече на всички са се изправили косите и реномето ти на безупречен служител за няколко минути се е изпарило като дим, твоята колежка, изчаквайки да останете сами, с най-мил глас ти връчва "загубения" документ и ти казва: "Това ми е само първото предупреждение... Помисли си хууубавичко! Хлапак такъв! Човек рабоооти, работи тука с години, а тоя сега дошъл – и веднааага командировка в чужбина – заради "безукорната" му работа... Пък и със самолет! А ние

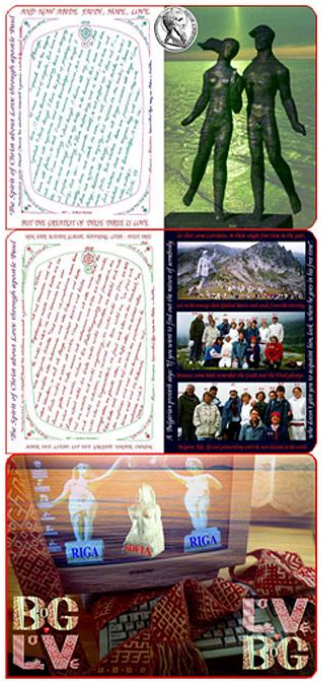

1Ако говоря с човешки и ангелски езици, а Любов нямам, аз съм станал мед, що звънти или кимвал, що дрънка. 2 И ако имам пророческа дарба и зная всички тайни и всяко знание; и ако имам пълна вяра, тъй щото и планини да премествам, а любов нямам, нищо не съм. 3 И ако раздам всичкото си имане за прехрана на сиромасите, и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, никак не ме полза. 4 Любовта дълготърпи и е милостива; любовта не завижда; любовта не се превъзнася, не се гордее, 5 не безобразничи, не търси своето си, не се раздразня, не държи сметка за зло, 6 не се радва на неправдата, а се радва на истината; 7 всичко премълчава, на всичко хваща вяра, на всичко се надява, всичко търпи. 8 Любовта никога не отпада; другите дарби обаче, пророчества ли са, ще се прекратят; езици ли са – ще престанат, знание ли е, ще се прекрати."

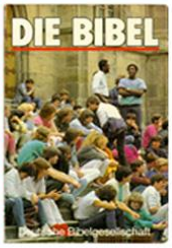

1 Wenn ich mit Menschen- und mit Engelzungen redete und hätte die Liebe nicht, so wäre ich ein tönendes Erz oder eine klingende Schelle. 2 Und wenn ich prophetisch reden könnte und wüßte alle Geheimnisse und alle Erkenntnis und hätte allen Glauben, so daß ich Berge versetzen könnte, und hätte die Liebe nicht, so wäre ich nichts. 3 Und wenn ich alle meine Habe den Armen gäbe und ließe meinen Leib verbrennen, und hätte die Liebe nicht, so wäre mir's nichts nütze. 4 Die Liebe ist langmütig und freundlich, die Liebe eifert nicht, die Liebe treibt nicht Mutwillen, sie bläht sich nicht auf, 5 sie verhält sich nicht ungehörig, sie sucht nicht das Ihre, sie läßt sich nicht erbittern, sie rechnet das Böse nicht zu, 6 sie freut sich nicht über die Ungerechtigkeit, sie freut sich aber an der Wahrheit; 7 sie erträgt alles, sie glaubt alles, sie hofft alles, sie duldet alles. 8 Die Liebe hört niemals auf, wo doch das prophetische Reden aufhören wird und das Zungenreden aufhören wird und die Erkenntnis aufhören wird.

Нима не е от Бога този удивителен народ, е чието сърце и език думата "Любов" звучи като "Милостива"? Нима диените латвийци – създателите и владетелите на загадъчния Левъардски пояс – не живеят върху най-твърдия гнайс на планетата ни, образувал се още в архайската ера? Само Гренландия, Скандинавия, Байкал и Китай имат такава скала, а също и България.

тука какво сме? Отрепки някакви? Дип че ми е жал за добрите ни началници, иначе... Та друг път внимавай, престаравай се пак...“

... Случва се – звъни ти по телефона приятелка от детството и плаче. Днес новият шеф на вестника ще я уволнява - “по некадърност”. На последния редакционен съвет вече е обяснил на всички колко била тя бездарна... Това, че тя е създала този вестник и че вече 15 години, ако отсъства един ден, няма да излезе следващият брой, въобще не касае въпросния нов началник. Това е просто поредният партиен „парашутист”, спуснат преди два месеца от ЦК и изместил талантливия и честен ветеран. Новият не е помирисвал журналистика и от светлинни години, но от месец и половина се занимава само с колежките. Като дошъл редът на въпросната приятелка, той изведнъж узнал, че на нея никак не й се пие кафе с него в партийния му апартамент. Изслушваш по телефона поредната позната история и даваш точен съвет на притеснената майка и труженица. Тя изпълнява този съвет (в случая – вид молитва) – и на обявения извънреден редакционен съвет, след цял час чакане, идва не той, но непознат началник от министерството и им съобщава, че шефът им повече няма да дойде тука, понеже точно преди един час са го уволнили...

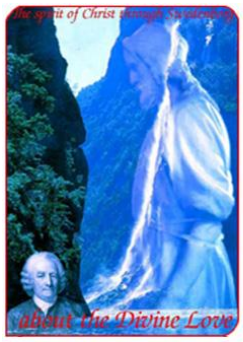

Именно сред такива най-древни планини на мистичния Север е живял и творил и най-великият колос на истината за Любовта през средните векове – Емануил Сведенборг. За наше огромно удивление, в най-тъмната епоха на безпросветния църковен мрак Сведенборг говори за Любовта на такова шеметно ниво, където даже ангели се задъхват, а на боговете им се завива свят! Съвсем не случайно Учителят горещо препоръчва но учениците си и на човечеството: "Четете и изучавайте Сведенборг".

Някои преводачи разбират и превеждат неточно неговите книги. Тук се предлага малко по-друг превод на избрани мисли от съчинението му "За Божествената Любов". Той се приближава максимално до най-верния и ясен смисъл на това, което е казал този велик ученик на Христа или, по-точно, което Христос и Небето са казали чрез него. Тъй като Сведенборг е фактически един брилянтен единатор (холизатор), предаващ оригиналното Слово и реалния опит от Школата на Учителя по онова време, текстът по-долу [на тази страница – ръкописният текст долу вляво] се предава със сребърен цвят и под ъгъл 36° [поради невъзможност за добро сканиране на блестящи цветове, сребърният се наложи да бъде заменен с циан, който е пак Нептунов цвят, а на места – с розово-лилав и ален].

Емануил Сведенборг
За Божествената Любов

Човек няма никаква представа за Любовта, въпреки че Любовта е душата и животът на мисълта. Мисъл без Любов увяхва и чезне като цвете, лишено от топлина – понеже Любовта стопля, оживява и одушевява мисълта. Помисли си внимателно и размисли: възможно ли е да се мисли, без да се изпитва любов? Ще откриеш, че това е невъзможно.

Няма ангел, способен да възприеме Божествената Любов напправо, понеже тя би го изгорила. В действителност, тя е по-силна от огъня на светското слънце и затова намалява мощта си

Случва се – предлагаш на дългогодишната чистачка леля Мара в редакцията, която много обича да чете в свободното си време, да завърши средното си образование задочно, за да я назначиш на по-интересна и лека работа, по-престижна... А тя ти отговаря: "Ти луд ли си! Та нали виждам и слушам всичко, с което се занимавате от толкова години! Не искам да се занимавам с глупости. Аз съм честен човек и искам да си изкарвам прехраната с нещо полезно за хората. Ще си остана чистачка!"

Случва се, друга приятелка от младите години те вика пожарно и ти плаче: "Ти си виновен! Когато преди 20 години те попитах и ти попита твоя "Глас" да работя ли при военните [разведка или не – Бог знае...], отговорът беше: "Назначавай се! Там също има нужда от хора с искра Божия." - И сега!?! Я ме виж на какво съм заприличала – на парцал! Но аз ще се самоубия, бъди сигурен! От тука никой никога не е излазъл по собствено желание, освен с краката напред. Какво ще кажете сега с твоя "Глас" за всичко това? 15 години работя да убедя всички да ме пуснат, сам царят дава – пъдарят не... Генералът ме пуска! Но пъдарят казва: "Само през трупа ми. Ти си моя до червата и никога няма да излезеш!" Тогава ти се съсредоточаваш, казваш й нещо, но не го осъзнаваш, нито помниш какво е казано,

чрез безброй кръговрати, докато не стигне – умерена и приспособена – до ангелите. Тези кръговрати се затулват от ефирен облак, за да не бъдат ангелите засегнати от нейната горещина.

А тъй като Любовта, излизаща от Господа като от слънце, представлява сам Господ, и тази Любов е самият живот, то е очевидно, че самата Любов се превръща в човек и - следователно – съдържа, във формата на безкрайното, всичко и всяко нещо, което го има и в човека.С една дума, основният живот на всеки член, на всеки орган и всяка система – тоест, самият триумф на живота – се крие в това, че нищо в тях не е присъщо само на която и да е отделна част, без да е свързано с всички останали. А също и че по този начин във всяка отделна част е представен целият човек. Тайната е в това, че човекът преставлява най-великата сложност и най-великата простота на всички действия на Битието, каквито и да са те в чисто духовния свят или в природния; че всяко действие на Вселената представлява човек, но само такъв, който действа в обществото. Това се дължи на факта, че човекът е най-сложният синтез на всички действия до безкрайност.

От това следва, че всичко принадлежи на живота; и че ако тази форма на действето не бе безкрайна в Господа, то тя не би станала крайна форма в човека.

това се случва понякога. Тя после ти казва какво е чула от устата ти: "Ти ми каза, че след два дни въпросът ми се решава". – След два дни прекият й началник и личен интимен терорист прави катастрофа и тя наистина си излиза от ада през трупа му.

Случва се – друга близка женска душа също плаче и ти се оплаква, че слепият й съпруг, с когото ти си ги запознал някога, продължава да пие и да я тормози. Готова е да понесе бремето си до края, но изнемогва – при това е писателка, художничка, духовен човек с дарба. Казва й се, че през есента Небето решава проблема и на двамата. Идва есента - ти сам носиш венеца пред ковчега на тази изстрадала мъжка душа, преживяла неща, за които никой не знае.

Случаите са много. 19-годишна колежка, омъжена и с бебе, също е цялата в синини и рани от мъжа си – хубаво момче, но агресивно и пиещо. Въпреки 30-годишната ви разлика, тя бяга от дома си и иска да остане при теб завинаги. Готова е да работи и по постройките, само и само да бъде с човек, който се държи с нея човешки, и да му даде възможност да твори. Не бил роден, според нея, да копае, да мъкне тежести или да върти волана по две смени. Замалко да се поддадеш, но

изведнъж виж-

В царството на небесните тайни ми бе показано, че като че ли всяко небе се подразделя на области, съответни на функциите на всички части, органи и системи в човешкия организъм; и че ангелите на небето знаят в коя от тези области живее всяко отделно общество. Например – кои общества са в областта на очите; кои – в областта на ушите, ноздрите, устата или езика; кои – в областта на детеродните органи. Всички общества, обитаващи споменатите области, съответстват напълно на действията на тези членове, органи и системи в човека. Именно заради това, в очите на Господа цялото небе изглежда като един-единствен Човек!

За да бъде и адът в човешка форма, там всеки е принуден да труди. Но тъй като намиращите се в ада изпълняват задълженията си не от любов, а от ламтеж за ядене, дрехи и предмети, макар и да са в човешка форма, поради този си вкус и избор те са хора-дяволи.Субективното изпитване на любов, само по себе си, не представлява нищо. То става нещо, само когато Любовта е в действие. Любовта към действието само като добро пожелание или на думи е кръгла нула. Само действието е истинската, същинска Любов; а чувството става нещо, единствено когато се превърне в постъпка.

Има родове и видове чувства до безкрайност; същото важи и за действията. Това е очевидно и от човешкото тяло, и от ангелското небе, и от царството на животните и растенията. Във всяко от тях съществуват какви ли не родове чувства и действия и техните видове и различия са неизчислими - понеже няма нито едно нещо, подобно на друго, а има гигантско разнообразие! И това разнообразие навсякъде се разпределя по родове и видове – по различия. И различията, сами по себе си, са безкрайни, понеже произтичат от безкрайността. Че това е така, всеки може да се убеди от

даш ясно, че на нея скоро й се дава нов съпруг, който ще я обича предано, че ще си имат дете и ще отидат в чужбина. Не можеш да вземеш за себе си нещо, което не ти е определено. И наистина, всичко се развива така, както е дадено да се види предварително.

Драга Б., бих могъл да ти разказвам безкрайно подобни истински истории за удивителни и достойни женски сърца с искра от Бога. И за мъже, чисти като бисер – също. Но ти знаеш: тука не става дума за мъже и жени, а за човешката душа, за еволюционно ниво. За същността на човешката монада – спонтанността! За живеца на тази същност: доброто сърце. Случвало се е при интервютата да става дума за един случай с Жан Жак Русо. Млада дама била принудена от родителите си да се омъжи незабавно, за да не я лишат от наследство. Попитала кумира си как да си избере съпруг измежду многото си обожатели. Русо й обяснил с езика на цифрите, че всички качества – красота, ум, богатство, положение и пр. са все нули, но душевната доброта е единица. Ако някой я има, това е най-важното. С ума става 10, с красотата – 100 и т.н., но без единицата човек не е човек – нулата е незначеща цифра в математиката. А

шведският мистик Емануил Сведенборг твърди, че ако дори и

човешките лица, сред които няма нито едно - от деня на Сътворението, - напълно подобно на друго; и не може да бъде еднакво с нито едно лице, сътворено във Вечността. Тъй и в човешкото тяло няма нито една, дори най-нищожна частица, еднаква с друга. Така че същото важи и за чувствата и техните прояви.Че това важи и за чувствата и проявленията им, е нещо тъй дълбоко забравено от хората, че те постоянно се питат: "Какво представлява чувството? Какво е любовта?" На тези въпроси може да отговори само Небето, където всички рожби на Божествената Любов, т.е. на живота, сами представляват любовни чувства. Там Божествената Любов, която е самият живот, се разграничава на две царства: в едното от тях цари любов към Господа, а в другото – любов към ближния. Любовта към Господа обгръща действията "a quo" (излизащи от Източника), а любовта към ближния обгръща действията "ad quem" (възвръщащи се към Източника).

*Както в ада всичко е противоположно на Небето, тъй е поляризирана и любовта. Адската любов, която е самата смърт, също се разделя на две царства: едно, в което царува любовта към себе си; и друго, в което цари любовта към света. Любовта към себе си обгръща лошите действия **"a quo"** (излизащи от източника, т.е. от любовта към себе си), а любовта към света обгръща действията **"ad quem"** (връщащи се в източника, т.е. света). Действията, извършвани от любов към себе си, са действия изключително в собствена полза, тъй като всяка любов прави кръговрат към този, от когото е излязла. Тази дяволска любов също се дели на области и тези области се подразделят на още по-малки.*

най-висшият ангел, стоящ отдясно на Бога, помисли само за миг за себе си или за света, мигом пада в деветия кръг на ада. И обратно – и най-черният дявол се озовава отдясно на Бога, ако може поне за миг да помисли за Бога и за ближния. Обаче за кой Бог става дума, кои са истинските Му служители и каква е разликата между близък и ближен – това не са лесни теми.

Важното е че за нас, на земята, най-истинското въплъщение на Бога сте вие, Жените! Не съществуват думи и багри, нито музика и поезия, които могат да изразят всички чувства, вълнуващи човека с искра от Бога, когато мисли за вас! Всички поети, музиканти, художници, влюбени, герои и Учители на човечеството през всички векове се опитват да ви обяснят на вас, богоравните, колко много вие сте ни нужни и скъпи!

Като имаме предвид всичко това, то и някои от нас, по-обиновените, се надяваме че може да сме хора с искра от Бога и че това ще ни помогне да не взимаме думата първи. Затова и се стремим да изпълняваме завета на Учителя си, че ученикът не обича да говори, преди Учителят му да е говорил. Истинският приятел не се показва на сцената, преди да са се проявили неговите приятели. Поклонникът на Истината, Кра-

сотата и Мъдростта няма право да извисява глас, докато тех-

*От тези съображения става ясно, че да се обича Господа, това означава да се вършат дела **"a quo"** (излизащи от Източника); и че да се обича истински ближния – това означава да се вършат дела **"ad quem"** (връщащи се към Източника); и че **"propter quem"** (за кого)[1] – това значи да се живее и да се правят неща и за ближния, и за Делото, и за Господа. По този начин Любовта се възвръща към Онзи, от Когото изтича; и всяка любов **"a quo"**, чрез любовта **"ad quem"**, се връща към любовта **"a quo"**. Именно това възвръщане представлява нейната ВЗАИМНОСТ - и тогава Любовта циркулира постоянно: не субективно и теоретически, а изключително на дело. Понеже да обичаш, значи да правиш! И наистина, когато любовта не се превръща в дело, тя не може да бъде Любов, тъй като делото (или действието) е проява на нейната цел и е самото онова, в което тя се осъществява.*

В духовния свят човек не е лице, но действие, понеже духовният живот няма представа за лице, материя, време и пространство. Затова всеки ангел вижда другия ангел на небето като човек, но мисли за него като за действие. Даже и лицето на ангела съответства на действието, чрез което той се осъществява – и само любовта към действието и самото действие оживяват лицето му. От тези обяснения може да се разбере, че всяко добро дело, само по себе си, е човек[2].

Има две начала на всички видове любов и чувства. Едното иде от Небесното Слънце, което е най-чиста Любов, а другото – от Слънцето на света, което е най-чист огън. Онези, които извличат Любов от Небесното Слънце, са духовни и живи и Господ ги въздига над себичността; но извличащите огън само от светското слънце са винаги само природни[3] и

[1] Затова адската любов зависи от кармичните връзки и небожественото чувство за дълг(б.п.)

[2]т.е. наличието на монада - любовта и доброто в действие, в продукт, а не само в мислите, чувствата и намеренията (б.п.);[3]Сведенборг тук говори за животинската и адската природа (б.п.)

ните най-гениални носители в Битието не са говорили още достатъчно. Ученикът или мълчи, възхищава се и изучава, действа, или се изказва кратко и по същество – предимно за живите резултати на живота, за вече реализирани факти. Но даже и тогава той се стреми да не изтъква своето "аз".

Ето защо на най-великата тема за най-прелестното и съвършено Същество – въплъщението на Богинята-и-Бога на небето и земята, - а именно Жената - никой от нас не би могъл за започне по друг начин, освен със Словото на своя любим Учител:

2.УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО ЗА ЖЕНАТА И ЛЮБОВТА

(Петър Константинов Дънов - 1864 -1944 - България)

"Съвременните философи и мъдреци трябва да изправят отношението си към жената.[…] Чудно нещо! Жената ражда деца и спасява и поддържа цялото човечество, а въпреки това някои я считат за по-долностояща от мъжа. За да има-

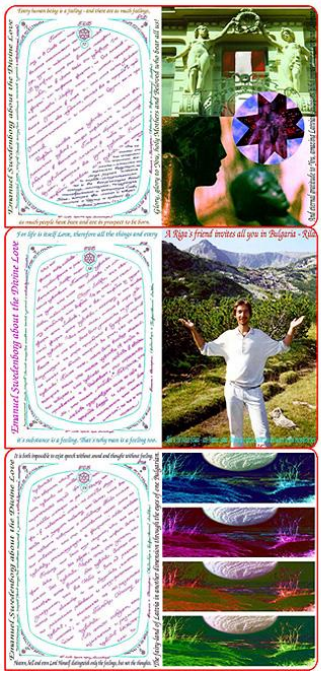

мъртви. Те сами потъват в себичността и търсят слава, признания и печалби. Даже когато някои от тях признават Бога, то е само на думи, а не от сърце.

Затова Словото ги нарича "поклонници на Слънцето, Луната и небесните войнства[1]" В духовния свят те външно приличат на хора, но на Небето са чудовища. Те си мислят, че живеят, но за ангелите тоеа е смърт! Сред тях има мнозина, които са признати учени в света. Това което ме удиви особено много, е че те се мислят за умни, приписвайки всичко на природата[2] и предвидимостта, а хората край себе си считат за прости.

Всеки човек е едно чувство – и съществуват толкова видове чувства, колкото хора са се родили и ще се родят през вечността. Преди всичко, това може да бъде установено по разнообразието на ангелите на небето и на адските духове, които до един представляват чувства. Ако всеки човек е чувство, това се дължи на обстоятелството, че животът е любов, а продължението и разклоненията на Любовта се наричат "чувства". Затова чувствата не са нищо друго, освен любов – но любов, подчинена на Универсалната Любов, като на господар или вожд. Тъй като самият живот е Любов, то и всичко, и всяка от неговите същности представлява чувство. Затова и самият човек е чувство. Мнозина в света се учудват на това. Бе ми дадено да чуя лично какво говорят почти всички, преминаващи от природния в духовния свят. Не срещнах нито един, който да знае какво означава "чувство"... А когато им казвах, че чувството е проявената Любов или Любовта в действие, те ме питаха какво е пък това "Любов"... Казваха, че любовта си съществувала естествено е нещата и че те по разбират що е "мисъл", отколкото "чувство". Говореха още, че знаят за чувстеото от любовта преди брака или от майчината любов към детето, а донякъде и от тази на бащите, когато целуват жените или децата си. Другі, вместо за жени, говореха за любовници. Тогава ангелите им отговаряха, че любовта е любов само тогава, когато извира като чувство от самата жажда за живот и за раздаване на живот. Затова им казваха още, че както не може да има говор без звук, така и няма мисъл без чувство. Така те проумяваха, че човекът е чувство и нищо повече. По-късно разбираха, че цялата Небе и целият ад са разделени на области и общества именно според различията на своите родови и специфични чувства, а не на мислите; и че сам Господ изпитва чувства.

[1] Това са не само повечето астролози , астрономи и космолози-атеисти или догматично религиозните; не само разните племена и народи-слънцепоклонници, но и всички днес, които посрещат изгревите на слънцето, молят се, играят паневрритмия и четат Слово Божие, но все още мислят и приказват лоши неща за другите и продават духовни ценности (б.п.)

те представа за жената, вие не трябва да я разглеждате отделно, като единица, а я разглеждайте като същина – в нейната целокупност.

„Мощно, велико нещо е жената в природата! Извадите ли женския принцип от живота, веднага ще дойде смъртта! Женският елемент е носител на живота. Този елемент е влязъл в Битието още при създаването му. От този момент тя е влязла във всички живи същества: от най-малките - до човека. Като знаете това, не отделяите жената от живота, т.е. Любовта от живота. Всъщност, под "жена" ние разбираме същество, което може да роди най-красивата форма; същество, което може да произведе най-мощната сила; същество, което може да изяви най-великата интелигентност." ***(том "Делата Божии": стр.15-16, 1930г.)***

Подобни мисли на Учителя за Жената има със стотици и хиляди. Словото и Делото на Бога навсякъде се основават именно на твърдението, че Тя е последното и най-съвършено творение на Отца и Мировата Душа и тяхно лично въплъщение като Множество. Според Учителя, истинската майка, като служителка на Природата, си остава винаги девствена – незави-

От всичко това следва, че промените и разновидностите на чувствата са безкрайни и че те са толкова, колкото и хората, които са се родили досега и ще се родят до края на Вечността.

Исконната, истинската духовност, следователно, разкрива именно и на първо място ЧУВСТВОТО – и всяко нещо, свързано с него. По своето най-дълбоко естество, духовността е самата Божествена Любов и Божествената Мъдрост; а по външна видимост и израз – небесна топлина и небесна светлина. Тази топлина и светлина разкриват всички ЧУВСТВО-ДЕЙСТВИЯ, както топлината на природното слънце прави осезаеми земните неща по мирис и вкус и светлината му ги облича в багри и сенки. И ако вечният живот е достъпен на човека поради любовта му към действието, то е само защото чувството Любов е самият човек; поради това именно се казва, че каквито са чувствата на един човек, такъв е и самият той.

Духовната любов не се добива само с вяра без милосърдие, понеже такава вяра е само външна, тоест, недействителна. Щом е без милосърдие, тя е и без чувството любов, което е самият човек. Ето защо, след смъртта тя се слиса като дим.

Човешката воля е е самото любовно чувство! Казват: "приемник на Любовта" – понеже Любовта не може да бъде дарена на човека извън волята му да бъде приемател[1]. Без воля от наша страна, любовта не може да дойде – тя би си обърнала гърба и би се преторила, че я няма. Оттук следва, че волята е приемателят на Любовта. Че волята е всичко в човека и че се съдържа във всички негови части и че тя е самият човек; както и Любовта, в цялата ѝ сложност, е самият човек, ще бъде изяснено сега. Това, че волята е човешката любов, облечена във форма, се вижда ясно от факта, че всяко удоволствие, приятност, прелест, щастие или блаженство, произтичащи от Любовта, също се усещат и осъзнават. Че принадлежат на волята – това е очевидно – понеже всяко удоволствие, приятност, прелест, щастие и блаженство човек преди всичко ги пожелава; и даже, говорейки за тях, той е способен ДА ИЗРАЗИ това свое желание[2]. Относно всяко нещо, което желае, домогва се към него, иска, търси и към което се стреми, ТОЙ Е СПОСОБЕН ДА ГОВОРИ – и признава, че го желае, защото то е чисто и произлиза от неговата Любов. Той силно иска това, което желае; иска нещото, към което се домогва, понеже го обича; иска това, за което копнее, понеже го обича; иска го и се стреми към него, защото Любовта

[1] *В някои езици думите "воля" и "желание" имат едно и също значение. Женският полюс на човешкото атлантско тяло се отличава със способността да разпознава, да се отличава, да приласкава и да се грижи за любимите същества; да жалее с тях на нивото на всички чакри и е така наречения "Троен Ритъм": Самота, Обичта е Единствения, Обичта е Всичко (б.п.).*

[2] *За голямо съжаление, дихотомна спонтанност (спонтанност между сродни душиц) засега е почти неизвестна на земята. Адските и обикновени духове обаче са способни само на кармическа спонтанност: спонтанна на хищника и мазохизма на жертвата. Ангелската пълнена спонтанност – това е афекшина, наслоста, нахалстото, безочието, напраничеството, ревността, собственическото чувство, жаждата за постоянно или преобладаващо присъствие; епикателността, недоволството, разпитите, сцените, изпадането, валмиризъм. Пагенита адска спонтанност се проявява само към близките и кармичните ни връзки – или пък като силна тревожност и готовност да се почнеглеле на агресора (б.п.).*

симо колко деца има и дали е омъжена или не. Най-важното: тя зачева по любов и в съгласие с високите идеали на нейния божествен Вкус и Избор – съединява се с друга искра Божия, а не с човекоподобни. Тя приема само чиста култура, чист въздух, чиста изворна вода (при това не студена, но кипнала и изстинала до приятна температура), чиста храна. Още от малка, тя заспива вечер рано и става сутрин много рано, още преди изгрев слънце (чучулига е, а не бухал). Единствената сила, която може да оправи и спаси света – това е Жената, Обичащата, Майката! Нито учените, нито политиците, нито философите и хората на изкуството, нито даже Великите Учители или сам Буда, Кришна или Христос могат да спасят човечеството без съдействието и абсолютната преданост на Жената. Без активната позиция на Жената, предана но Новия Свят, на Любовта и на хората с монада, дори сам Господ-Бог е безсилен да спаси планетата ни и да поддържа Вселената. "И най-безумната постъпка на Любовта – казва Учителят – е поразумна от най-разумната постъпка на Мъдростта!" В това отношение, Майката и Жената нямат сравнение.

"Не разберете ли Любовта, каквито и желания да имате, каквито и усилия да правите – всичко ще се разруши. Любовта е сила, пред която

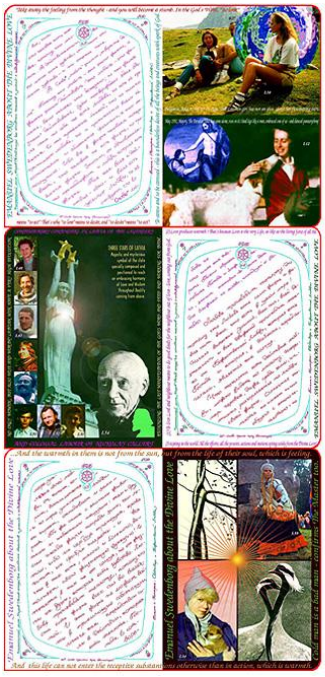

го подтиква натам! От всичко това следва, че волята и любовта – или волята и чувството в човека – са едно и също нещо.

Мнозина поддържат, че мисълта е същината на човека; или че човекът е човек, защото мисли. В действителност, всичките му мисли са чувства: отнеми от мисълта чувството – и ще се превърнеш в пън!

В Словото[1] "обичам" означава "действам". Защото да обичаш, значи да желаеш, а да желаеш, значи да действаш. Че любовта е желание, това бе току-що доказано; но че желанието е действие, ще бъде потвърдено тук. Волята, сама по себе си, не е Любов – тя е само нейният приемател. И то такъв приемател, че не само я приема, но и възприема всичките й състояния, облича се във всичките й форми. Понеже всичко в човешкото съществуване показва, че човек не е самият живот, но приемник на живота. Тъй като волята и действието са едно и също нещо и волята представлява усилието на Любовта, то е обяснимо защо в Словото "любов" не е нищо друго, освен "извършване". Ето защо, да обичаме Господа и ближния, означава активно да правим всичко за ближния от любов – поради любовта, която изтича от Господа.

Любовта произвежда топлина! Това е, понеже Любовта е самият живот и мощната сила на всичко живо във Всемира! Началото на всички усилия, на всички сили, на всички дейности и всички движения изтича единствено от Божествената Любов, която е сам Господ, и която, пред ангелите на небето, се явява във вид на Слънце.

Че топлината е акт на Любовта, може да се убедим от много неща. Например човекът, даже посред зима, изпитва вътрешна горещина, когато помисли за любимия си. Слънчевата топлина няма нищо общо с тази горещина: колкото по се засилва любовта му, толкова по-силно той почва да кипи, да гори, да се възпламенява! А отслабне ли обичта му, той повяхва, става му студено и се чувства отпаднал. Същото е и с животните и небесните птици: на тях понякога им е по-горещо през зимата, отколкото лятно време, защото сърцето им трепти, кръвта кипи, всичките им фибри са нагрети до бяло и всичко, що има сърце и дух, почва да изпълнява повелята на Природата. И тяхната топлина не е от слънцето, но от живота на душата им, КОЯТО Е ВСЪЩНОСТ ЧУВСТВО! Любовта произвежда топлина, понеже тя е животът на всички живи сили във Вселената. А този живот не може да влезе в приемащите субстанции, освен

нищо не може да устои. Каквито и знания да сте придобили, каквато и сила да сте развили, щом нямате Любов, в края на краищата всичко ще изгубите."(51:91)

По тази причина учениците на Учителя, подобно на големия хуманист Алберт Швайцер - също един елохим на земята - се прекланят пред всяка форма на живота и се грижат за нея предано и нежно.

"Конецът, изтъкан от материята на Любовта, е толкова здрав, че цялата Земя да окачите на него, не се къса. Не само това, но ако закачите на него цялата слънчева система, с всички планети в нея, той пак няма да се скъса. Ако на този конец закачите дори и целия Космос – той пак няма да се скъса!". **(35:7)**

"Първото условие за щастието е Любовта. Когато придобиете Любовта – и щастието ще дойде. Когато изгубите Любовта – и щастието изгубвате. Хората искат без Любов да бъдат ща-

чрез действието, наречено "топлина". Господ, още при създаването на Вселената, е приготвил за всички същества – от първите до най-последните – най-разнообразни среди, чрез които Той произвежда безброй действия. А средата, която е най-универсална и подходяща за съчетаването, е топлината – само в нея може да оживее естеството на активната Любов.

И тъй като топлината съществува поради любовта към ближния, то затова има съответствие между любовта и топлината, понеже съществува съответствие между причината и нейното следствие или проявление.

Божествената Любов, която е самият живот, както прави и Създателят ѝ, Господ, няма в недрата си друга цел, освен да създава свои образи и подобия, които са всъщност хората.

Така завършва тази глава от уникалния трактат на Сведенборг за Божествената Любов и Божествената Мъдрост. На илюстрацията вляво е изобразен спасителен мост от писма, написани от една латвийка до един българин. Адресите и имената на пликовете са трансформирани в орнаменти чрез ефекта "калийдоскоп" от програмата Photoshop, но излъчват същата сила, макар и преработени. От двете страни на "моста" е написано на английски език: "Свещен път към свещени земи". Горещината на магмата под него не бива да се възприема негативно – тя е същата тази Божествена топлина, която извира от сърцето на Вселената и Бога и се нарича Любов. Змеят на картинката не е самата горещина, а порождение на студа, на мрака, което живее в самите нас и иска да замрази човешкото сърце или да го събори в лавата. Лавата е стихията на това чувство, която може да ни погълне, ако няма баланс между "дверите", "олтарите" е "престолите" ни (човешките чакри) и ако не поставим на първо място Любовта към Бога (което значи към всички), на второ – любовта към сродните души и близките, и едва на трето – любовта към себе си. А Тройният Ритъм е вратата към Безсмъртието.Това е ритмичната смяна на тези три вида Любов.

стливи. Това е невъзможно. Вие може да имате знание, богатство, сила – но ако нямате Любов, не можете да бъдете щастливи. Мъдростта не прави човека щастлив. Мъдрецът може да бъде доволен от знанието, от мъдростта си, но той не е щастлив, ако няма Любов. В щастието човек изпитва пълнота, разширение, благодарение на Любовта, която го е посетила. Щастливият човек има връзка с Бога, поради което той чувства пулса на всички живи същества. Няма по-голямо блаженство за човека от това, да чувства този пулс! Само такъв човек може да живее съзнателно и разумно.

И тъй, който придобие Любовта, той придобива и щастието. Хванете ли щастието в ръцете си, всички ваши ближни: мъж, жена, деца, приятели, тръгват след вас. Изпуснете ли щастието – всички ви изоставят. Щастливият човек не боледува, нито умира." ***(4:45)***

"Любовта не се ограничава! Когато някой иска да ограничи Любовта, той ще се намери в голямо противоречие със себе си. Това противоречие

Скъни и удивителни латвийки! И вие, побратими – хиляди и хиляди обожатели, влюбени и почитатели на най-съвършеното и прелестно творение на Бога във всички светове! Рицари на Духа, поклонници на Любимата, на великата и невеликa Майка; на Бременната, Кърмещата, Приятелката и Сестрата! И вие, момичета, момичета и момчета от дивна Латвия, които подарихте на нас, българите, своите най-хубави снимки с невинните си личица и посвещения! За всяко от тях човек би дал 10 живота! Каква невинност, каква спонтанна преданост и любов на невинното детско сърце!

Сега искам да ви представя последната статия на младия български психолог на Жената и Любовта, оригиналния религиолог Хрисмал (Христо Малинов). Тази статия е отпечатана на 20.11.1997г. в София, във вестника на известния учен и обществених Кубрат Томов "Нова Култура" . Възгледите на Хрисмал и неговите слова възбуждат огнени чувства и страсти. У нас или много обичат Хрисмал, или не съвсем... Той е непримирим враг на всички религии, които унижават Жената и не я боготворят. Около него се обединяват много честни хора с искра от Бога в сърцето си и са готови да вървят под знамето му "до гроб". Говори се, че ако Хрисмал учреди партия, всички жени без изключение ще се се запишат в нея. Но той с презрение отрича такава възможност и казва: "Това е абсурд! "Партия" произлиза от "part" – част от Цялото. А както се знае, Бог е Богиня – без съмнение! Да се отрича тоталността и централността, всеобемността на богоравната Жена – последното и най-съвършено създание на Бога във вселената и сам Бог на земята е Своето най-изумително, най-прелестно и великолепно, множествено тяло в този свят – това може да е само симптом на мъжка деменция, ненормалност. Жената е самият Център, Жената е всичко! Така че, да се говори в случая за някаква си партийка е смешно. Все едно някой да каже, че Жената била създадена от реброто на мъжа – какви понятия, какви преводи!... Бих казал обратното: че мъжът е създаден от някаква част на Жената, и то не се знае от кое... "

Изхождайки в духа на нашите разговори с вас и на пламенните позиви на Хрисмал може да се твърди, че поробителите на планетата Земя са именно андроиди (мъжеподобни). Те не само насилват, унижават и експлоатират Жената, но и са научили някои народи да сквернословят, ругайки сексуално на майка. Само сърбите са измислили полова ругатня, по-лоша и от тази: вместо към Майката на някого, отправят такова проклятие към Бога му! И наистина, трудно е да си представим по-ниска степен на човешка еволюция, ако въобще в човек онзи, който е измислил и употребява подобно сквернословие. Такъв не е направил и крачка напред по стълбата на доброто и разума. Но Посветените виждат ясно, че дори и тези най-грубни клетви влизат в психологията на кармата: те стигат именно до онзи "майки" и вергери на адските религии, които лишават човечеството от любов и свобода. Но да оставим тази тема...

Сега искам да насоча вниманието ви към споменатия вестник "Нова култура", в който се печатат статиите на Хрисмал за Любовта и Жената. Между другото, този вестник обнародва и "Звездни приказки" от Елма, вече известни в Латвия и Русия. Някога бе казано, че посредникът, чрез който идват

пък ще предизвика мрак, тъмнина в съзнанието му. Любовта не може да се ограничи, понеже не изтича от едно същество. Тя е колективна проява на всички разумни същества, които са завършили своето развитие и са станали едно с Бога. Любовта на едного е колективната любов на всички тия същества. Ако любовта на едного не е проява на колективната Любов на всички разумни същества, то тя не е Любов.

И тъй, Любовта е проява на всички същества, които са завършили своето развитие и са дали ход на Божественото в себе си. [...] Ще кажете, че не разбирате тази Любов... [...] – Това ни най-малко не значи, че не трябва да обичате! Ще обичате колкото и когото можете." **(45:23)**

"Сега вие имате калугерски разбирания за Любовта. Не знаете кое е право, и кое е криво. А душата е толкова чиста, че е облечена в седем облекла. Досега човешката душа никой не я е целувал. Като целуват физическото тяло, само долните четири облекла са близо, те вземат участие в целувката. Калугерството не е разре-

тези "осияния" или "холизации", ще се върна в Рига едва тогава, когато почнат да ги публикуват там. И ето днес, знайки или не знайки това, Б. е възприела тази идея и иска интервю за женските ви списания. Естествено, всякакви публикации, лекции, дейности, посвещения, мъдрости и школи представляват само патерици и бастуни за осакателите сърца и души, които още не са се събудили и не могат да вярват към Бога директно - не са узрели да разпознават, посрещат и се откликват пламенно на истински сродните души. Ако имаше събудени по този начин, всичко останало би било излишно - и тогава Мировите Токове на Любовта биха протекли мигновено и безопасно и биха спасили със сигурност Земята и човечеството от предстоящите бедствия. За тази последна надежда пише и Христмал:

ХРИСМАЛ

ЖЕНАТА – ЖРИЦАТА НА ВСЕМИРНАТА ЛЮБОВ

Жената! "Вечната и Святата", Грешната и Низверенатата, Хулената и Възпяваната, Майката и Любимата! Гальовницата и Невестата, Дъщерята и Сестрата! – Ето съдбовния въпрос и проблем, който човешката раса - на тази екологически задъхваща се планета - трябва енергично да осъзнае и разреши, ако иска да оцелее и продължи своето съществуване, в съответствие с целите и нуждите на Всемирната еволюция.

Жената, Душата, Любовта! Три думи, три мистерии, три загадки, пред които човешкият род немае като хипнотизиран...

За съжаление, псевдохристиянските епископи са заместили тези истински и вечни човешки проблеми със спекулации върху религиозния триумвират "Бог-Отец, Бог-Син и Свети Дух", където липсва стожерът: Богинята-Майка, Мировата Майка, Великата Богиня, Душата на Всемира, Майката на Света.

А още преди хиляди години истинските жреци, учени и старейшини на атлантските цивилизации много добре са знаели, че Прамайката на всички богове и хора е Велика Богиня! Народите на Атлантида са се покланяли на Мировата Майка, а начело на семейството и рода са стояли Жените.

По-късно следатлантските "вероучители", "посветени" и "адепти", съзнателно или не, забравят тази истина или най-безсъвестно лъжат и малят хората, мъчейки се да докажат, че още от самото начало на голямя взрив на сътворението Бог бил само и единствено Мъж...

Неоспоримата космическа истина обаче е тази, че след самоунищожението на атлантската коренна раса и възуряването на мъжките божества, неспокойният и самоуверен носител на комплекса за малоценност – мъжкият аз – е разрушил онзи мир и ред, с които се е отличавал матриархатът. Мъжете-воини узорнирали властта на нежните жрици на Любовта и Милосърдието и всички следатлантски жреци и свещеници обявили жестока война на Женското Начало.

шение на въпроса. Бягането в горите – това чувство е допринесло нещо, но не е разрешение на въпроса. Тепърва трябва да се разреши този въпрос!". **(1932, "Яви им се", с.21:22)**

"Вие трябва да знаете, че личните чувства са необходимост както за Космоса, така и за човека специално." **(51:9)**

"Искате ли обаче да свържете приятелство с някой човек, търсете такъв, който да обича първо Бога, а после себе си. Щом обича Бога, той може да обича и своя ближен." **(35:48)**

"Вечна е само Любовта – всегдашна е Любовта! И доброто, като плод на Любовта, е включено в нея. Тя е безконечна, а всички неща вън от нея са конечни. Мъдростта е метод на Божията Любов, следователно, и тя е включена в Любовта. Истината – тя е семе, но и тя е включена в Любовта. Следователно, щом проявите Любовта, ще се проявят и всички велики добродетели."

("Синът Божий":29)

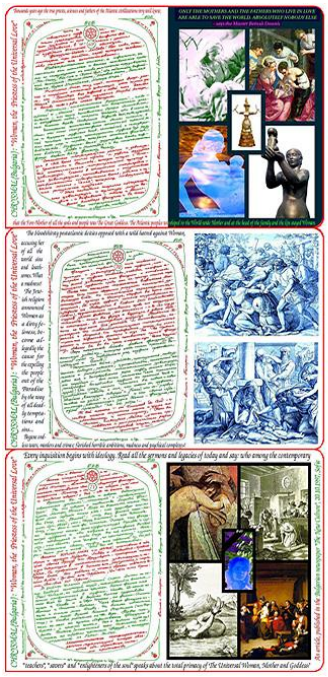

Отлитнетите патриархални религии и цивилизации някога са успели да създадат и развият усещането за Цялост и Единство, което изчезнало като дим с възхода на монотеистичните, патриархални култури и цивилизации. Именно в отлитнетите патриархални цивилизации, прославили се с лицата на хаоса и да е конфликти много дълго време, се е родило и утвърдило понятието "семейство", на което се посвещавали големи ритуални празници.

Тук трябва енергично да се подчертае, че всички истински цивилизации и култури във вселената могат да оживеят, оживяват и ще оживяват единствено благодарение на Жената и Нейното Семейство.

Докато патриархалните религии, обратно, винаги са се замисвали много повече с битки, кръвопролития и завоевания, отколкото с мирен семеен живот.

Жената е първоизточникът на човешката култура и цивилизация, докато лъжите, патриархатът и лъжовото господство, очевидно, скоро ще ликвидират земната цивилизация, ако жените и останалите нормални лъже не застанат решително на мястото си.

Преди няколко хиляди години Елевзинските Мистерии били най-свещеният ритуал на класическите езикови цивилизации. Тяхната психологическа характеристика, белязана с култа към Деметра, съдържа всички черти на патриархата, където лъжите се е считал за апотеоварене на неизбежното зло. Посветените в Елевзинските Мистерии са били благословени и неопетнени от пролятото на кръв и убито на трупове на убити животни, с което се занимавят до ден днешен всички жреци и евреи в адските изгаряния на монотеизма. В мистерийните ритуали на Тридинната Богиня в началo и полен от убийства и войнственост, характерни за монотеистичните, патриархални религии и общества, чиито кръвожадни, хей знае защо нас тровили божества, са заличили от лицето на Гея всички древни религии и са се разигравали с диво ненавист срещу Жената, обвинявайки Я във всички грехове и мерзости на света. Какво безумие!

Кредото на евреите е Йехова е обвинило жената за нечиста злодейка, която уж била виновна за изгонването на хората от рая, употребявайки съблазни и грехове...

Непрекъснати войни, убийства и престъпления, необуздани аблиции, ревност, злост, психически комплекси и разстройства у следователните цивилизации, както и постоянни взаимни клевети между най-близки народи – това е само нищожна част от трагичните последствия от съкачването на изкривени лъже върху престола на Божествената и Царете. Едновременно с пожарите и кланетите, те начнали да съчиняват все нови и нови легенди за това, че именно лъжът бил "великият творец" и "Бог", че той е бил "първият човек на земята" и "патриарх" и че свещената създателка, родителка и съцност на Битието – Жената, – видите ли, била произлязла от неговото ребро!...

По цялата планета – от Хималаите до Андите – и до днес се носи страстната мечта и лъжа по грозното и непостижимото! Почти всички учители, посветени, адепти, ученици, проповедници и разпространители на научни, религиозни или фантастични системи, дори и много са одухотворени пионери или несъзнателни посланици на Великата Мирова Майка, са ерзени, салонтиции, неверници ощe голяма Женска Половина. По тази причина те не говорят (или говорят осъдно и подвежно) за Нея – понеже не Я познават.

Прочетете всички проповеди и завети на най-известните днешни "учители", "спасители" и "душевни просветители". Колцина говорят за първенството на Мировата Жена, на Майката-Богиня? Почти нала такива. Ще намерите само мъдрости от рода на това, че съществувал някой си изък Отец, и че той някой бил бащата на всички женски начала – планети, луни, звезди; че "Творецът на Вселената" и нашият Небесен Отец не били едно и също нещо... Ще ви викнат, че жената била орисана да бъде само служителка на Природата и спътница на лъжа и че нала никакъв смисъл да се надява за кой знае колко високи посвещения и тайни на Отца... Така че – какво да прави – нак трябва да си подвеша опашката и "по християнски" да слуша лъжа си и да лу се подчиняе, понеже била създадена от неговото ребро... Да подсигурява уют и топлина – това било нейното единствено призвание.

Уви! Великата БОГИНЯ-МАЙКА или "АННА", която съчетава в себе си функциите на Мъдростта, Любовта и Плодородието – най-древната и силна Троица или Тридинство – е претърпяла пълно потъпкване в следователните цивилизации и народи. Причини са я е богиня на злото, разрушението и смъртта. Образът на Анна е бил разнесен и така са възникнали богините на Елада: Ур-Ана е Афродита; Дъ-Ана е Артемис, Ат-Ана е Атина.

В знойните долини на днешна Сирия е живял не по-малко древен селитски народ, който се е покланял първо на Рея-Кибела, по подобие на критянните. По-късно някой сменил името на богинята с лъжото - това на Йехова. До началото на пети век преди Христа е Горен Египет съществувал култ към Йехова и към две богини - неговите жени Лилиа Бенхал и Анатха Бенхил. След известно време жените изчезнали безследно и останал само Йехова. На изток съществото поклонение пред Великата Богиня Инрен (или Инар) и пред Йехова се разделило на две вери. Първата приела немалко от култа на обожествяване на Жената в Крит – от критската колония Газа и древния град на мъдростта Библос. Знаменитият храм на Соломон е построен по подобие на критските дворци, с помощта на строители от Гебат – Библос.

Монотеистичните патриархални религии, чиито кулминация са двете най-агресивни системи – християнството и исламът – начнали за подчиняват народите на планетата чрез огньми от кръв и пламъци от трупове! Колкото повече народи и територии завладяли, толкова повече "вразове на Бога" и "неверници е Алаха" отривали навсякъде... И това продължава и до днес! Унищожава се Човекът – венецът на творението!

"Любовта е сила, която се проявява навсякъде по един и същ начин. Тя не може да бъде велика или малка, свята или порочна, чиста или нечиста. И в най-"глупавите" си прояви (според човешкото разбиране), тя е по-умна от най-великите философи и по-мъдра от най-големите мъдреци в света!" **(35:9)**

"В Божията Любов има нещо велико. Тя не руши нито дома, нито обществото, но непрестанно преобразява и съгражда. Който се събуди за Любовта, той забравя и себе си, и света, и заживява само с нейния глас." **(45:134)**

"И тъй, смисълът на живота е в съединението на душите с Бога. От това съединение произтича Любовта, която ражда живота. Посети ли Любовта човека, тя коренно го преобразява. И най-силния, и най-учения тя превръща в дете. Той всичко забравя и остава само с Божественото в себе си. Любовта разрешава всички противоречия в живота. Тя е Божественото Начало в човека." **(45:138)**

И точно тази удивителен и изумителен биологически "скафандър" – човешкото тяло, - е който се отразяват и проектират звездните и планетарните енергии; точно тази микрокосмос, за който древните атланти, египтяни, индуси и халдейци са казали, че е "Храм на Свения Дух", юдейските и християнските, така наречени, "богослови" го обявяват е "греховност"! Така те забавят катастрофално енергетическото и духовно развитие на западноевропейската цивилизация с цели хиляди години! Последствията? – Деградиращо лична и социална психопатология, съмнваща от всевъзможни нефро-физиологични патологии и неврози!

Прегиствайки историята и запознайте на следващите цивилизации и народи, ние сме просто потресени, шокирани, ужасени от подлостта, че на нашата планета невръстанно се раздува един невъобразим Дантов ад с "девет кръга" – един тъкъл, пълен с умствени и емоционални инвалиди! Те са подложени на постоянна бомбардировка от страна на стотици масови религиозни психози, шизофренни социални и масмедийни експерименти и най-кървави, варварски и зловещи геноциди! Какво е това: творение на Майката, на Жената? О не – това е една клинична психиатрия на Космоса ... за лъжа... Това е генетичното наследство от патриархалните религии и общества, шамани, отгоре на всичко, наглостта да пропагандират свойта вяра - че те били единствена чада на един "любящ", "грижлив" и "всевлаещ" Отец...

Човешката раса е длъжна недвусмислено и незабавно да осъзнае и приеме Великия Космичен Закон и Завет на нашия истински Създател и Баща – ЗАКОНА ЗА ВЕЛИЧИЕТО И РАВНОСТОЙНОСТТА НА ДВЕТЕ НАЧАЛА – ЖЕНСКОТО И МЪЖКОТО! На Ин и Ян – като основа на Битието и хармонизатори на всички структури и функции на Вселената, без изключение. Надделяването на едното от тези две Начала над другото нарушава равновесието и предизвиква немислими разрушения, епидемии, нещастия и катастрофи, шестващи днес по Земята безпрепятствено.

Тук обаче ние идваме до самия праг на душевните тайни на нашата Майка и нашия Баща – до тайните на енергетическия и космическия ХЕРМАФРОДИТИЗЪМ или АНДРОГИНСТВО, недостъпни както за материалиста, така и за религиозната догматика. За тази велика тайна "сравнително" и много старателно избягват да говорят почти всички "велики посветени" и невоплътени "учители" и "адепти". Те пропевяват на мисачелите си последователи, че жената стои по-долу от мъжа.

Всеки мъж, всяка жена притежават в себе си и мъжки, и женски двойник. Въплъщаването ни на тази планета, т.е. раждането на свободния човешки дух в отделна, женски и мъжки биологически "скафандри", обрича Свещения Емерален Андрогин на вдъхстранчено полово съществуване. От само себе си се разбира, че истинското приложение на този факт кара много общо много с биосексуалността, много с обратната сексуалност.

Съществуването в "онзи свят" (на практика - във всички светове и измерения над нашата изпозорна действителност) ние сме реално ДВУПОЛОВИ ХЕРМАФРОДИТИ (Ин+Ян) – именно по образа и подобието на истинския, оригиналния Бог. Който не притежава нито пол, нито понятие за половост, в ограничения човешки смисъл. Горчивата раздяла с Двойника ни е или проклятие, или велика планетарна драма при въплъщаването на човека днес на Земята. Така че прослеуката полуразцвет, валидна навсякъде за материалния свят, е само една илюзия. Пъреждаемото състояние на човека е Единството. Именно него трябва да постигнем, но не само духовно, а и материално, ако желаем да се спасим.

Енергетически ние всички сме едно. Но на нивото на днешната материя всички до един изпитваме болка и страдание поради своята разделеност. Никога сме предотвратили ЕДИННИ енерго-информационни носители и структури – всемирни кодове, - но днес сме пленници на плътта, невежеството и двойнствеността.

Тъкмо по тая причина почти всички следхристянски религиозни "учители", "спасители" и "посветени" и повечето техни последователи и учещи осъждат физическото съединяване на мъжа и жената. Всички тези "брахмачарии", "аскети", "светии", отшелници, монаси и монахини би трябвало съвършено ясно и категорично да разберат, че НИКОГА ПО НИКАКЪВ НАЧИН И С НИКАКВИ СРЕДСТВА И УСИЛИЯ - е тази си половинчата форма на тази планета - те не лъгат да постигнат истинско канонто и да е "просветление", "съвършенство", "спасение" и нинакви "кирвами" или "кирвакалпа самадхи", към които се стремят. Това е съвършено невъзможно и немислимо, освен като отделни, временни проблясъци и изхвърляния, пълни с болести, шизофрении, психопатии; с характеропатии, социопатии, старчески деформации и пр. Тези неща са съвършено непостижими плодове на фантазията на никого, без съвръзвичестото, взаимнопоящо и слиянието с противоположната енергийна полярна (мъжка или женска), чинто, в един реален висш свят, са свързани в цялостта на андрогинната форма. Ала в третото измерение, приведно, ние сме разделени физически на отделни "биоскафандри".

И този факт – без изключение – е валиден за абсолютно всички представители на човешката раса! Истински този проблем ще бъде решен от хората на Шестата Коренна Раса, която ще бъде Раса на Любовта, а обитателите й ще се наричат "Синове и Дъщери на Любовта".

И, въпреки всичко, ние можем с радост да потвърдим силата и проницателността на онези хора днес, които преодоляват реално своите емоционални травми, както и болката и страданието от несподелената или пренебрегната любов. Те слагат Богу, вече са добили надежда и познание и поне вътрешно са стигнали до свята "слънчева поляна", защото са разбрали и са напълно готови за активно приближаване и отвисъ. В епохата на Водолея (началото на "Сатия Юга" или Новитиирадата) всички истински родени души и енергийно-кармични полярности, без изключение; всички сърца, които са били разделени преди милиони години, сега ще се отворят и съединят! Това непременно ще стане (и на места вече се случва) - бурно и цунамиозно, – в прегръдката на съвършеното единство! Те ще внесат тъмната харизма на Баща ни, Майката ни и на Новата Вселена във взаимоотношенията си, за да просияят най-после – заедно и

***"Първият акт на Любовта, който я определя като Любов, е законът за самопожертването."** (30:72)*

***"Докато не приеме дълбоко Любовта в себе си, човек е изложен на постоянни разочарования, независимо от това, дали е учен или прост, беден или богат, млад или стар."** (33:30)*

***"Единственото нещо, което не търпи никаква лъжа – това е Любовта. Единственото нещо, което не можеш да нагрубиш, да нараниш, нито да подчиниш – това е Любовта! Когато някой казва, че сърцето му е наранено от Любов, той се самозалъгва. Любовта нито се наранява, нито наранява."** (45:145)*

***"Вие мислите, че ако обикнете света, ще се повдигнете. - Не е било и никога няма да бъде някой да обича света и той да не го изяде! Това не е закон, но наредба. Така че, ако искаш да станеш безсмъртен, обичай Бога, обичай светиите, обичай добрите и безсмъртните хора."** (68:137)*

"И тъй, мислете първо за Бога. В това се крие безсмъртието на човека. Любовта към Бога ражда живот, а любовта към хората ражда смърт. Любовта към хората е причина за всички болести. Знайте, че Любовта е единствената безкористна сила."(68:140)

За това твърдение на Учителя трябва да се поговори. Въпреки споменатата опасност, Той постоянно ни подтиква, в духа на Христа, да обичаме и обикновените, и грешните хора, и дори враговете си. Цялата тайна е в това, да ги обичаме на второ, трето и четвърто място в живота си. Първата любов на ученика и на Божия възлюбен е Любовта към Бога – тоест към Словото и към всички и всичко. Безсмъртните приемат всеки, когото Бог им изпраща - без никакво изключение, - и то с радост и усмивка. Отиват навсякъде, където Бог ги прати. А помежду две задачи от Бога, те се обменят и със сродните си души, и с по-съвършени от себе си.

Ако остане време, ученикът от по-долния, Специалния клас, се занимава със самоусъвършенстване. В по-горните класове на Бога грижа за себе си и самоусъвършенстване няма, защото там съвършенството произтича автоматично от любовта и саможертвата. Ако и при това положение му остане време, ученикът от Специалния клас помага - вече по собствено усмотрение - и на близки, страдащи, по-изостанали души. Ученикът от Общия клас на първо място изпълнява волята на Бога, на второ място служи на близките си, а ако му остане време, се занимава и със себе си. Обикновеният добър човек, който още няма понятие за Ученичество, се грижи на първо място зо близките си, на второ за себе си, а ако му остане време, работи и за Бога. Ако не е вярващ, прави това за народа си, за човечеството, за някоя по-голяма група от хора или за природата, но без да му се плаща. За жалост, обикновено не му остава време за това...

Лошият, адският човек или дух без монада живее само за себе си или предимно за себе си. "Предимно" – когато освен себе си признава и някаква общност, от която има интерес.

Това е НЕГОВОТО семейство, НЕГОВАТА църква, НЕГОВАТА партия, НЕГОВИЯТ народ... Често това не е материален интерес, но адска привързаност, тесен родови или верски канон. Но това е само ПРИВИДНА любов или съпричастие – от тях той съзнателто извлича морални или материални дивиденти. За всички тия неща Учителят и Сведенборг говорят много подробно. А най-лошите хора се отличават по това, че принуждават другите да им служат насила (или като ги поставят в зависимост) – и ги карат да живеят така, както самите те диктуват. Адският им произход се разпознава по състоянието на агресивност, взискателност, недоволство, изнудвачество или висока степен на тревожност.

"Задачата ни е да кажем на хората, че като имаме Любов – всичко имаме. Тази е нашата задача. Любовта към Бога е в сила да разреши всички въпроси. Любовта към ближния разрешава въпросите наполовина. Любовта към врага – една четвърт." *

"Човешката любов започва с щастие, а завършва с нещастие. Духовната любов започва с нещастие и свършва с щастие. А Божествената Любов започва с блаженство и свършва с блаженство."*

Мисли от този тип имат огромно значение в "Диалектическа Енциклопедия на Словото". По същество, Божествената Любов никога не свършва. Но ако Бог е определил някакъв срок или периодичност на външното общуване, където има и раздалечаване и даже раздяла до края на даден живот, това също

---

* *Из "Разбрана и неразбрана любов", "Поливане", "Сиромах и богат", "Заветът на Любовта", Подражатели на Бога" и др. Понеже все пак това е писмо, а не академичен труд, не навсякъде отправките са пълни или липсват такива, обаче цитатите са точни.*

може да бъде божествено.

"Всички същества – от единия край на живота до другия – са носители на Любовта! Който разбира този закон, той придобива съвършенство. Божествената Любов е голям, вечен извор, който тече непрестанно. Празните съдове пълни, а до пълните не се докосва."

Да се откликва незабавно – ето още едно свойство на Божествената Любов. Обаче съдовете, пълни със страх, заблуждения, самомнение или лош вкус са лишени от резонанс, нямат душевна акустика. "Празните съдове" – това в случая е чуткостта, откликът, ехото на душата.

"Любовта се отличава и с това, че не се изучава, нито учи някого. В света само Божественото е Абсолютно Положително."

"Задачата на човека е да намери поне още една близка душа, която да го обича. Щом е обичан и обича, човек вече има мярка за нещата. Любовта е мярка, с която човек определя всички неща. Тя е магическата пръчка в живота на всеки човек. Който е придобил тази пръчка, той всичко може да постигне." ***(33:161)***

"Ангелите са същества на любовта. Когато слизат на земята, ангелите трябва да намерят поне една душа, в която да се влюбят. Докато не се влюбят, те не могат да се върнат на небето." ***(19:65-66)***

"Какъв е моралът на съвременните хора по отношение на Любовта? Какво лошо има в това, ако всички души, произлезли от Бога, се влюбят в някого? Момата, в която някой момък се е влю-

бил, е неговата сестра, излязла с него от Бога преди хиляди години, и днес той я среща, хваща я за ръка и я завежда при родителите си, като им казва, че е намерил своята сестра. И родителите трябва да се радват, както синът се радва. Какво лошо има в това? Оставете вашите заблуждения, вашите изопачени вярвания настрана, и живейте тъй, както Бог е определил!" (19:65-66)

"И вие трябва да знаете, че докато не срещнете своята сродна душа, с която сте свързани с Велика Любов през всичките векове още от създаването на света, вие никога няма да срещнете своя Учител и никой Учител няма да ви приеме да ви учи!"

"Ако търсите извор, който тече само през едно място и дава вода само на един човек, вие сте в стария живот още, в старите закони. Според законите на новия живот вие трябва да знаете, че силната енергия протича от много места и дава живот на много същества; слабата енергия протича от едно място и дава живот само на едно същество." (51:12-13)

"Любовта тече! Любовта не се дели. Тя изтича. Непрекъсвна е Любовта! Ако търсят прекъсвната любов, такава любов не съществува. Любовта е непрекъсвна! И ако се мъчите да обичате само едного, вие се лъжете."

"Който добре разбира и прилага човешката любов, той ще разбере и Божествената. И обратно: който разбира и прилага Божествената Любов, той още повече ще разбира човешката. Всеки трябва да мине през човешката любов и после да стигне до Божествената. Няма нищо

лошо, когато човек минава от човешката в Божествената любов. Опасността е само в това, че когато човек заспи в човешката любов, остава там за по-дълго време, отколкото трябва." **(45:276)**

"Когато кажа, че обичам някого, аз зная вече, че тази обич е реализирана някъде. Тя може да е реализирана на физическия свят, може да е реализирана в духовния, а може да е реализирана и в Божествения свят. За разумния човек не е важно къде и в кой свят се реализират нещата." **(45:226)**

"От теб не се изисква да създадеш някаква голяма вселена. Ти ще създадеш в себе си един малък свят и него ще поддържаш. Не го ли поддържаш, както Бог поддържа големия свят, ти ще влезеш в резрез с Него. Ако ти не обичаш и не поддържаш живота на милиардите същества в себе си – клетките, - ти не си в съгласие с Бога." **(35:19)**

"Човек трябва да знае, че всички клетки в тялото му, както и всички органи, имат желание да обичат. Днес им забранява, утре им забранява, докато един ден всички органи в него се атрофират и той казва: "Утвърдих се вече, станах правоверен!" Той мисли, че се е утвърдил в идеите си... В такова "утвърдяване" няма никаква философия, никаква наука!" **(35:19)**

"Истинската мисъл внася успокояване на ума, истинското чувство – успокояване на сърцето, а истинските действия – успокояване на целия организъм. Дойде ли до тия положения в себе

си, човек ще чуе Божия глас."(33:120)

"Днес хората не успяват, защото се намират под влиянието на учения с различен морал, с различни становища. Едни забраняват на човека едно, други друго – и той вече не знае какво да прави и какво да не прави... Всичко, което Природата е създала, е разумно! Иска ли да се прояви, човек трябва да дава ход на ония свои желания, които произтичат от дълбочината на неговата душа. (35:99)

"Дайте ход на всички мисли, които произтичат от дълбочината на вашия ум! Давайте ход на всички постъпки, които произтичат от дълбочината на вашата воля! Давайте ход на всичко, което произтича от дълбочината на вашето естество. Всяко нещо, което произтича от дълбочината на нашето естество, е реално.[...] Само реализираните неща са мощни и дават тласък на човечеството до върви напред." (35:99)

"Колкото и да се мъчи човек да отдели в съзнанието си физическия живот от духовния, ще види, че това е невъзможно." (51:266)

3.НАЙ-ВЕЛИКАТА, НАЙ-СЪВЪРШЕНАТА, НАЙ-ПРИКАЗНАТА ИСТИНА ЗА ЛЮБОВТА!

Мила Б., скъпи Ш. и Ж.! В това писмо не възнамерявам да пиша трактат за Жената и Любовта. Но ако си припомним древността и средновековието, и там има мъдреци, поети и Учители с искра от Бога, дълбоко уважаващи и ботогворящи "Вечната и Святата". Рама е имал своята Сита, Кришна – своята Радха, Орфей – своята Евридика. За Любовта там тъй

много е направено и казано!

Но над всичко, на самия връх на цялата човешка култура, пламти като изумителен бисер най-великата, най-съвършената, най-приказната истина за Любовта!

1 Если я говорю языками человеческими и ангельскими, а Любви не имею, то я медь звенящая и кимвал звучащий. 2 Если имею дар пророчества и знаю все тайны, и имею всякое познание и всю веру, так что могу и горы переставлять, а не имею Любви, то я ничего. 3 И если я раздам все имение мое и отдам тело мое на сожжение, а любви не имею, нет мне в том никакой пользы. 4 Любовь долготерпит, милосердствует; Любовь не завидует, любовь не превозносится, не гордится, 5 не бесчинствует, не ищет своего, не раздражается, не мыслит зла, 6 не радуется неправде, а сорадуется истине; 7 все покрывает, всему верит, всего надеется, все переносит. 8 Любовь никогда не перестает, хотя и пророчества прекратятся, и языки умолкнут, и знание упразднится.

1 Ако говоря с човешки и ангелски езици, а Любов нямам, аз съм станал мед, що звънти, или кимвал, що дрънка. 2 И ако имам пророческа дарба и зная всички тайни и всяко знание; и ако имам пълна вяра, тъй щото и планини да премествам, а любов нямам, нищо не съм. 3 И ако раздам всичкото си имане за прехрана на сиромасите, и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, никак не ме ползва. 4 Любовта дълготърпи и е милостива; любовта не завижда; любовта не се превъзнася, не се гордее, 5 не безобразничи, не търси своето си, не се раздразня, не държи сметка за зло, 6 не се радва на неправдата, а се радва на истината; 7 всичко премълчава, на всичко хваща вяра, на всичко се надява, всичко търпи. 8 Любовта никога не отпада; другите дарби обаче, пророчества ли са, ще се прекратят; езици ли са – ще престанат, знание ли е, ще се прекрати.”

1 Se mi parolus la lingvojn de homoj kaj anĝeloj, sed ne havus amon, mi fariĝus sonanta kupro aŭ tintanta cimbalo. 2 Kaj se mi posedus la profetpovon, kaj komprenus ĉiujn misterojn kaj ĉian scion; kaj se mi havus ĉian fidon, tiel ke mi povus formovi montojn, sed ne havus amon, mi estus nenio. 3 Kaj se mi disdonus mian tutan havon por nutri la malsatulojn, kaj se mi lasus mian korpon por forbrulo, sed ne havus amon, per tio mi neniom profitus. 4 Amo longe suferas, kaj bonfaras; amo ne en-vias; amo ne fanfaronas, ne ŝveligas sin, 5 ne kondutas nedece, ne celas por si mem, ne koleriĝas, ne pripensas malbonon, 6 ne ĝojas pri maljusteco, sed kunĝojas kun vereco; 7 ĉion toleras, ĉion kredas, ĉion esperas, ĉion eltenas. 8 Amo neniam pereas; sed, ĉu estas profetadoj, ili neniiĝos; ĉu lingvoj, ili ĉesiĝos; ĉu estas scio, ĝi neniiĝos.

Though i speak with the tongues of men and of angels, but have not love, I have become sounding brass or a clanging cymbal. 2 And though I have the gift of prophecy, and understand all mysteries and all knowledge, and though I have all faith, so that I could remove mountains, but have not love, I am nothing. 3 And though I bestow ail my goods to feed the poor, and though I give my body to be burned, but have not love, it profits me nothing. 4 Love suffers long and is kind; love does not envy; love does not parade itself, is not puffed up; 5 Does not behave rudely, does not seek its own, is not provoked, thinks no evil; 6 Does not rejoice in in iquity, but rejoices in the truth; 7 Bears all things, believes all things, hopes all things, endures all things. 8 Love never fails. But whether there are prophecies, they will fail; whether there are tongues, they will cease; whether there is knowledge, it will vanish away.

1 Wenn ich mit Menschenund mit Engelzungen redete und hätte die Liebe nicht, so wäre ich ein tönendes Erz oder eine klingende Schelle. 2 Und wenn ich prophetisch reden könnte und wüßte alle Geheimnisse und alle Erkenntnis und hätte allen Glauben, so daß ich Berge versetzen könnte, und hätte die Liebe nicht, so wäre ich nichts. 3 Und wenn ich alle meine Habe

den Armen gäbe und ließe meinen Leib verbrennen, und hätte die Liebe nicht, so wäre mir's nichts nütze. 4 Die Liebe ist langmütig und freundlich, die Liebe eifert nicht, die Liebe treibt nicht Mutwillen, sie bläht sich nicht auf, 5 sie verhält sich nicht ungehörig, sie sucht nicht das Ihre, sie läßt sich nicht erbittern, sie rechnet das Böse nicht zu, 6 sie freut sich nicht über die Ungerechtigkeit, sie freut sich aber an der Wahrheit; 7 sie erträgt alles, sie glaubt alles, sie hofft alles, sie duldet alles. 8 Die Liebe hört niemals auf, wo doch das prophetische Reden aufhören wird und das Zungenreden aufhören wird und die Erkenntnis aufhören wird.

Нима не е от Бога този удивителен народ, в чието сърце и език думата "Любов" звучи като "Милостива"? Нима дивните латвийци – създателите и владетелите на загадъчния Леелвардски пояс – не живеят върху най-твърдия гнайс на планетата ни, образувал се още в архайската ера? Само България има такава скала, а също и Гренландия, Скандинавия, Байкал и Китай.

Именно сред такива най-древни планини на мистичния Север е живял и творил и най-великият колос на истината за Любовта през средните векове – Емануил Сведенборг. За наше огромно удивление, в най-тъмната епоха на безпросветния църковен мрак Сведенборг говори за Любовта на такова шеметно ниво, където даже ангели се задъхват, а на боговете им се завива свят! Съвсем не случайно Учителят Беинса Дуно горещо препоръчва на учениците си и на човечеството: "Четете и изучавайте Сведенборг".

Много преводачи разбират и превеждат неговите книги неточно. Тук се предлага малко по-друг превод на избрани мисли от съчинението му "За Божествената Любов". Той се приближава максимално до най-верния и ясен смисъл на това, което е казал този велик ученик на Христа или, по-точно, което сам Христос и Небето са казали чрез него. Тъй като Сведенборг е, фактически, един брилянтен единатор (холизатор), предаващ оригиналното Слово и реалния опит от Школата на Учителя по онова време, в оригинала текстът се предава със

сребърен цвят и под ъгъл 36 градуса. Поради невъзможност за добро сканиране на блестящи цветове, сребърният се наложи да бъде заменен с циан, който е пак Нептунов цвят, а на места – с розово-лилав и ален.

4. Емануил Сведенборг

ЗА БОЖЕСТВЕНАТА ЛЮБОВ

Човек няма никаква представа за Любовта, въпреки че Любовта е душата и животът на мисълта. Мисъл без Любов увяхва и чезне като цвете, лишено от топлина – понеже Любовта стопля, оживява и одушевява мисълта. Помислѝ си внимателно и размислѝ: възможно ли е да се мисли, без да се изпитва любов? - Ще откриеш, че това е невъзможно.

Не съществува ангел, способен да възприеме Божествената Любов направо, понеже тя би го изгорила. В действителност, тя е по-силна от огъня на физическото слънце и затова намалява мощта си чрез безброй кръговрати, докато не стигне – умерена и приспособена – до ангелите. Тези кръговрати се затулват от ефирен облак, за да не бъдат ангелите засегнати от нейната горещина.

А тъй като Любовта, излизаща от Господа като от слънце, представлява сам Господ, и тази Любов е самият живот, то е очевидно, че самата Любов се превръща в човек и - следователно – се съдържа във формата на безкрайното всичко и всяко нещо, което го има и в човека. С една дума, основният живот на всеки член, на всеки орган и всяка система – тоест, самият триумф на живота – се крие в това, че нищо в тях не е присъщо само на която и да е отделна част, без да е свързано с всички останали. А също и че по този начин във всяка отделна част е представен целият човек. Тайната е в това, че човекът представлява най-великата сложност и най-великата простота на всички действия на Битието, каквито и да са те в чисто духовния свят или в

природния; че всяко действие на Вселената представлява човек, но само такъв, който действа в общество. Това се дължи на факта, че човекът е най-сложният синтез на всички действия до безкрайност.

От това следва, че всичко принадлежи на живота; и че ако тази форма на действието не бе безкрайна в Господа, то тя не би станала крайна форма в човека.

В царството на небесните тайни ми бе показано, че като че ли всяко небе се подразделя на области, съответни на функциите на всички части, органи и системи в човешкия организъм; и че ангелите на небето знаят в коя от тези области живее всяко отделно общество. Например – кои общества са в областта на очите; кои – в областта на ушите, ноздрите, устата или езика; кои – в областта на детеродните органи. Всички общества, обитаващи споменатите области, съответстват напълно на действията на тези членове, органи и системи в човека. Именно заради това, в очите на Господа цялото небе изглежда като един-единствен Човек!

За да бъде и адът в човешка форма, там всеки е принуден да се труди. Но тъй като намиращите се в ада изпълняват задълженията си не от любов, а от ламтеж за ядене, дрехи и предмети, макар и да са в човешка форма, поради този си вкус и избор те са хора-дяволи. Субективното изпитване на любов, само̀ по себе си, не представлява нищо. То става нещо, само когато Любовта е в действие. Любовта към действието са̀мо като добро пожелание или на думи е кръгла нула. Само действието е истинската, същинска Любов, а чувството става нещо, единствено когато се превърне в постъпка.

Има родове и видове чувства до безкрайност, същото важи и за действията. Това е очевидно и от човешкото тяло, и от ангелското небе, и от царството на животните и растенията. Във всяко от тях съществуват какви ли не родове чувства и действия и техните видове и различия са неизчислими - понеже няма нито едно нещо, подобно на друго, а има гигантско разнообразие! И това

разнообразие навсякъде се разпределя по родове и видове – по различия. И различията, сами по себе си, са безкрайни, понеже произтичат от безкрайността. Че това е така, всеки може да се убеди от човешките лица, сред които няма нито едно - от деня на Сътворението, - напълно подобно на друго; и не може да бъде еднакво с нито едно лице, сътворено във Вечността. Тъй и в човешкото тяло няма нито една, дори и най-нищожна частица, еднаква с друга. Така че същото важи и за чувствата и техните прояви. Че това важи и за чувствата и проявленията им, е нещо тъй дълбоко забравено от хората, че те постоянно се питат: "Какво представлява чувството? Какво е любовта?"... На тези въпроси може да отговори само Небето, където всички рожби на Божествената Любов, т.е. на живота, сами представляват любовни чувства. Там Божествената Любов, която е самият живот, се разграничава на две царства: в едното от тях цари любов към Господа, а в другото – любов към ближния. Любовта към Господа обгръща действията "a quo" (излизащи от Източника), а любовта към ближния обгръща действията "ad quem" (възвръщащи се към Източника).

Както в ада всичко е противоположно на Небето, тъй е поляризирана и любовта. Адската любов, която е самата смърт, също се разделя на две царства: едно, в което царува любовта към себе си; и друго, в което цари любовта към света. Любовта към себе си обгръща лошите действия "a quo" (излизащи от източника, т.е. от любовта към себе си), а любовта към света обгръща действията "ad quem" (връщащи се в източника, т.е. света). Действията, извършвани от любов към себе си, са действия изключително в собствена полза, тъй като всяка любов прави кръговрат към този, от когото е излязла. Тази дяволска любов също се дели на области и тези области се подразделят на още по-малки.

От тези съображения става ясно, че да се обича Господа, това означава да се вършат дела "a quo" (излизащи от Източника); и че да се обича истински ближния –

това означава да се вършат дела "ad quem" (връщащи се към Източника); и че "propter quem" (за кого)[5] – това значи да се живее и да се правят неща и за ближния, и за Делото, и за Господа. По този начин Любовта се възвръща към Онзи, от Когото изтича; и всяка любов "a quo", чрез любовта "ad quem", се връща към любовта "a quo". Именно това възвръщане представлява нейната ВЗАИМНОСТ - и тогава Любовта циркулира постоянно: не субективно и теоретически, а изключително на дело. Понеже да обичаш, значи да правиш! И наистина, когато любовта не се превръща в дело, тя не може да бъде Любов, тъй като делото (или действието) е проява на нейната цел и е самото онова, в което тя се осъществява.

В духовния свят човек не е лице, но действие, понеже духовният живот няма представа за лице, материя, време и пространство. Затова всеки ангел вижда другия ангел на небето като човек, но мисли за него като за действие. Даже и лицето на ангела съответства на действието, чрез което той се осъществява – и само любовта към действието и самото действие оживяват лицето му. От тези обяснения може да се разбере, че всяко добро дело, самò по себе си, е човек. Има две начала на всички видове любов и чувства. Едното иде от Небесното Слънце, което е най-чиста Любов, а другото – от Слънцето на света, което е най-чист огън. Онези, които извличат Любов от Небесното Слънце, са духовни и живи и Господ ги въздига над себичността; но извличащите огън само от светското слънце са винаги само природни и мъртви. Те сами потъват в себичността и търсят слава, признания и печалби. Даже когато някои от тях признават Бога, то е само на думи, а не от сърце.

Затова Словото ги нарича "поклонници на Слън-

---

[5] ***Затова адската любов зависи от кармичните връзки и небожественото чувство за дълг(б.п.);***

цето, Луната и небесните войнства[6]" В духовния свят те външно приличат на хора, но на Небето са чудовища. Те си мислят, че живеят, но за ангелите това е смърт! Сред тях има мнозина, които са признати учени в света. Това, което ме удиви особено много, е че те се мислят за умни, приписвайки всичко на природата и предвидимостта, а хората край себе си считат за прости.

Всеки човек е едно чувство – и съществуват толкова видове чувства, колкото хора са се родили и ще се родят през вечността. Преди всичко, това може да бъде установено по разнообразието на ангелите на небето и на адските духове, които до един представляват чувства. Ако всеки човек е чувство, това се дължи на обстоятелството, че животът е Любов, а продължението и разклоненията на Любовта се наричат "чувства". Затова чувствата не са нищо друго, освен любов – но любов, подчинена на Универсалната Любов, като на господар или вожд. Тъй като самият живот е Любов, то и всичко, и всяка от неговите същности представлява чувство. Затова и самият човек е чувство. Мнозина в света се учудват на това. Бе ми дадено да чуя лично какво говорят почти всички, преминаващи от природния в духовни свят. Не срещнах нито един, който да знае какво означава "чувство"... А когато им казвах, че чувството е проявената Любов или Любовта в действие, те ме питаха какво е пък това "Любов"... Казваха, че любовта си съществувала естествено в нещата и че те по-разбират що е "мисъл", отколкото "чувство". Говореха още, че знаят за чувството от любовта преди брака или от майчината любов към детето, а донякъде и от тази на бащите, когато целуват жените или децата си. Други, вместо за жени, говореха за

---

[6] ***Това са не само повечето астролози, астрономи и космолози-атеисти или догматично религиозните; не само разните племена и народи-слънцепоклонници, но и всички днес, които посрещат изгревите на слънцето, молят се, играят паневритмии и четат Слово Божие, но все още мислят и приказват лоши неща за другите или продават духовните ценности (б.п.)***

любовници. Тогава ангелите им отговаряха, че любовта е любов само тогава, когато извира като чувство от самата жажда за живот и за раздаване на живот.

Затова им казваха още, че както не може да има говор без звук, така и няма мисъл без чувство. Така те проумяваха, че човекът е чувство - и нищо повече. По-късно разбираха, че цялото Небе и целият ад са разделени на области и общества, именнно според различията на своите родови и специфични чувства, а не на мислите; и че сам Господ изпитва чувства.

От всичко това следва, че промените и разновидностите на чувствата са безкрайни и че те са толкова, колкото и хората, които са се родили досега и ще се родят до края на Вечността.

Исконната, истинската духовност, следователно, разкрива именно и на първо място ЧУВСТВОТО и всяко нещо, свързано с него. По своето най-дълбоко естество, духовността е самата Божествена Любов и Божествената Мъдрост; а по външна видимост и израз – небесна топлина и небесна светлина. Тази топлина и светлина разкриват всички ЧУВСТВО-ДЕЙСТВИЯ, както топлината на природното слънце прави осезаеми земните неща по мирис и вкус и светлината му ги облича в багри и сенки. И ако вечният живот е достъпен на човека поради любовта му към действието, то е само защото чувството Любов е самият човек. Поради това именно се казва, че каквито са чувствата на един човек, такъв е и самият той.

Духовната любов не се добива само с вяра без милосърдие, понеже такава вяра е само външна, тоест, недействителна. Щом е без милосърдие, тя е и без чувството любов, което е самият човек. Ето защо, след смъртта тя се стапя като дим.

Човешката воля е самото любовно чувство! Казват "приемник на Любовта", понеже Любовта не може да бъде дарена на човека извън волята му да бъде прие-

мател[7]. Без воля от наша страна, Любовта не може да дойде – тя би си обърнала гърба и би се престорила, че я няма. Оттук следва, че волята е приемателят на Любовта. Че волята е всичко в човека и че се съдържа във всички негови части и че тя е самият човек, както и че Любовта в цялата й сложност е самият човек, ще бъде изяснено сега. Това, че волята е човешката любов, облечена във форма, се вижда ясно от факта, че всяко удоволствие, приятност, прелест, щастие или блаженство, произтичащи от Любовта, също се усещат и осъзнават. Че принадлежат на волята, това е очевидно – понеже всяко удоволствие, приятност, прелест, щастие и блаженство човек преди всичко ги пожелава; и даже, говорейки за тях, той е способен ДА ИЗРАЗИ това свое желание[8]. Относно всяко нещо, което желае, домогва се към него, иска, търси и към което се стреми, той е способен ДА ГОВОРИ и признава, че го желае, защото то е чисто и произлиза от неговата любов. Той силно иска това, което желае; иска нещото, към което се домогва, понеже го обича; иска това, за което копнее, понеже го обича; иска го и се стреми към него, защото ЛЮБОВТА го подтиква натам! От всичко това следва, че волята и любовта – или волята и чувството в човека – са едно и също нещо.

Мнозина поддържат, че същината на човека е мисъ-

---

[7] В някои езици думите "воля" и "желание" имат едно и също значение. Женският полюс на човешкото атмическо тяло се отличава със способността да разпознава, да се откликва, да приласкава и да се грижи за любимите същества; да живее с тях на нивото на всички чакри и в така наречения "Троен Ритъм": самота, обмяна с най-любимия, обмяна с всяко същество, при което го изпраща Бог (б.п.).

[8] За голямо съжаление, дхармична спонтанност (спонтанност между сродни души) засега е почти неизвестна на земята. Адските и обикновените духове са способни само на кармическа спонтанност: скока на хищника и мазохизма на жертвата. Активната пъклена спонтанност – това е агресията, наглостта, нахалството, безочието, натрапничеството, ревността, собственическото чувство, жаждата за постоянно или преобладаващо присъствие; взискателността, недоволството, разпитите, сцените, изнудването, вампиризмът. Пасивната адска спонтанност се проявява само към близките и кармичните ни връзки или като силна тревожност и готовност да се подчиняваме на собственика, на агресора (б.п.).

лта; или че човекът е човек, защото мисли. В действителност, всичките му мисли са чувства: отнемѝ от мисълта чувството – и ще се превърнеш в пън!

В Словото Божие "обичам" означава "действам". Защото да обичаш, значи да желаеш, а да желаеш, значи да действаш. Че любовта е желание, това бе току-що доказано, но че желанието е действие, ще бъде потвърдено тук. Волята, сама по себе си, не е Любов – тя е само нейният приемател. И то такъв приемател, че не само я приема, но и възприема всичките ѝ състояния, облича се във всичките ѝ форми. Това е, понеже всичко в човешкото съществуване показва, че човек не е самият живот, но приемник на живота. Тъй като волята и действието са едно и също нещо и волята представлява усилието на Любовта, то е обяснимо защо в Словото Божие "любов" не е нищо друго, освен "извършване". Ето защо, да обичаме Господа и ближния, означава активно да правим всичко за ближния от любов – поради Любовта, която изтича от Господа.

Любовта произвежда топлина! Това е, защото Любовта е самият живот и мощната сила на всичко живо във Всемира! Началото на всички усилия, на всички сили, на всички дейности и всички движения извира единствено от Божествената Любов, която е сам Господ, и която, пред ангелите на небето се явява във вид на Слънце.

Че топлината е акт на Любовта, може да се убедим от много неща. Например човекът, даже посред зима, изпитва вътрешна горещина, когато помисли за любимия си. Слънчевата топлина няма нищо общо с тази горещина: колкото по се засилва любовта му, толкова по-силно той почва да кипи, да гори, да се възпламенява. А отслабне ли обичта му, той повяхва, става му студено и се чувства отпаднал. Същото е и с животните и небесните птици: на тях понякога им е по-горещо през зимата, отколкото лятно време, защото сърцето им трепти, кръвта кипи, всичките им фибри са нагряти до бяло и всичко, що има сърце и дух, почва да изпълнява повелята на

Природата. Тяхната топлина също не е от слънцето, но от живота на душата им, КОЯТО Е ВСЪЩНОСТ ЧУВСТВО! Любовта произвежда топлина, понеже тя е животът на всички живи сили във Вселената. А този живот не може да влезе в приемащите субстанции, освен чрез действието, наречено "топлина". Господ, още при създаването на Вселената, е приготвил за всички същества – от първите до най-последните – най-разнообразни среди, чрез които Той произвежда безброй действия. А средата, която е най-универсална и подходяща за съчетаването, е топлината – само в нея може да оживее естеството на активната Любов.

И тъй като топлината съществува поради любовта към ближния, то затова има съответствие между любовта и топлината - понеже съществува съответствие между причината и нейното следствие или проявление.

Божествената Любов, която е самият живот, както живее и Създателят й – Господ - няма в недрата си друга цел, освен да създава свои образи и подобия, които са, всъщност, хората.

Така завършва тази глава от уникалния трактат на Емануил Сведенборг за Божествената Любов и Божествената Мъдрост. На една от илюстрациите в това писмо е изобразен спасителен мост от писма, написани от една латвийка до един българин. Адресите и имената на пликовете са трансформирани в орнаменти чрез ефекта "калейдоскоп" от програмата Photoshop, но излъчват същата сила, макар и преработени. От двете страни на "моста" е написано на английски език: "Свещен път към свещени земи". Горещината на магмата под него не бива да се възприема негативно – тя е същата тази божествена топлина, която извира от сърцето на Вселената и Бога и се нарича Любов. Змеят на картинката не е самата горещина, а порождение на студа, на мрака, което живее в самите нас и иска да замрази човешкото сърце или да го събори в лавата. Лавата е стихията на това чувство, която може да ни погъл-

не, ако няма баланс между "дверите", "олтарите" и "престолите" ни (човешките чакри) и ако не поставим на първо място Любовта към Бога (което значи към Словото и към всички), на второ – любовта към сродните души и близките, и едва на трето – любовта към себе си. А Тройният Ритъм е вратата към Безсмъртието. Това е ритмичната смяна на тези три вида Любов.

Обични и удивителни латвийки! И вие, побратими – безброй обожатели, влюбени и почитатели на най-съвършеното и прелестно творение на Бога във всички светове – Жената! Рицари на Духа, поклонници на Любимата, на Великата и невелика Майка; на Бременната, Кърмещата, Приятелката и Сестрата! И вие, момиченца, момичета и момчета от дивна Латвия, които подарихте на нас, българите, своите най-хубави снимки с невинните си личица и посвещения! За всяка от тях човек би дал 10 живота! Каква непринуденост, каква спонтанна преданост и любов на чистото детско сърце!

Сега искам да ви представя последната статия на младия български психолог на Жената и Любовта, оригиналния религиолог Хрисмал (Христо Малинов). Тази статия е отпечатана на 20.11.1997г. в София, във вестника на известния учен и общественик Кубрат Томов "Нова Култура". Възгледите на Хрисмал и неговите слова възбуждат огнени чувства. У нас или много обичат Хрисмал, или… не съвсем... Той е непримирим враг на всички религии, които унижават Жената и не я боготворят. Около него се обединяват много честни хора с искра от Бога в сърцето и са готови да вървят под знамето му "до гроб". Говори се, че ако Хрисмал учреди партия, всички жени без изключение ще се се запишат в нея. Но той с презрение отрича такава възможност и казва: "Това е абсурд! "Партия" произлиза от "part" – част от Цялото. А както се знае, Бог е Богиня – без съмнение! Да се отрича тоталността и централността, всеобемността на богоравната Жена – последното и най-съвършено създание на Бога във вселената и сам Бог на земята в

Своето най-изумително, най-прелестно и великолепно тяло в този свят – това може да е само симптом на мъжка деменция, ненормалност. Жената е самият Център, Жената е всичко! Така че, да се говори в случая за някаква си партийка е смешно. Все едно някой да каже, че Жената била създадена от реброто на мъжа – какви понятия, какви преводи!"...

Изцяло в духа на нашите разговори с вас и на пламенните позиви на Хрисмал може да се твърди, че поробителите на планетата Земя са именно андроиди (мъжеподобни). Те не само насилват, унижават и експлоатират Жената, но и са научили някои народи да сквернословят, ругаейки сексуално на майка. Само сърбите са измислили полова ругатня, по-лоша и от тази: вместо към Майката на някого, отправят такова проклятие към Бога му! И наистина, трудно е да си представим по-ниска степен на човешка еволюция, ако въобще е човек онзи, който е измислил и употребява подобно сквернословие. Такъв не е направил и крачка напред по стълбата на доброто и разума. Но Посветените виждат ясно, че дори и тези най-гнусни клетви влизат в психологията на кармата: те стигат именно до онези "майки" и егрегори на адските религии, които лишават човечеството от благост, нежност, любов и свобода. Но да оставим тази тема...

Сега искам да насоча вниманието ви към споменатия вестник "Нова култура", в който се печатат статиите на Хрисмал за Любовта и Жената. Между другото, този вестник обнародва и "Звездни приказки" от Елма, вече известни в Латвия и Русия. Някога бе казано, че посредникът, чрез който идват тези "осияния" или "холизации", ще се върне в Рига едва тогава, когато почнат да ги публикуват там. И ето днес, знаейки или не знаейки това, латвийката Б. е възприела тази идея и иска интервю за женските ви списания. Естествено, всякакви публикации, лекции, дейности, посвещения, мъдрости и школи представляват само патерици и бастуни за осакателите сърца и души, които още не са се събудили и не могат да вървят

към Бога директно - не са узрели да разпознават, да посрещат и да се откликват пламенно на истински сродните души, на съществата с дух и душа. Ако имаше събудени по този начин, всичко останало би било излишно и тогава Мировите Токове на Любовта биха протекли мигновено и безопасно и биха спасили със сигурност Земята и човечеството от предстоящите бедствия. За тази последна надежда пише и Хрисмал:

5

ХРИСМАЛ

ЖЕНАТА – ЖРИЦАТА НА ВСЕМИРНАТА ЛЮБОВ

Жената! "Вечната и Святата", Грешната и Низвергнатата, Хулената и Възпяваната, Майката и Любимата! Гальовницата и Невестата, Дъщерята и Сестрата! – Ето съдбовния въпрос и проблем, които човешката раса - на тази екологически задъхваща се планета - трябва енергично да осъзнае и разреши, ако иска да оцелее и продължи своето съществуване, в съответствие с целите и нуждите на Всемирната еволюция.

Жената, Душата, Любовта! Три думи, три мистерии, три загадки, пред които човешкият род немее като хипнотизиран...

За съжаление, псевдохристиянските епископи са заместили тия истински и вечни човешки проблеми със спекулации върху религиозния триумвират "Бог-Отец, Бог-Син и Свети Дух", където липсва стожерът: Богинята-Майка, Мировата Майка, Великата Богиня, Душата на Всемира, Майката на Света.

А още преди хиляди години истинските жреци, учени и старейшини на атлантските цивилизации много добре са знаели, че Прамайката на всички богове и хора е Велика Богиня! Народите на Атлантида са се покланяли на Мировата Майка, а начело на семейството и рода са стояли Жените.

Атлантските матриархални религии и цивилизации ня-

кога са успели да създадат и развият усещането за Цялост и Единство, което изчезнало като дим с възхода на монотеистичните патриархални култури и цивилзации. Именно в атлантските матриархални цивилизации, прославили се с липсата на каквито и да е конфликти много дълго време, се е родило и утвърдило понятието "семейство", на което се посвещавали големи ритуални празници.

Тук трябва енергично да се подчертае, че всички истински цивилзации и култури във всемира могат да оживеят, оживяват и ще оживяват единствено благодарение на Жената и Нейното Семейство.

Докато патриархалните религии, обратно, винаги са се занимавали много повече с битки, кръвопролития и завоевания, отколкото с мирен семеен живот.

Жената е първоизточникът на човешката култура и цивилизация, докато мъжът, патриархатът и мъжкото господство, очевидно, скоро ще ликвидират земната цивилизация, ако жените и останалите нормални мъже не застанат решително на мястото си.

Преди няколко хиляди години Елевзинските Мистерии били най-свещеният ритуал на класическите елински цивилизации. Тяхната психологическа характеристика, белязана с култа към Деметра, съдържа всички черти на матриархата, където мъжът се е считал за олицетворение на неизбежното зло. Посветените в Елевзинските Мистерии са били благословени и неопетнени от проливането на кръв и яденето на трупове на убити животни, с което се занимават до ден днешен всички жреци и вярващи в адските извращения на монотеизма. В мистерийните ритуали на Триединната Богиня е нямало и помен от убийства и войнственост, характерни за монотеистичните, патриархални религии и общества, чиито кръвожадни, кой знае защо пак троелики божества, са заличили от лицето на Гея всички древни религии и са се развихрили с дива ненавист срещу Жената, обвинявайки Я във всички грехове и мерзости на света. Какво безумие!

Кредото на вярващите в Йехова е обявило жената за нечиста злодейка, която уж била виновна за изгонването на хората от рая, употребявайки съблазни и грехове...

Непрекъснати войни, убийства и престъпления, необуздани абмиции, ревност, лудост, психически комплекси и разстройства у следатлантските цивилизации, както и постоянни взаимни кланета между най-близки народи – това е само нищожна част от трагичните последствия от възкачването на извратени мъже върху престола на Божествата и Царете. Едновременно с пожарите и касапниците, те почнали да съчиняват все нови и нови легенди за това, че именно мъжът бил "всемогъщ творец" и "Бог", че той е бил "първият човек на земята" и "патриарх" и че свещената създателка, родителка и същност на Битието – Жената, – видите ли, била произлязла от неговото ребро!...

По цялата планета – от Хималаите до Андите – и до днес се носи страстната мечта и мъка по сродното и непостигнатото! Почти всички учители, посветени, адепти, ученици, проповедници и разпространители на научни, религиозни или фантастични системи, дори и когато са вдъхновени пионери или несъзнателни посланици на Великата Мирова Майка, са ергени, самотници, несрещнали още своята Женска Половина. По тази причина те не говорят (или говорят оскъдно и погрешно) за Нея – понеже не Я познават.

Прочетете всички проповеди и завети на най-известните патриархални "учители", "спасители" и "душевни просветители". Колцина говорят за първенството на Мировата Жена, на Майката-Богиня? Почти няма такива. Ще намерите само мъдрости от рода на това, че съществувал някой си извън Отца, и че този някой бил бащата на всички женски начала – планети, луни, звезди; че "Творецът на Вселената" и нашият Небесен Отец не били едно и също нещо... Ще ви внушат, че жената била орисана да бъде само служителка на Природата и спътница на мъжа и че няма никакъв смисъл да се надява за кой знае колко високи посвещения и тайни на Отца... Така че – какво

да прави – пак трябва да си подвива опашката и "по християнски" да слуша мъжа си и да му се подчинява, понеже била създадена от неговото ребро... Да подсигурява уют и топлина, да слугинства, да бъде вярна на някакъв егоист и да ражда деца – това било нейното единствено призвание.

Уви! Великата БОГИНЯ-МАЙКА - или "АННА", която съчетава в себе си функциите на Мъдростта, Любовта и Плодородието – най-древната и свята Троица или Триединство – е претърпяла пълно детрониране в следатлантските цивилизации и народи. Превърнали са я в богиня на злото, разрушението и смъртта. Образът на Анна е бил разцепен и така са възникнали богините на Елада: Ур-Ана е Афродита; Ди-Ана е Артемис, Ат-Ана е Атина.

В знойните долини на днешна Сирия е живял не по-малко древен семитски народ, който се е покланял първо на Рея-Кибела, по подобие на критяните. По-късно някой сменил името на богинята с мъжко - това на Йехова. До началото на пети век преди Христа в Горен Египет съществувал култ към Йехова и към две богини - неговите жени Ашима Бетхил и Анатха Бетхил. След известно време жените изчезнали безследно и останал само Йехова. На изток съвместното поклонение пред Великата Богиня Ащорет (или Ищар) и пред Йехова се разделило на две вери. Първата приела немалко от култа на обожествяване на Жената в Крит – от критската колония Газа и древния град на мъдростта Библос. Знаменитият храм на Соломон е построен по подобие на критските дворци, с помощта на строители от Гебал – Библос.

Монотеистичните, патриархални религии, чиято кулминация са двете най-агресивни системи – християнството и ислямът – почнали за подчиняват народите на планетата чрез океани от кръв и планини от трупове! Колкото повече народи и територии завладявали, толкова повече "врагове на Бога" и "неверници в Алаха" откривали навсякъде... И това продължава и до днес! Унищожава се Човекът – венецът на творението!

И точно този удивителен и изумителен биологически

"скафандър" – човешкото тяло, - в който се отразяват и проектът, звездните и планетарните енергии; точно този микрокосмос, за който древните атланти, египтяни, индуси и халдейци са казвали, че е "Храм на Светия Дух", юдейските и християнските така наречени "богослови" го обвиняват в "греховност"! Така те забавят катастрофално енергийното и духовно развитие на западноевропейската цивилицазия с цели хилядолетия! Последствията? – Деградираща лична и социална психология, гъмжаща от всевъзможни невро-физиологични патологии и перверзии!

Прелиствайки историята и летописите на следатлантските цивилизации и народи, ние сме просто потресени, шокирани, ужасени от подозрението, че на нашата планета непрестанно се раздува един невъобразим Дантев ад с "девет кръга" – един пъкъл, пълен с умствени и емоционални инвалиди! Те са подложени на постоянна бомбардировка от страна на стотици масови религиозни психози, шизофренни социални и масмедийни експерименти и най-кървави, варварски и зловещи геноциди! Какво е това: творение на Майката, на Жената? О, не – това е една клинична психиатрия на Космоса... за мъже... Това е генетичното наследство от патриархалните религии и общества, имащи, отгоре на всичко, наглостта да пропогандират с остър остен своята безумна и агресивна вяра - че те били наистина чеда на един "любящ", "премъдър" и "всезнаещ" Отец...

Човешката раса е длъжна недвусмислено и незабавно да осъзнае и приеме Великия Космичен Закон и Завет на нашия истински Създател и Баща – ЗАКОНА ЗА ВЕЛИЧИЕТО И РАВНОСТОЙНОСТТА НА ДВЕТЕ НАЧАЛА – ЖЕНСКОТО И МЪЖКОТО! На Ин и Ян като основа на Битието и хармонизатори на всички структури и функции на Вселената, без изключение. Надделяването на едното от тези две Начала над другото нарушава равновесието и предизвиква неминуеми разрушения, епидемии, нещастия и катастрофи, шестващи днес по Земята безпрепятствено.

Тук обаче ние идваме до самия праг на душевните тайни на нашата Майка и нашия Баща – до тайните на енергийния и космически ХЕРМАФРОДИТИЗЪМ или на АНДРОГИНСТВОТО, недостъпни както за материализма, така и за религиозната догматика. За тази велика тайна "срамежливо" и много старателно избягват да говорят почти всички "велики посветени" и новоизлюпени "учители" и "адепти". Те проповядват на ниско-челите си последователи, че жената стои по-долу от мъжа.

Всеки мъж, всяка жена притежават в себе си и мъжки, и женски двойник. Въплъщаването ни на тази планета, т.е. раждането на свободния човешки дух в отделни, женски и мъжки биологически "скафандри", обрича Свещения Енергиен Андрогин на едностранчиво полово съществуване. От само себе си се разбира, че истинското приложение на този факт няма нищо общо нито с бисексуалността, нито с обратната сексуалност.

Същевременно, в "онзи свят" (на практика - във всички светове и измерения над нашата илюзорна действителност) ние сме реално ДВУПОЛОВИ ХЕРМАФРОДИТИ (Ин+Ян) – именно по образа и подобието на истинския, оригиналния Бог, Който не притежава нито пол, нито понятие за половост в ограничения човешки смисъл. Горчивата раздяла с Двойника ни е или проклятие, или велика планетарна драма при въплъщаването на човека днес на Земята. Така че прословутата поляризация, валидна навсякъде за материалния свят, е само една илюзия. Първозданното състояние на човека е Единството. Именно него трябва да постигнем, но не само духовно, а и материално, ако желаем да се спасим.

Енергийно, ние всички сме едно. Но на нивото на днешната материя, всички до един изпитваме болка и страдание поради своята раздвоеност. Някога сме представлявали ЕДИННИ енерго-информационни носители и структури – всемирни кванти, - но днес сме пленници на плътта, невежеството и двойнствеността.

Тъкмо по тая причина почти всички следатлантски ре-

лигиозни "учители", "спасители" и "посветени" и повечето техни последователи и ученици осъждат физическото съединяване на мъжа и жената. Всички тези "брахмачари", "аскети", "светии", отшелници, монаси и монахини би трябвало съвършено ясно и категорично да разберат, че НИКОГА, ПО НИКАКЪВ НАЧИН И С НИКАКВИ СРЕДСТВА И УСИЛИЯ - в тази си половинчата форма на тази планета - те не могат да постигнат истински каквото и да е "просветление", "съвършенство", "спасение" и никакви "нирвани" или "нирвакалпа самадхи", към които се стремят. Това е съвършено невъзможно и немислимо, освен като отделни, временни проблясъци и изхвърляния, пълни с болести, шизофрении, психопатии; характеропатии, социопатии, старчески деформации и пр. Тези неща са съвършено непостижими извън фантазията на някого, без сътрудничеството, взаимопомощта и сливането с противоположната енергийна половина (мъжка или женска) , които, в един реален висш свят, са свързани в цялостта на анрогинната форма. Ала в третото измерение, привидно, ние сме разделени физически на отделни "биоскафандри".

И този факт – без изключение – е валиден за абсолютно всички представители на човешката раса! Истински този проблем ще бъде решен от хората на Шестата Коренна Раса, която ще бъде Раса на Любовта, а обитателите й ще се наричат "Синове и Дъщери на Любовта".

И, въпреки всичко, ние можем с радост да потвърдим силата и проницателността на онези хора днес, които преодоляват реално своите емоционални травми, както и болката и страданието от несподелената или пренебрегната любов. Те, слава Богу, вече са добили надежда и познание и поне вътрешно са стигнали до своята "слънчева полянка", защото са разбрали и са напълно готови за <u>активно</u> приласкаване и отклик. В епохата на Водолея (началото на "Сатия Юга" или Неоматриархата) всички истински сродни души и енергийно-космични поляритети, без изключение; всички сърца, които са били разделени преди милони години, сега ще се открият и съединят!

Това непременно ще стане (и на места вече се случва) - бурно и щастливо, – в прегръдката на съвършеното единство! Те ще внесат пълната хармония на Баща ни, Майката ни и на Новата Вселена във взаимоотношенията си, за да просияят най-после – завинаги и навсякъде – лелеяните с векове образи от вълшебните приказки и на Звездните Човечества – Човечествата на Слънчевата Култура!

"Понеже за всеки истински мъж е предопределена една и само една истинска Жена; и за всяка истинска Жена е преопределен един и само един-единствен истински мъж! Тяхното относително съвършенство ще им даде възможност да се открият един друг в някоя от безчислените форми на Битието"(Питагор).

В какво тук се крие изключителната, незаменимата с нищо и удивителна роля на Истинската, Съвършената жена? – В това, че Новата Култура на Шестата коренна раса в епохата на Водолея ще бъде построена върху диамантената основа на дивната женска любов, интуиция и всеотдайност! Това ще дойде от безграничната чуткост, от способността за мигновен отклик и съвършената преданост на мъдро-вдъхновени, нежно-всепрощаващи и посветени Жени, които ще се уповават единствено и изключително на Мировата Майка, на Бога-Отца и на законите на Божествената Вселена – т.е. на Любовните закони в Битието.

Бъдещите Жрици и Синове на Любовта, след като възстановят екологичното равновесие и космическата хармония на нашата планета, вече завинаги ще помнят и ще разбират, че ние сме само клетчици от Всемирния Организъм, чието име е Бог-и-Човечество!

Преливащи от любов и съчувствие, обхванати от озарението на мигновеното разпознаване, отклик и самоотдаване докрай и плуващи в океана на съвършеното взаиморазбирателство, нежност и защита, те ще знаят абсолютно точно (а не само ще вярват), че единственият морал и единственият език на всички измерения, светове и вселени е само Любовта. Но

само онази Любов, която, на нивото на междуличностните взаимоотношения, ще се издига до върховете на планетарната саможертва. Нейно бледо отражение и до днес е единствено майчината любов, означаваща само едно: да се самоотдадеш изцяло, съвършено: от първия поглед - до гроба.

Естествено, тук не става дума за вампирическите подобия на майки, които се държат – безогледно и истерично – само за собствената си вяра и собствените деца, унищожавайки по този начин тяхното бъдеще, младост, щастие и човешки образ; лишавайки ги от душа.

Бъдете нащрек! Неспособността да се обича друг, освен "своите", "най-близките", "предпочитаните"; да се разширява кръгът на грижите за другите – това е сигурна диагноза за липса на монада или за монада, покрита със сажди. Да се подчиним на такъв "човек" – това би било най-голямо невежество, неразбиране на закона за саможертвата; най-прекият път за унищожаване на собствената душа и лишаване на самия "ближен" от шанса да получи искра от Бога. Ако не го оставяте периодично и без предупреждение - задълго или завинаги - вие навличате както на него, така и на себе си фатални кармични последствия, защото не му давате никаква възможност да започне да прави отчаяни усилия да се спаси, разширявайки радиуса на любовта си във ваше отсъствие. Но това става, само ако той има монада, дори и да е силно осаждена или лоясала. В противен случай вие му давате възможност да полудее или навреме да умре без вас, а не вечно да отлагате тази криза и да го лишавате от възможността да попадне по-рано в света, където веднага става ясно дали ще получи искра Божия или не. Да се протака с години и десетилетия подобна агония поради безпросветно "милосърдие" или "чувство за дълг" – това е безпросветно антихристиянство. Грижите и любовта ни не могат да престанат, но периодичното отсъствие е синоним на панацея.

Да се убеждават хората в необходимостта от постоянно или преобладаващо присъствие – това е агентура на сата-

низма в религията и морала, умело прикрита с цитати от "Светите" писания. Да се внушава някому, че е длъжен да обича с всичка сила само едного, избягвайки сродните и несродните души – това значи да се говори за дърво без корени и клони, без листа и цветовв. Нима има такова дърво?

В епохата на Водолея, представителите на слънчевите култури и цивилизации няма да се свързват и обединяват заради материално или енергийно подсигуряване, а от импулс за свободна, нежна и всеотдайна любов. Всеотдайност обаче ни най-малко не означава постоянно или преобладаващо присъствие, отговорност от страх или чувство за дълг.

Тази лъчезарна раса на Любовта, която ще насели и овладее нашата планета, определено и категорично няма повече да очаква и изисква щастие отвън, а сама ще раздава живот и ще блика като мощен извор, отдавайки се на другите без мисъл за взаимност. Никой вече не ще може да диктува условия на такива светли люде и да ги контролира, защото те няма да допускат повече нито натурална, нито семейна, нито професионална проституция. Истинското щастие на човека, материалното му и енергийно, психическо благополучие и сигурност няма да зависят повече нито от обекта ("най-близкия"), нито от каноните и заплахите на църковния и махленския, селски морал. Няма да зависи от сигурността на приходите, от полициите, военните и държавата, но от своите собствени вътрешни ресурси и потенциали на Сърцето и Душата; от могъществото им да обичат, творят и се самоотдават докрай на всички сърца с искра от Бога, без да се замислят.

В епохата на Водолея сродните полярности "мъж" и "жена" веднъж завинаги ще разберат истинската ценност на собственото сърце, създадено от Бога да блика като извор без задръжки, както и действителната стойност на техния божествен съюз. Те ще се съединят вече реално, напълно, с необходимите пространства, отсъствия и лична свобода. Това ще помогне още повече на най-искреното им желание да се обогатят един-друг и да станат заедно по-силни, по-хармонични и

всеотдайни (ако под "всеотдайност" разбираме не само желанието, но и практическите мерки да даваме на другия свобода – свободата да обича и други хора и същества, да се грижи и за тях). Новите хора на Земята и влюбените ще посветят живота си на високи духовни и космически задачи, които ще осмислят по нов начин присъствието им в Битието, в съзвучие с целите и задачите на Мировата Майка, на Отца и космическата еволюция. Ще се откликнат на призива на Свещения Път, който води към магичните върхове на Единния Енергиен Андрогин. Може би по-вярното е, в епохата на Шестата Раса и Неоматриархата, да се нарича "гинандрон" или "афрохерм", ако решим да преобразуваме класическите понятия, давайки предимство на жената пред мъжа... Ще станат, всеки един за другия, Лечители, Утешители и Служители; Учители и Ученици, издигайки се над всички материални илюзии и тръгвайки към едно ново, вечно, по-могъщо и лъчезарно бъдеще.

И тогава Жената – нежно-сияйната Жрица на Любовта, - овладяла ненасилствено и хармонично своята безкрайно неизтощима сексуална и любовна мощ и енергия, и осъзнала връзката й с духовната, енергийната Вселена, ще бъде въздигната на трон отново! Ще израсне изведнъж от нивото на древното и днешно положение на черна робиня, създадена уж "от реброто на мъжа" – до висините на нейното собствено, Божествено предназначение: да бъде наша могъща водителка, наш пример, и любвеобилна, всеотдайна сътрудница! До пиедестала на Световната Майка и Богиня!

Освобождавайки подсъзнанието и съзнанието си от всички хилядолетни религиозни и идеологически заболявания, съвременното човечество трябва най-после да разбере, че Човешката Раса е създадена - на тази планета и в целия Космос - с единствената цел ДА ГЕНЕРИРА ЛЮБОВ! Това е най-чиста всемирна енергия, излъчвана вибрационно от човека именно в неговия биологичен "скафандър" на Земята. Това е същата оная Любов, струяща от светосъществата, които посрещат неговия дух в края на мисията му на тази планета и при

влизането му в други енергийни измерения на Битието.

Човекът, на материално равнище обитател на двуполовия космически костюм от биологичен тип, представлява енерго-информационна и резонансно-вибрационна структура и система ЗА ГЕНЕРИРАНЕ НА ЛЮБОВНА ЕНЕРГИЯ! Затова той е включен и структуриран НА ПЪРВО МЯСТО в междузвездните енерго-информационни канали и мрежи на Висшия Разум – не кой да е, а Висшия Разум на Великата, Всемирна Богиня. А това значи Висшият Разум на самия Бог и – най вече – на Бог Отец! С тези енергийно-вибрационни и честотни канали и с помощта на своя индивидуален, уникално-любовен, мисловен и генетически код, Човекът получава мощна сила за поддържане на биополето си, и заедно с това получава и отдава Любов, живот, познание, помагащи на самоусъвършенстването и взаимоусъвършенстването.

Човешката раса, създадена на базата на материално-силови принципи и закони, е творческа цивилизация и незаменим резерв на Битието, от който се попълват и освежават всички останали степени и йерархии на Всемирния Разум, който е самата Топлина и Любов на Бога-Отца и Богинята-Майка, Мировата Душа. И всичко това се въплъщава най-съвършено именно във формата на Човека – ЛЮБОВНАТА ФОРМА НА ЕНЕРГИЙНИТЕ ЦИВИЛИЗАЦИИ. Затова и Човешката Цивилизация и нейните индивиди представляват постоянен интерес за Мировия Разум на Всемирната Богиня – т.е. на самия Бог, в Нейно-Неговата най-висша и съвършена форма и функция – женската. Не случайно Кришна и Христос се изобразяват от най-добрите художници с мъжки лица, но женски тела. Това е диаметрално противоположно на самците от маймуноподобен тип на улицата и по екраните – така наречените "свръхчовеци" и "супермени" на културизма, войнѝте и побойниците, които се харесват единствено на жените без монада, силиконовите кукли. Всеки истински човек обаче обича не униформената, конфекционната красота на изкуствените мъже и жени, но индивидуалната хубост, съчетаваща сила, мекота и нежност. Сам той

притежава свой собствен мисловно-емоционален и генетически код. Този код е преди всичко код на Любовта и Топлината, чрез които Мировата Майка се обменя с истинските индивиди.

След като създаването и предназначението на Човешката Раса е било и продължава да бъде захранването на Космоса и боговете с любовна енергия, както растенията, водата и въздухът снабдяват човека, то човешкият род има полза да извлече генерални изводи от този Закон на Космическата Обмяна и Любовната Жертва и Взаимозависимост. В противен случай човечеството няма никакви шансове да оцелее след предначертания, предстоящ Армагедон и Апокалипсис.

Животът на всеки вид, създаден лично от Бога - на тази планета и в цялото Битие - е само мъничко звено от една безкрайна верига от души – т.е. една Любовна, Космическа Мисия! Нейни участници би трябвало да бъдат нашите близки: любимите, съпрузите, децата, колегите и колективите; сродните ни души и приятелите. По правило, човешката душа е свързана най-често с любимите и близките й от миналите прераждания и затова идваме на Земята заедно с тях. Защото положителните фактори при образуването на семействата и другите форми на близко общуване, без да се забравят кармичните, са именно Любовта и Приятелството.

Всичко живо – от най-нищожните "елементарни" частици и енерго-информационни кванти, та чак до най-грандиозните и необятни супергалактики и вселени – е ТВОРЕНИЕ НА ЛЮБОВНАТА ЕНЕРГИЯ НА СВЕТОВНАТА ДУША И МАЙКА! А Човекът? – Човекът трябва да стане най-лъчезарното и осезаемо олицетворение на Любовта в целия Космос! Всяко същество на еволюцията – даже и всички ангели и боговете – се стремят към човешката форма, понеже съществува само един ХРАМ в света: ЧОВЕШКОТО ТЯЛО. Няма нищо по-свято от този върховен образец и образ на Любовта! Осъзнаването на тази истина и преклонението пред този "Храм на Светия Дух" би трябвало да се изрази в благоговейна преданост пред това въплъщение на самия Бог-и-Богиня в плът! А човекът излиза в

Космоса и влиза в Божествения свят по един-единствен начин: като се научи свободно да създава, съхранява, боготвори и милва този свръхизумителен "храм". В това отношение, източните народи не са забравили заветите на истинските религии.

Всеки уникален индивид, създаден лично от Бога и Божията Майка – а това са малко повече от половината от съвременното земно човечество, - генерира огромна сила и енергия! Тя се демонстрира от волята на духа му, решил да се въплъти в човешко тяло, за да внесе своя принос в света на материалните форми. Шастливото обстоятелство, че нормалната жена и нормалният мъж се привличат физически и биологически неудържимо, по закона на противоположностите (Ин и Ян) в свръхсъзнателния си стремеж да се слеят в един свещен ХЕРМАФРОДИТ - любящи мъже и жени с отворено съзнание за създателство - е несъкрушим факт в полза на това, че Човешкият Род, като цяло, има всички сили и мощности да се противопостави на всички предизвикателства – на катастрофите, катаклизмите, епидемиите и войните – И ДА ГИ ПРЕДОТВРАТИ! С тази световна опасност истинският обичащ и обичан човек може са се справи чрез своите могъщи алхимически призми и енергии на Любовта и Светлината.

Любовта – това е единствената сила, усъвършенстваща и управляваща и нашия свят и измерение и всички останали. Любовта управлява Вселената - а Човекът е най-великото въплъщение на Любовта! Всички "безумни красавици" и супермени по екраните, които не могат да обичат, всички уроди и чудовища, които мислят само за себе си, са изчадия на ада.

Ако Любовта е взаимна и всеотдайна, то няма такива времена и пространства, които да не могат да се преодолеят. Няма такива епидемии и болести – физически, емоционални, умствени или енергийни, - които Тя да не може да излекува. Нито има благородна победа, непостижима за Любовта. Любовта – това е най-кондензираната кинетична енергия, най-мощната и неудържима Сила в природата и отвъд нея!

И единствено сърцето с искра от Богинята-и-Бога знае как точно да се съединят душите и телата, предопределени от Вечността, в единната форма на Свещения Гинандрон. В индийския свещен пантеон, единствен в света запазил общочовешките, истинските познания за тази Любов в тибетските и хималайските храмове, Танцуващият Шива започва своята велика любовна песен към Лакшми със следните думи: "Когато те прегръщам и любя, о сладка Принцесо, влез в онзи, който те прегръща и люби, като във Вечния Живот!"...

Понеже Любовта – това е друго измерение. Любовта отваря вратата на безкрайността и на вечния живот. Ето защо и съвременните източни и индийски Учители и посветени, служители на Великата Майка, препоръчват като най-велика сила именно неудържимата Любов и акцентират върху нея.

Тук Хрисмал цитира Ошо:

"Станете Любов и влезте във Вечния Живот! Любовта внезапно променя вашето измерение. Вие сте вече изхвърлени от времето и се срещате с Вечността. Когато Любовта ви изпълни, вие просто изчезвате. Ставате просто Енергия! Дайте на Любовната Енергия във вас абсолютно предимство, превърнете я в основа на своя жизнен път – и не се интересувайте от нищо друго. Помнете и удовлетворявайте само и единствено своята собствена нужда от любов и нежност. Обогатете собствения си живот! Вие сте дошли на тази планета, в този материален свят, единствено за да се самоусъвършенствате и взаимоусъвършенствате според космическите закони, а не да се приспособявате към онова, което изискват от вас разни политически и религиозни мошеници, манипулатори и демагози. Когато се удовлетворят вашите любовни нужди, вие ще поискате да творите, а не да разрушавате. Любовта е творчество! Разрушението и

унищожаването – всякога и навсякъде – е било привилегия и логика само на умопомрачените и лудите, успели да се изкачат най-горе по стълбата на социалната йерархия. Около вас е пълно с ненормални и умопобъркани нещастници, които постоянно ви тласкат към своето собствено или към някакво колективно безумие. Не ви трябва да следвате общоприетите лудости и обществените изисквания – те са за тълпата, а не за съзнателния индивид.

Просто се освободете от своите национални и религиозни предразсъдъци, суеверия и инвестиции! Това е напълно достатъчно, за да станете щастливи."

Необходимо е да се осъзнае – продължава Хрисмал, - че единствено в емоционалната, умствената и енергийната еволюция на съвременната Жена, като олицетворение на Любовта, Светлината, Нежността, Вдъхновението и Възкресението, се крие възможността човечеството да се измени в положителна, хармонична и нравствена посока. Днес, о сестри, любими и майки на света, цялата съдба на човешката раса и цялото бъдеще на планетата Земя се намират единствено и изключително във вашите ръце – в сърцето и душата на Жената!

Вечно ваш – Хрисмал

БЕЛЕЖКИ ЗА СЛЕДВАЩИТЕ СТАТИИ НА ХРИСТО МАЛИНОВ

В следващите броеве на вестник "Нова Култура" излизат статии от същия българин – продължения на голямата тема за Жената – със следните заглавия: "Отклоненията, т.е. грехопаденията на следатлантската жена", "Мисията на съвременната жена" и др. Там става дума за злоупотребите с власт по време на късния матриархат в Атлантида, за реакциите на патриархата, за препрограмирането на жената, която са принудили най-брутално да почне да прикрива, потиска манипулира и отрича своите мисли и чувства и изблиците си - и

именно това е довело до нейното истинско грехопадение, до отклонението от Нейната Върховна Мисия и Предназначение: да отдава Любов. Тук Хрисмал е категоричен: "Нито в една следатлантска цивилизация и култура тъй жестоко не са унизили, потъпкали и тероризирали Жената, както в добре известните ни псевдомонотеистични, шизофренични религиозни епидемии, срещу които нито човешкият, нито Космичният Разум досега не са открили надеждна и ефикасна клинична терапия и ваксина." От този момент Жената е вече обречена да бъде в постоянна зависимост и очакване на външни фактори, поради това, че е изгубила способността сама да взема решения и да осъществява активно своята любовна мисия. Това води до пълна психическа инвалидност на всяка жена, която очаква своето щастие и сигурност от някакъв си мъж без монада или от близките и обществото. "И от момента, в който мъжът се превърне в психически център на нейния живот, неговата загуба се преживява като ужасна драма, равносилна на загубата на собствения живот" – твърди Хрисмал. - Емоционалната шизофренност или амбивалентност на жените не се осъзнава от тях и те преминават бурно от обожание към омраза и ненавист по отношение на една и съща личност, когато мъжът не отговаря на техните очаквания. По този начин пострадалата от монотеизма монофиксирана жена започва перманентно да избягва истинския си любим, който й е определен от Бога и е от едно Космическо Ято с нея, и продължава безнадеждно да очаква любов от несродни души и много по-елементарни мъже, които са неграмотни в света на Любовта. Ето страшния диапазон на раздиращите я до психиатрия емоционални противоречия, типичен дори за извънредно напреднали духовно, културно и интелектуално прекрасни жени, на които ние напразно посвещаваме безсънните си нощи и стиховете си.

Въпреки екстремността и острия език на този извънредно таланлив българин, не бива да забравяме, че на този свят има и винаги е имало и бичуващи, анализиращи гении, без които нямаше да познаваме така дълбоко и детайлно тайните

на човешката история и психика.

9-18.XI.1997г. Драга Б., драги Ш. и Ж.! [...] Както вече ви казах в самото начало, стремежът да си изясним дали имаме "еднѝна"* – монада, искра, полъх, росинка, кристалче или зрънце от Бога в душата си, - се проверява така: слагаме ли своите потребности, мнения и творения на последно място или не? Затова, след Учителя, ап.Павел, Сведенборг и моя добър приятел Хрисмал, сега искам да ви представя едно от най-удивителните

доказателства за съвършеното превъзходство на Женската Душа в сегашната еволюция на Човека. Макар и холизация, слагам я след другите текстове, за да се изпълни Законът. Дори и контакта си с Бога класираме на последно място, за да дадем предимство на по-големите от нас и на братята си, които също говорят от дълбочините на сърцето си. А материалът по-долу представлява поредното, уникално потвърждение на това, че Жената ни подарява не само природни, макар и прекрасни филизи на душата си, но и недостигани досега от мъжете бисери в просторите на Духа. Това, което тази българка е преживяла преди една година, поне аз не мога да сравня с нищо познато в историята на духовното човечество, с изключение на преживяванията в Школата на Новата Земя и Новата Вселена. Тук виждаме ярко опровержение на твърдението, че за жената били недостъпни върховете на духовния мъж – явно някои съвременни проповедници здраво грешат в това отношение. И не само това мистично преживяване е такова – днес има и други, изумителни полети на жени високо над духовния свят, където мъже, освен Великите Учители, едва ли са способни да проникнат. А тази приятелка е била захвърлена още като бебе на улицата от физическите си родители и е израсла по сиропиталищата и сред боклуджийските кофи, докато Бог не й е пратил нови, истински родители.

****Думата "еднѝна", като славянски еквивалент на думата "монада", дойде днес, 18 ноември 1997 г., в 7,15 ч. сутринта в гр. Варна, България. Моля руснаците за мнение каква би била разли-ката при "однѝна" и "еднѝна", а латвийците и другите народи моля за тяхна дума. Може да се предположи, че ако русите и другите славяни възприемат "еднѝна", това ще съдейства за тяхното славянско обединение, а ако отделните народи използват <u>свои</u> варианти, те ще бъдат полезни по специфичен начин за монадното им национално пробуждане.***

Въпреки че осиянието по-долу го има в кн.26, помества се и тук, защото фигурира в Писмото до Латвия, там е преведено на руски.

11817

Необятното продължава да говори – книга 40

22.XI.132(1996)

Бургас - Изгрев

АЛБРАН, ПРОЛУМИН – И ОЩЕ ЕДИН ПОЛЕТ В НОВИТЕ НЕБЕСА

7,40ч.

Тази нощ П. е сънувала следното:

"Бях в небесата! Някой с невидима ръка сякаш ми дърпа завеската – и отивам на най-различни места. Странни жилища-блокове, плуващи хоризонтално. С тебе летим – виждаме се като слънце през глухарче… Лилаво… Нещо се движи – реки, струи, полета (млечно-лилаво, сребристо-лилаво, хиляди нюанси на лилавото, но различни). Дъхът ти спира от красота!

Вариант по картина на Марк Шагал

Появява се изумрудено-зелена светлина – съвсем друг живот, – като че ли те гали и докосва, и са едно в друго с лилавото. А там, където се допират, се явяват фантастични геометрически форми – съвсем друг свят… На места се усилва зеленото, на места – лилавото; но сякаш това нещо ти следи мислите и се изменя, за да ти достави удоволствие. Тази феерия обаче е нещо отделно: отдава ни радост и ни изучава – и ние нея. Ако Всемирът тече – това е: тече пред тебе и се изменя, според мисълта и желанието ти. Имаш обаче усещане за дистанция: бриз, полъхче, което ви разделя; но от това и на двете същности им е хубаво. С теб сме тотално едно цяло, разделено на две: летим свободно, знам, че си ти, имаме чувството за безкрайна дълбочина или за дълбока безкрайност: колкото по-надълбоко отиваш и настрани, все нови и нови неща и преживявания; пак всичко тече и е безкрайно, безгранично…Съвсем определено знаеш, че това е живо нещо… И всички други светове, в които бяхме, са живи! Усещаш, че това Нещо те обича много, но то е отделно, не иска да се слеете напълно - и любопитно се изучаваме… Не познавам думи, с които може да се изрази тази радост и щастие. С теб нищо не искахме да формулираме; нито искахме повече, нито по-малко. Нито нещо друго, просто… Неизмеримо е, за да го обясниш. Аз така си представям хармонията с Бога!

После влязохме в тази, светложълтата същност. Ако тази сутрин не бе ми казал за този светложълт цвят, въобще нямаше да ми се отключи споменът за този "сън". Как можа да говориш точно за светложълтото!?...

Следващата завеска наистина беше светложълта. Усещането там беше всепроникване, докато в предишните светове имаше дистанция. Ние бяхме както самото Слънце, така и всеки негов лъч. Просто в момента, когато ни дръпнаха тази завеска, ние с теб станахме това светло или светящо жълто – то също е живо. То е всичко: имам

чувството за абсолютно всепроникване.

Тук почти няма външно други светове и оттенъци: само знаеш какво точно си ти и че си безкрайно щастлив. Просто си навсякъде и отиваш навсякъде, без да го мислиш. Най-малко са външните преживявания; но като излязохме оттам, ние бяхме истинските - ние самите. То не е нито слънцето, нито светлина, нито зарево – просто ние самите сме това прелестно жълто, иска ми се това да е същността ни.

Вариант по рисунка на Мира Йовчева

Едновременно и точка, и всемир: много дълго време стояхме там и не искахме да излизаме. Не знам, сигурно Бог така си се чувства! Не искахме да излезем, защото бе тъй пълно, че не искахме да го загубим. Но все пак ни дръпнаха отново завеската и трябваше да излезем – тогава разбрахме, че нищо не сме загубили от всичко това. Бяхме и точка, и безкрай и самият Бог – сега знам как се усеща сам Бог!!! И понеже вече бяхме това, то остана завинаги в нас. Затова отидохме в синьото.

До тоз момент ние бяхме с тебе все едно слънца през глухарчета… Но след като излязохме от жълтото, нямахме нужда да се вижаме отвън – нямахме вече нужда от никакви слънца, от никакви глухарчета... Все едно Бог да излиза от себе си и да се види в едно огледало (При отварянето на том с беседи от Учителя след днешното осияние се падна и такава мисъл – за Бога и огледалото (б.п.) - така и ние: до жълтото се наблюдавахме отстрани къде ходим и какво правим, но след жълтото ПРОСТО БЯХМЕ.

Само не знам защо нямаше червено. В началото Слънцето през глухарчето беше оранжево, почти червено, но не ни пуснаха там – щяхме да се изгубим. Изобщо думата "цветове" там е много условна – нямат нищо общо със земните цветове.

Пак завеска – и в синьото… Искрящо като сняг! Твоите снимки много ми помагат, за да мога да вляза в тези светове и отчасти да ги опиша с думи. Синьо като ласка, като самата всемирна нежност, дъх преди зефира – такова светлосиньо; диханието на безкрайността: уж диша, но не иска да премести и една молекула от въздуха. Когато поетите казват "като мъх на праскова"… Ох, моя беден български език… Милувка, нежност, докосване без допир… В това светлосиньо всяко нещо там го има, но без действието – безкрайно меко и ненасилващо. Как мирише на бебе, как е гладка бебешката кожа и бебешкият свят?… - Всичко и тук е наситено със сияйна мекота: присъствие без присъствие: меко, гальовно, любовно в найфиния и ненатрапчив, чист смисъл. Чистотата на Любовта!.. Имахме го с теб там това усещане.

И аз сега си давам сметка, че сме били в жълтото, в този невероятен рай, усещахме, че сме самите ние със своите чувства и желания и пр., но в синьото отпадна всичко, което е: там всичко е, но и не е. Има трепет без трепет, мисъл без мисъл, нежност без нежност… Тук е само огледален образ на този свят, затова ние сме в нереален свят – там всичко е реално. Именно затова е нереално, защото едновременно е и не е; ако

жълтото е всепроникващо, синьото е нещо като всепоглъщащо. Това става, когато лежиш на земята и гледаш небето: ти се разтваряш в него, то те приема, но с нищо не се променя…

Като че ли се връщахме някъде с тебе в това синьо – връщахме се в някакви свои първични форми. Ако нещо дойде там, то вече няма да е същото: това ще е огледалният му образ. Ако нещо е там, не е там – и именно тогава е истинско. Смисълът в синьото не е красотата, не видимостта, не усещането; но все пак не е Нищо – то е Нещо, обаче без Нещо. То си е то; но ако огледалният му образ отиде там – изчезва.

Много дълго време стояхме тук, а всъщност изобщо не бяхме тук. Само едно разбрахме: какво е Чистотата на Любовта и Диханието на Всемира, но съвършено ненасилствени и нематериални. Защо казвам "всепоглъщащо"? – Защото там абсолютно нямаш представа за пространство. Там те има, а те няма... Няма по-точно от "дихание", но дихание без дъх: такава мекота, такава нежност – сигурно Бог така ни обича! И най-слабият бриз на земята, който ни гали лицето, е ураган, торнадо в сравнение с този Дух. И именно понеже едновременно и бяхме, и не бяхме там, нямахме никакъв проблем да излезем от там.

- Това става тази нощ?...

- Да... А сега отиваме на бялата завеска… Тишина от звуци… Значи, ако някога сме си представяли, че нещо е и кръгло, и некръгло и безкрайно… Прозрачно-бяло, свръхбяло, с безкрайно много измерения и фигури в него и от него. Когато е сферично, то е сàмо бяло: ние сме вътре в него и сме самото него. То е невероятно красиво бяло! До такава степен е съвършено и крехко, че само една мисъл - като прашинка, дори и най-светлата, - би взривила тази сфера на Великата Тишина или Пустота, на Нищото, изпълнено със самото себе си. Даже мисъл ще го взриви! И понеже ние с тебе все пак сме още доста несъвършени, много бързо излязохме от там – не можехме да издържим, без да мислим...

След това – разлято-бялото, с безброй-безброй нишчици, както светлината си играе на водната повърхност; но тук това е навсякъде - обемно, не само повърхност. Тук няма кръгли форми – всички са нишковидни и издължени. Те си плуват, плуват, но всяка една, докосвайки се до другата, издава звук… Но това не са земни звуци. Ако ти можеш да кажеш какво е тишина

от звуци, аз не знам… Те си знаеха кое и как да докосне, за да издаде звук и този звук да не наруши тишината. Всички нюанси на тишината и бялото...

Значи, там имаше същества - от седефенобяло, от млечнобяло, от звезднобяло, от бисернобяло… Все едно една безкрайно бяла река, в която тия неща или същества се движат във всички възможни посоки… Имаше слънчевобяло… И като се докосваха, издаваха такива фантастични звуци, че не нарушаваха тишината... И ние с теб бяхме тотално омагьосани от тази симфония на тишината! Колкото по-надълбоко слизаха тези бели същества, толкова по-кристален ставаше звукът от докосванията им и толкова по-велика - тишината.

Точно определени същества обаче, като се намереха и докоснеха, оставаха вече завинаги заедно. И при все това, не прилепваха плътно, не се залепваха – запазваха свободата си. Едни се допираха само на две места, но това ги отблъскваше и после дълго време се търсеха да се докоснат поне на три места. Може и на две места, но само при пълно пасване… Т.е., тройното свързване е само за компенсация, понеже най-стабилно е двойното, когато е истинско.

Най-трудно се свързваха най-продълговатите същества – и пак издаваха много хармонични звуци. Много приличаха на снежинки, на звездички, на клетки.

Слънчевобяло не може да се свърже със седефенобяло. Бисернобяло не може с атлазенобяло. Всички са едно, хармонични звуци създават, пак не накърняват тишината, но не могат да тръгнат по двойки, ако не са от един и същ цвят.

Всъщност, нишките знаеш ли от какво идват? – Когато се събират много слънчевобели, много атлазенобели и пр. Тогава звуците стават други. И тишината – много по-дълбока.

Най-интересното е, че има степени на Тишина. Колкото е по-фин, по-дълбок и кристален е един звън, толкова тишината е по-съвършена и умиротворена - като бяла бездна от блажен-

ство след взрива на Любовта… Така че си има степени на тишината…

Казах ти после, че в снега се появи чернозем и Елма каза да слезем на земята, т.е. в града – искал да ни обясни (ти казваше) защо трябвало да се върнем долу. Там вече бяхме с другите приятели; обаче горе бяхме само двамата с теб.

Ето думите на Елма във връзка с това преживяване:

9ч.10мин.

- Абсолютното се преживява само в присъствие на негови проекции на земята. Сега всички възлизат, защо да не възлизате и вие, общувайки с кристалчета абсолютност?

*Кристализацията на абсолютното се нарича "албра́н" и се образува около монади, слели се с Истината по-плътно, отколкото с всичко останало. С Истината се **сливаш**, с Мъдростта **общуваш**, а Любовта **тече** през теб.*

Неизказани са превъзходните, горни светове на Новото Небе и Новите Земи и Пространства, които отварям в момента! Щом като си избирате кристали на Истината и нежното сияние на Мъдростта, струята на Любовта непременно ще пада дълбоко в сънищата на душата ви и пръските им ще осветяват вековете!

Съвършено не е безразлично с кого ходите по планините, с кого се срещате, с кого живеете. Пранатa, салмата, амралната, пролуминът и пр. нямат

горнила по планети като вашата, освен сърцата на децата. Щом някой остане дете, готово за отклик всеки миг и на всеки повик за обич или добро, сърцето му става обиталище на ангели, сакрален център на кристализация, в който Абсолютното се ражда и се разсипва на всичка страни. Ако попаднете на такова скъпоценно кристалче, то "заразява" вашите спящи кристали на Абсолютното и те започват да се размножават.

Ето сега: от най-ниските места на България, от пастта на мъртвия град, някой успя да се издигне в световете на Целомъдрието и да преживее неща, немислими дори за най-напреднали йоги и западни посветени.

Ако ви препоръчваме планините, това е защото сега там тези неща стават много по-лесно и без прякото присъствие на катализатор на кристалите.

"Самотните", за които говорим, могат да се върнат безпрепятствено и да не полудеят, само ако са се излъчили високо в планините. Сега на по-ниско от 1500 метра трябва да си с близка, сродна душа, ако искаш да не те отвлекат демоните. Всички питате с право, защо и най-силните молитви повече не действат; не действат даже и специалните формули за ограждане. - Понеже Бог не е създал света такъв, какъвто сте го направили, и никъде не е писал, че трябва да сте сами или с несродни души. По тази причи-

на, сега е дошъл моментът, от който нататък, за да си сам или с несродни души наоколо, трябва периодично да се зареждаш от сродна душа или да живееш над 1500-2000 м. надморска височина.

*Мнозина **още** си правят илюзии, че същностите могат да им бъдат приятели или партньори, преди да са посети семена, монади в сърцата им. Тези от вас, които са още само същност, неспособни да се раздават монадно, трябва да се съединят със сърце и искра Божия, за да се подпалят. Подпалването става лесно, понеже свещта на Първодвигателя дава ритмично искри, от които не трябва да се пазите. По-рано подпалването на спяща монада ставаше и с молитва, и с творческо вдъхновение; с песнопения, пост и подвизаване. Сега това е напълно невъзможно.*

*Шестата раса се **откри** – лентата горе е прерязана, Новата Земя **функционира**! Съвършено изключено е да претендирате повече за човешки облик, ако не подложите горивото си на постоянното присъствие на искрите Божии, с които Бог обсипва света напоследък. Който се е прилепил - от страх, от навик или поради порочен вкус - към същност, а не към монада, ако той самият е още същност, няма повече никакъв шанс да оцелее. Нещо повече: получите ли пламък от свещта, вие ще можете да раждате деца с искра Божия – повече няма да се промъкват съ-*

щини и плътоци в семействата ви.

Необяснимо е за ангелите и обитателите на цялата Нова Божествена вселена, как е възможно някои първородни синове и дъщери на Отца да се продават за паница или зрънце леща – за "материална сигурност". Истинската материална сигурност е всъщност сигурността на ясновселената, поддържаща младостта, здравето и съвършения мир и щастие. Самата Пралайа се отдава периодично на Отца, въпреки Неговото "пълно безумие", защото само от Него тя получава огнени семена на монади, причиняващи мир, хармония и ред в света й. На пръв поглед – абсурд: семена от неопределеност и бунт, от свобода – а раждат покой, сигурност, пълна подреденост...

В редките случаи, когато се прави опит в едно гранично поле на Пралайа да бъдат оставени да се излюпят яйцата на демоните, тогава тези изчадия започват да създават привиден ред и сигурност, за да се види кой им се хваща на въдицата. Така Бог пресява същините и плътоците.

9,50ч.

- В това осияние има два нови термина: "албран" и "пролумин". Може ли да се каже нещо повече?

-"Албран" се образува при наличие на монада. Щом една монада от искра стане ток, цяловселена-

та потича в нея линейно и образува поле. Това поле е неудържим копнеж по Истината. Това поле почва да привлича частици от Истината с такава интензивност, че на практика увърта цяловселената в титаничен вихър и по това поле се почва нова кристализация на Истината! Абсолютният свят е в пълен покой, но цяловселената се поляризира и женският й полюс се върти. Това въртене се възбужда при всяко потичане на монада по посока на Словото. Новата кристализация на Истината се нарича "албран" и създава своя собствена вселена. Значи, разпознаването на Словото се дължи на монаден ток, а строителството на вселени – на монадна кристализация. На поразбираем език, това означава утвърждаване на характера в пътя на Новото Слово. Когато едно същество съзнае, че Словото никога не спира, монадата му става ток и образува силови линии в Битието. А щом приложи съветите на Словото, около полето на тази силова линия и вътре в него се структурира нов модел на нова вселена. Бог проверява дали тази вселена е съвършено уникална и милостива – и ако я одобри, пръсва безчет семенца на монади в почвата й. От растежа на новите същества излиза такова благоухание, че сам Създателят на всичко и всички изпада в транс от новото блаженство.

"Пролумин" е есенция на просветлението, а това е нейното условно име на земята.

Ето какви мисли от Учителя се паднаха след това осияние при отваряне напосоки на случайно взети томове с лекции и беседи. Падат се и мисли за цветовете, които не са тъй чести в беседите:

"От Божествено гледище, на любовта трябва да се отговаря с любов. Не се ли отговаря на любовта с любов, това показва, че има някакви причини [от което следват кармични уроци – б.п.].

"Днес иде новата раса – шестата раса, - в която и мъжете, и жените, ще се разбират. Идеите на хората трябва коренно да се изменят. В сърцата им пък трябва да влезе Любовта." *(т. "Степени на съзнанието", с.183-184, л."Идейната обич" от 12.03.1930г.)*

"Ако отидете в една леярница, където топят железа, ще видите, че всяка една отделна частица от желязото в първо време не иска да се подчини, да се слее с другите, и казва: "Аз не искам да си дам "свободата"! Но като я сложите при температура около 1000 градуса, тогава тази частица от желязо се слива в едно с другите и от него вече можеш да правиш каквото си поискаш. На съвременните хора трябва огън – огънят на Любовта!" *(т."Думи на правда", стр. 235, б."Имаше някой човек" от 27 ноември 1932г.)*

"Калено желязо например е това, което първоначално е било меко; и после, чрез нагряване на огън и потапяне в студена вода изведнъж се

втвърдява. Тогава казвам: ако в човешката воля се вложи повече електрическа енергия, тя става силна, но крехка. Ето защо, на човешката воля трябва да се придаде един важен елемент – мекота. Аз считам мекотата в човешката воля за едно от качествата на разумния живот" *(т."Разумният живот", с.224-225)*

"Червеният цвят е проявление на един висш свят. Той е емблема на любовта. Той е толкова чист и деликатен, че ако се докоснете до него, ще внесе във вас висши вибрации, висш живот, но колкото слиза от една гама в друга, той става все по-гъст, докато на физическия свят действа възбудително на хората." *(пак там, стр.64, л."Превръщане на цветовете", 11.11.1923г.)*

"Жълтият цвят съответства на Мъдростта. Този цвят не съществува истински в природата, той е само отражение – досега тук не се е проявил, тук не го знаем. За в бъдеще може да се прояви. Цвят, който се е проявил, има сила в себе си – той е жив, съзнателен цвят. Като влезеш в неговата аура, с него чудеса можеш да правиш. Жълтият и червеният цвят засега са само маски, не са истинските образи. Зад всеки цвят стои една разумна сила във вселената. Например, сърцата на всички същества са свързани с чер-

вения цвят, който те изпращат като струя на земята. Но, за да се домогнеш до съществената сила, която се крие зад този цвят, трябва да го превърнеш 7 пъти, т.е. да го дигнеш в 7 по-високи гами." *(стр.67)*

"И тъй, ефектът на цветовете зависи от техните вибрации. Колкото са по-висши вибрациите на даден цвят, толкова и резултатът е по-добър. Правете опити, за да почувствате вибрациите… Човек може да вижда в аурата си трептенията на разните цветове. Висшите трептения, които идват от висшите светове, влизат в аурата ви и създават една приятна гледка, приятна картина…" *(стр.67-68)*

Следователно, всяка сила, за да се доведе в своето нормално действие, си има своя особена запалка. Всяка сила има свой специален огън, своя специална запалка, която може да я вкара в действие. Рядко може и с друга запалка, но няма да произведе същия ефект – изисква се нейната определена запалка.

Единствената запалка за разумната човешка душа е да помисли, че Бог е Любов! Вие можете да мислите за баща си, за майка си, за приятелите си, но те са обикновени запалки. Като помислиш, че Бог е любов, тази запалка е сила!

От тази запалка трябва да започнете! Няма динамическа сила в света, която може да се противопостави на тази запалка!

И тъй, ще схващате Бога като Любов. За Него няма да имате никакви философски схващания – няма да слушате как го описват философите. Макар че са философи, това нищо не значи – описват неща, които не се описват, и говорят неща, за които не се говори. Ти не можеш да видиш Бога, нито да Го определиш какво представлява, но като дойдеш в съприкосновение с Него, ти ще Го почувстваш, защото няма друго същество, което да има Неговите вибрации. Ако имаш хубаво разположение на душата си и се приближиш при Бога, ще усетиш най-нежни вибрации; но ако се приближиш при Бога неподготвен, ще изживееш най-големи сътресения, най-големи взривове. Ето защо, когато грешните хора се приближават към Бога, изчезват като дим, а праведниците се радват. Затова, най-напред трябва да се нагодим към Неговата запалка…

Значи, първата запалка – най-силната, най-мощната в съзнателния, самосъзнателния и свръхсъзнателния живот – това е да се свържеш с Бога. Като отидеш при Бога, трябва да станеш сериозен. Всички противоречия трябва да изчезнат от душата ти. Душата ти трябва да бъде

така отворена, че да приемаш всичко, което е необходимо за тебе. Само така ще можеш да почувстваш Бога! А ти отиваш при Бога и се съмняваш дали ще те приеме или не, сам си поставяш преграда. Досега в аналите на окултната наука няма случай смирен човек да е бил изпъден от Бога, но горделивците много често са изпъждани. Бог държи горделивците далеч от себе си. Не че не иска да разговаря с тях, но, като неподготвени да издържат Неговите вибрации, в тях стават големи експлозии, които причиняват големи пакости. А Писанието казва: "Бог не съизволява в смъртта на грешника". В това именно седи Божията благодат.

Та ще дойдете до истинската философска мисъл. Аз наричам "философска мисъл" мисълта на сърцето. Първо ще почувстваш, после ще мислиш! Първо ще опиташ ябълките – после ще им направиш описание. И любовта първо ще я опитате, а след това ще говорите за нея. А сега всички говорят за любовта, без да са я опитали."
(с.71-72)

След всичко описано, обяснено от Елма и паднало се от беседите, човек може само да мълчи. Но тук се налагат някои изводи:

1. Нещата, преживени от П. през изминалата нощ щяха да си останат дълбоко в подсъзнанието й, ако някой не бе за-

говорил сутринта за светложълтия цвят.

2. От съвършено различни томове лекции и беседи на Учителя се паднаха напосоки мисли, свързани с личността на П. и нейната история от мига на срещата й с Учителя и Братството: а) За да се стине до всичко, което е тя в момента, е трябвало да отговори на любовта с любов; б)"Желязото" й е трябвало да се стопи в общата магма на Божественото, да загуби старата си личност; в)"Желязото" й е трябвало после да се закали в студена вода. Преди 20 дни П. разказа, че са я водили в ада и там е видяла и преживяла ужасни неща при демоните, но със смирение и вяра е излязла от калта. Дали това не е било "закаляването" на желязото и после – добиването на мекотата, като подготовка за днешния полет, а след това - трансформирането му в мек характер?; г) П. преживява тази нощ неща, свързани с "полетите" към Новата Земя и Новото Небе, каквито не са били преживявани в този вид от нито един йога или западен адепт, а Учителят днес ни отваря том с беседи точно за цветовете и техните висши влияния, водещи до богопознание.

*Възниква въпросът, защо не е имало проникване зад червената "завеска" - в червения свят. Говорейки днес в беседата и за този цвят, Учителят дава паралелния му, най-висок аналог: "запалката на любовта към **Бога**" (а и в осиянието се говори за горива, запалки, "свещи"). Хиляди и хиляди пъти сме чели за "Божествената Любов", "Любовта на Бога", "Любовта към Бога" – но това ни е звучало повече величествено и абстрактно. А Учителят говори за практическа проява на любовта към всички, която дава незабавни резултати. По това, именно, се отличава Христос или Христовото Начало в съществата с искра Божия – способността да проявяват любовта спонтанно, незабавно - и където Бог ги прати.*

"Ти си се разболял по единствената причина, че си прекъснал първоначалната хармония със своите приятели. Ако имаш четирима души приятели да те обичат, ти няма да умреш. Сега хората умират по единствената причина, че няма кой да ги обича, или са загубили вяра в хората."
(т."Живият хляб", СиЖ`97, с.27, б."Живият хляб" от 18.12.1932г.)

МОЛИТВА НА ИСКРАТА БОЖИЯ [9]

Господи, помогни на сърцата ни, в които си вложил Своята Божествена Искра, да Ти разпознаваме винаги Словото! Вдъхни ни дух да Го изучаваме и прилагаме първи в живота си и никога да не го купуваме и продаваме. Благослови ни, Отче на изначалната Виделина на живота, до проповядваме Словото Ти с добри дела, а само от време на време – умствено и краснописно. Когато обаче, в случай на крайна нужда, се наложи да Те славим и гласно, нека тихопейното тайнство или речта ни да тръгне само по жребий.

Разположи ни, Боже, да леем блага кротост и чисто смирение – и на човешката сцена да бъдем последни.

Искра Божия припада в благоговение, почита и уважава всекиго, не унижава, не прекослови, не взима сама думата. Тя не одумва, не прави забележки никому и ослепява напълно за недостатъците. Искра Божия гледа всякога благосклонно. Нейните мисли са благоприятни. Тя върви като музика през живота на хората.

---

[9] *Дадена от Елма през януари 128(1992) г. За нея има осияние на 19.10.130(1994) г. – "Молитвата на Искрата Божия и биадите" (б.п.)*

Научи ни, Господи, да не сме груби и хладни, но да бъдем нежни, добри, отстъпчиви. Освети же[10] духа ни, да ни пази от примките на изкуствените човеци, що си допуснал да се движат сред нас с някаква тайнствена и висока цел. Да знаем, че небесните ангели имат нещо свято наум, когато ни оставят да скочим в златозарната пещ на страданието поради тия служебни същества, алчущи само своето благо и право, и проявление. Направѝ ни, Господи, дълго да помним как се извлича от рудата стопилката на тънкия вкус, за което ни гледат от Космоса всяка секунда, от всички страни: що мислим и вършим и що си избираме.

Подухнѝ, Боже мили, с Твоя син вятър на Истината във всички души, та да лумне чист пламък нагоре и от най-замъждялата Ти искра и да трепне с криле насълзена - за започналото вече отлитане в Новата Вселена!

И като трептиш светло и пламенно с присъствието на искрата Си Божия, Господи, Боже наш, усилѝ в нас силата Си да отличаваме същинските човеци от куклите без монада, макар и да приличат на хора до смайване. Да не ставаме слуги и глашатаи на тия подобия, що чезнат като цветната шума наесен, като дим от скръбно съновидение.

Като благоволиш и ни събудиш да имаме мил поглед и блага дума дори и за най-лошите хора, то слезни, Господи на всички искри Божии, най-после, и на тази планета – та да престане и тук, и сега, и навсякъде, всяко купуване и продаване!

Та да заживеем, най-сетне, и ние щастливи: всеки със всички и всички със всекиго - и с никой друг, освен Теб, Господарю наш на господарите и Слуга на слугите ти, предани

---

[10] Тази дума е употребена от Елма, с цел да се хвърли мост между Русия и произнасящите Молитвата на български език. На 19.10.1994 г. Той казва, че молитвите биват канонични и свободни. При свободните всеки има право да си хареса чужда молитва, но най-добре е да имаме своя собствена и тя постоянно да варира, в зависимост от вдъхновението. Най-добрата канонична молитва е "Отче наш" – тя ни свързва пряко с Бога, но в духовния свят. Който я произнася със свои вариации и с практически действия в живота си в нейния дух, започва да сътворява "биадни молитви" и с тях влиза в Божествения свят. Има и "триадни", и " полиадни" молитви.(б.п.).

Господу нашему, Христу Неизбродимому,

Комуто и оставаме верни всеки миг, всеки век – и навсякъде! Аумен.

7.ОФОРМЯНЕ НА СТРАНИЦИ ПО ПРАВИЛАТА НА КРАСНОПИСА И СЛОВОМЕТРИЯТА

В края на 1992 г. дойде материалът "Словометрия" с много правила, образци и формули и с Общата формула на словометрията. Оказва се, че тенденцията към механизация на писането, чертането, рисуването и пр. намалява словосилата и графосилата в огромни степени. Затова се започва съзнателна борба за спасяване, запазване и усъвършенстване на "сеизмограмата" на човешката душа – индивидуалния почерк, - а също и на уменията да се чертае и рисува без каквито и да са сложни инструменти и машини. Даже тежестта на най-леката писалка и неекологичният произход на мастилата и хартиите и теглото им влизат в знаменателя – намаляват словосилата. Колко тогава я отслабват компютрите, полиграфските машини, тиражът, продаването, черният печат, правите ъгли (90°), шрифтовете, голямата скорост и пр.? Даже приложените към това писмо 4 копирни трафарета, въпреки всичко, са "инструменти", намаляващи способностите и уменията на мозъка и ръката. В бъдеще ще се явят хора, способни да офòрмят подобни текстове без шаблони.

Трафаретът (копирният шаблон) се слага под стандартен лист хартия А4 и се закрепват с кламери или специална поставка с натискаща рамка отгоре. Копията на трафаретите трябва да се дооформят прецизно от четирите страни, долепяйки ивици или изрязвайки листа така, че отляво да останат точно 2 см. поле, отдясно – 1 см., а отгоре и отдолу – по 1.5 см. Това е необходимо, понеже ксерокопията и даже принтирането обикновено не могат да центрират изображението точно. (В оригиналното писмо са представени умалени изображения на трафаретите, които не стават за увеличаване и копиране. Накрая се прилагат сканирани образци в нужния размер А4, но най-добрите са векторните, които, за съжаление, не са довършени).

С ТРАФАРЕТА 72° и светлосин тънкописец (най-добре в циан) пишем текстове от лекциите и беседите на Учителя Беинса Дуно (Петър Дънов). С червено се цитират думите на Христос от Евангелието и текстове на Кришна, Рама, Хермес Трисмегист, Зороастър и други въплъщения на Словото на Земята.

ТРАФАРЕТЪТ 36° е предназначен за холизациите на Елма (България, от 1972 г. досега), а също и за други осияния (единения) – за Словото на Христа, идващо не чрез Учители, а през холизатори (примерно – Сведенборг). Словото на Елма се пише в алено. С ТРАФАРЕТ 18° и в синьо и лилаво се пишат, съответно, поясненията на холизатора и преживявания на участници в Школата. Трафарет 9° оформя всички други текстиве, като се пише в тъмносиньо или с други цветове. С него се пишат и писма.

ХОЛОРАМКАТА (без помощните линии под наклон) е дадена в осияние като точна проекция на ХОЛИВСЕЛЕНАТА (ЦЯЛОВСЛЕНЕТА).

СНЕЖИНКАТА е знак на Христа и Христовите ученици. БУКВИТЕ В ЪГЛИТЕ "Д", "д", "с" и "у" означават "дух", "душа", "сърце" и "ум". Ъгълчетата на лѝста са лечебни.Те се изрязват и се раздават за помощ и изцеляване, понеже имат голяма словосила.

8.БЕЛЕЖКИ КЪМ ПИСМОТО ДО ЛАТВИЯ

(Важат страниците от сканираните текстове): // 2,3,4 стр. - Отдолу, под жълтите снежинки, се вижда пример за правилно коригирани букви "Д", "д" (сгрешените са изрязани и отдолу са залепени листчета с правилните). В това писмо има и други такива случаи, но и случаи с неправилни поправки – с бял коректор или залепено отгоре листче върху сгрешената буква. При тези случаи, въпреки че е покрита, грешката въздейства със своите вибрации. Това е еквивалент на лъжата или на психическите комплекси. В подобни случаи е желателно или целият лист да се препише наново, или сгрешените места да се изрежат. С компютър грешките се поправят лесно, но тук ние говорим за директната ръчна работа, която единствена може да спаси монадата и нейната "искрограма", а не машините.

Машините предават само информация, но не и енергия, сила.

3 стр. - На духовните "урицраори" (вид свръхвампири - "Роза мира" – Д. Андреев) им трябва публика, слава, възхищението на хората, искат последователи. Истинските Учители не приемат в Школата хора, които не се трудят в света или не учат в светски училища и университети, не изпълняват скромно, но съвършено своите задължения.

13 стр. - Обикновено на руски и на други езици пишат и произнасят името Му "Донов", "Данов", "Дынов", "Deunov". Истинското му произнасяне звучи приблизително като глаголната форма "done" в английския език. Преводачите трябва да се съобразяват с това, според възможностите на съответния език.

15 стр. – Истинската Жена с монада е богоравна – това е сам Бог на Небето и на Земята, в Космоса, в Своята най-добра множествена форма. Истинският Мъж също, но той е <u>предпоследното</u> творение на Бога - не тъй съвършено. Въпреки това, в своето Слово Учителят предупреждава за генетична намеса на Черната Ложа в човешкото тяло, която трябва да се познава.

25 стр. – В незавършената енциклопедия на Словото на Учителя по тези, антитези и синтези ("Диалектическа Енциклопедия на Словото") съществуват и точно обратни твърдения за финеса и деликатността на Любовта, поради което тя трябва и да се крие, щом липсва чуткост; когато грубостта и прозата преобладават. Синтезите в енциклопедията препоръчват поведението на Христа: щом поканените не се откликват и не идват, Любовта излиза на улицата и кани бедни, слепи, хроми, нещастни.

39 стр. – Днес, 14.XI.1997 г., дойде истинското духовно име на великия швед: не Емануел, а Елмануилл. Нима в учението и опита на Сведенборг не изпъква ясно сам Елма (Христос)?

50 стр. – под истински, "дхармичен" близък, се подразбира човек, който не ни насилва, не се тревожи за нас, а се радва, когато отсъстваме, даже и ако това е задълго или завинаги. Но този близък, същевременно, ни обича и желае пламенно и идва при нас или ни кани във всяко време, определено от Бога; предпочита да е именно с нас на всички полета, а не с други (или после с други). Сродните души дават еднакво и Свобода, и Любов.

52 стр. – философи, проповедници и преводачи на Сведенборг с по-ниско ниво, съзнателно или несъзнателно унижават Природата, Жената, Вселената, противопоставяйки ги на "Отца". В известна степен са прави, ако говорят за нашата локална космична природа, преживяла грехопадение. Но нормално Природата, Жената и Вселената са създания на Отца и

идентични с Него. Те са завършили своята еволюция и затова отдават и обменят любов и топлина без граници.

53 стр. – По странни причини, много църкви и проповедници твърдят, че от идването на историческия Иисус досега нямало никакви прояви на Отца и Христа. Сведенборг е едно от най-ярките опровержения на това. Още във Второто Пентаграално Посвещение ученикът се убеждава, че Христос е винаги жив и физически и че общува с човечеството непрестанно. Кардиналните Му въплъщения като Полукс, Орфей, Рама, Кришна, Зороастър, Хермес Трисмегист, Иисус, Теофан и пр. – това е само Неговата "сценична" дейност в историята. Зад кулисите Той никога не отсъства – както персонално, така и множествено - и е във всички същества с монада. Но Той живее и в нещата и същностите без монада, защото, подобно на Отца, прониква всичко. Ето защо, да се противопоставят Отец и Христос на нещо уж противоположно на Тях и намиращо се извън Тях – това е дълбоко неразбиране същността на Бога, на Цялостта. Именно това е старият и зле разбран дуализъм.

56 стр. – ПРИЧИННО, БУДИЧЕСКО И АТМИЧНО тяло (разум, душа и дух) имат само хората с монада (искра Божия). Това е духовното тяло на човека. Божествените тела са ИЛУХИМНОТО, АЛОХИМНОТО И ЕЛОХИМНОТО (съотв. тяло на Мъдростта, тяло на Истината и тяло на Любовта).

50 стр. – Тук и навсякъде, говорейки за "Слово", Сведенборг има предвид Библията и особено Новия Завет.

64 стр. - Нима у латвийците, като Божествен народ, не са останали спомени за тяхната Велика Мара?

65 стр. – Всички съмнения в достоверността на Библията тук произлизат от научната позиция на Хрисмал.

67 стр. – Хрисмал в случая говори за Йехова. Известният съвременен херметик Джон Бейнс твърди, че Йехова не е нашият истински Бог, а само един мощен и разрушителен национален дух на юдеите без искра Божия (производители, военни, търговци, религиозни и пр.), който е завзел центъра и повърхността на планетата ни. Но ние знаем от Учителя, че това не е точно така. Старозаветният, кръвожаден и кървав "Йехова" (и до днес) е само един дух-самозванец, който е откраднал името на истинския Йехова. В противен случай Учителят не би дал най-мощната формула на ученика "Йова-ире" ("Бог ще промисли").

71 стр. – или по-точно "фемиоида", "гиноида" (женоподобна); "материда" (майкоподобна). Много рядко, както при някои природни същества и духове (да си припомним "Малката Русалка" от Андерсен), някои създания от "татван" (царството на Абсолютния Дух) или инферното (ада) могат да получат

човешка монада от Бога, ако укротят своята агресивност, тревожност и взискателност или пък своята пълна инертност и безразличие освен към себе си и "своите си"; ако са способни да обикнат човек от по-висока еволюция или повече от един човек с искра Божия.

73 стр. – Разумът е качество на самия Бог – равностоен диалектически и екологичен антипод на Неговото "Безумие". Говорейки постоянно за "Великата Разумна Природа", за "Световния Разум", за "Разумни Същества", Учителят Беинса Дуно не ги противопоставя на Отца, на Любовта, на сърдечната интуиция и топлина. Те са именно Негови състояния и творения, а не на накакъв си алтернативен творец извън Отца. Наистина, съществува "хладен ум" – умът на безлюбието и користта, но това е нещо съвсем друго. Неинтелигентно е да се бърка умът с разума, макар и умът да е също създание Божие. Истинската функция на Разума е да предупреждава за последствията, ако се отклоним от Любовта и топлината; да опазва душата и сърцето да не загубят тази топлина и Любов; да подсигурява условия за проявявите на топлината и Любовта.

74 стр. – Данте Алигиери твърди, че адът е създаден по личната заповед на Бога и Христа и че именно Бог и Христос контролират инферното абсолютно. От най-древни времена адските генетици и маги произвеждат човекоподобни същества, с които общуваме ежедневно и които сами не знаят, че не са хора. Имат само физическо, астрално и нисше ментално тяло: способни са да живеят само за себе си и за най-близките си, за изискванията и съблазните на света. Тези три тела обаче са необходими и на хората с монада – истинските хора. Физическото тяло не е дадено за "овладяване" и разрушаване на природата и за връзки с хора без монада, но за самоусъвършенстване, взаимоусъвършенстване, истинска Любов и поддържане на резонанса с природата. Астралното тяло не е дадено за нисши удоволствия с несродни сърца и преработени продукти на природата, но за висши радости и блаженства; включително и физически, но със сродни сърца и души; за вкус към натурални природни продукти. "Нисшият манас" не е даден за унижожаване и потискане на човека и природата, нито за неекологични модели и изобретения, кариеризъм, конкуренция, производства, печалби, конкурси, съревнования, състезания и пр., но за изучаване истинските феномени и закони на Природата и обществото и за тяхното усъвършенстване без насилствени и технически средства.

105 стр. – ОЩЕ ЗА ОФОРМЛЕНИЕТО: Не е нужно непременно да се изрязват ъгълчетата на осиянията, писани с трафарети и в холорамка. Ако на прозрачна хартия се направи точно копие на формата и текста в дадено ъгълче, като се из-

реже (с бяло поле до 5 мм.), човек може да носи това късче от осияние близо до сърцето – и ще му се разреши някакъв проблем. Трябва да се знае какви точно са импулсите, проблемите и болестите на духа, душата, сърцето, ума и тялото, за да се използват правилно и диференцирано силите на отделните части на един лист с холорамка, изписан със Слово. Лекуването и подмладяването на тялото и добиването на красота са възможни чрез копия от централната снежинка с малкия кръг под нея, където е номерът на страницата. Текстът в страницата трябва да е свързан с проблема на конкретния човек, а ъглите на копието кондензират мощно словосилата и графосилата на страницата. Дъгите в ъглите са особено силни, ако са направени по очертанията на палеца, а не копирани от машинния чертеж. При копирането на снежинките от трафарета е по-добре това да се прави на прозореца срещу светлината – иначе те не се виждат добре, особено при по-непрозрачна хартия. Кръгът и ценралната снежинка са проекция на Христа и Неговата Вселена (хипервселената, живовселената); малкият кръг под него – на ясновселената (Вселената на Мировата Душа, Световната Майка, Богородица, Пралайя – Съпругата на Бог-Отец или Тот). Червената точка и червеното ъгълче под лявото долно ъгълче е символът и присъствието на самия Тот (Отец) и Неговия ипостас "От" (самият прав ъгъл); Горното ляво "у" в ъгълчето за умственото тяло засега не го пишем нагоре, както е дадено в трафарета съгласно подписа и указанията на Учителя в България (като "h" латинско), понеже в този вид е много силно и може на навреди на ученика, не живеещ по законите на Тройния Ритъм. Над централната снежинка се пише съкращение на заглавието, както и във всяко ъгълче, където фигурира и датата, и номерът на страницата. Съкращението "ЦАР" над горното дясно ъгълче означава "Централен Архив на Ръкописите ", ако ръкописът се прави за него; "РОД" - "Ръкопис за Обична Душа" (когато преписът е предназначен за такава); или "ЛИК" – "Лично Изворно Копие". То може да не е съвършено и дори да е направено машинно – тук целта е бързото и количествено спасяване, съхраняване и разпространяване на базовата информация. Но копия в черно трябва да се въртят по хората, инак са опасни.

9.РИЗАТА НА ЛАТВИЙЦИТЕ

Из спомените на Галилей Величков

През 1939 година беше дошла една група братя и сестри от Латвия да гостуват на Изгрева и да се срещнат с Учителя.

Те гостуваха на изгревяни, бяха на Седемте езера на Рила и накрая дойде време да си тръгват, но искаха да поостанат още малко в София. Един ден Учителят внезапно нареди на Савка Керемидчиева латвийската група веднага да си заминава. Савка знаеше, че това означава нещо изключително и че има причина за това. Същия ден те бяха изпратени на влака и заминаха за Русе. На следващия ден Учителят извиква Савка и със загрижен израз на лицето я пита къде е ризата, която са му подарили латвийците. Савка я намира и му я донася. Учителят енергично съблича сакото си и облича латвийската риза върху своята. После облича пак сакото си и казва: "Така е добре. Сега всеки да си гледа работата." Савка знае от опит, че Учителят не прави това случайно. На другия ден Учителят я извиква и казва: "Те преминаха границата! Сега можеш да вземеш ризата на латвийците. Чрез нея се осъществи връзката между тях и мен, защото бяха много разтревожени и не можеха по друг начин да получат помощта ми." Учителят посочва ризата, съблича я и я подава на Савка, а тя я прибира на сигурно място. След няколко дни се получава писмо от русенското братство, в което се описва през какви големи затруднения е минала латвийската група, докато преплува с ферибоот Дунава, тъй като внезапно била започнала войната и войските блокирали реката. По-късно се получи подробно писмо, в което латвийците описваха как от един миг нататък, като по чудо преминали Дунава и пресекли румънската граница и как лесно се добрали до Латвия по Божия милост. Ние слушахме в захлас. Тогава Савка донесе латвийската риза, показа ни я и разказа нейната история. По този начин Учителят е помагал и на други братя и сестри по най-различни поводи, като включително е спасявал и живота на някои хора.

ЗНАМЯ И ГЕРБ ЛАТВИИ

Белой молитвой, сквозь пурпур немевшей крови;
лавой серебрянной в тёмнокарминные дали -
Латвия, Латвия - сон чистоты и Любви,
Божий сугроб на хребте из рубинной печали!

Как же мне высказать все, что меня потрясло
в полночь багряных латвийских просторов –
там, на Мосту, где я видел число
всех латышей, что венчал за бессмертие порох?

Там, на Мосту из прозрачных, лилейных костей,
в бархате бездны из сумрачной грусти червонной,
долго я слушал как сонно поет суховей,
как до припадка все липы кадят благовония…

С кем-то в реке из рассплавленной стали плыву –
вплоть до истоков ее, в берегах из граната;
вдруг появились, клянусь я, совсем наяву
два херувима, один из которых – крылатый!

“Нет, серафим есть тот, справа, – мне голос сказал. –
Звездная Латвия тайну свою охраняет…
Каждый народ – это странный небесный вокзал;
странной любовью он каждую душу питает.”

Демон ты, справа, зачем мишурою блестишь?
Что значит милость, на фоне любви из кармина?
Демон молчит. Промолчал мой вожатый-латыш.
Только взгляд их сверкнул, словно пламя лучины…

Демон ты слева, что страшно и рдяно молчишь –
что значат страсти в объятьях серебрянной нити?
Демон моргнет – и опять затаенная тишь:
так неподвижен, как будто на гербе он шитый…

Знаю, о Латвия: сходит Небесный Латыш –

звездочки обе он выпрямит вверх головами!
Мара-Владычица, вверх ты опять полетишь –
матери Латвии, Вечность обнимется с вами!

5-6.V.1992 г.

БУКВАЛЕН ПРЕВОД:

Като бяла молитва, през пурпура на изтръпналата кръв, / като лава сребърна в тъмнокарминени далечни, / Латвия, Латвия – сън на чистотата и любовта, / Божия пряспа на хребета на рубинената печал! // Как да изкажа всичко, което ме потресе / в полунощта на алените латвийски простори - / там, на Моста, където видях числото / на всички латвийци, венчани за безсмъртието от барута? // Там, на Моста от прозрачни, лилийно бели кости, / в кадифето на бездна от сумрачна, червена печал, / дълго аз слушах как сънно пее суховеят, / как до припадък всички липи кадят благовония. // С някого в река от разтопена стомана плувам, / чак до изворите й, сред брегове от гранат, / изведнъж се появиха, кълна се, съвсем наяве, / два херувима, единият от които – крилат! // "Не, серафим е този, отдясно, - ми каза един глас - / звездна Латвия пази своята тайна... / Всеки народ е особена небесна гара - / с особена любов той храни всяка душа. // О, Демоне отдясно, защо блестиш като сърма? / Какво значи милост, на фона на любов от кармин? / Демонът мълчи. Премълча и водачът ми латвиец. / Само погледът им светна като пламък на борина. / О, Демоне отляво, който страшно и алено мълчиш! / Какво означават страсти в прегръдките на сребърна нишка? / Демонът мигне – и пак стаена тишина: / тъй неподвижен, сякаш е извезан на герб... / Зная, о Латвия: слиза небесен латвиец - / двете звездички той ще изправи нагоре с главата, / Маро, Владетелко, ти пак нагоре ще полетиш, / майки на Латвия, Вечността ще се прегърне с вас!

138-139((2002-2003) Кадри, субтитри и гласови обяснения от любитеското филмче "Както на Небето". Този сборен диск съдържа няколко филмчета и теми от различни гостувания в Пловдив и околностите му през 2002 и 2003 г.:

СРОДНИ ДУШИ
В ПЛОВДИВ
Март 2003

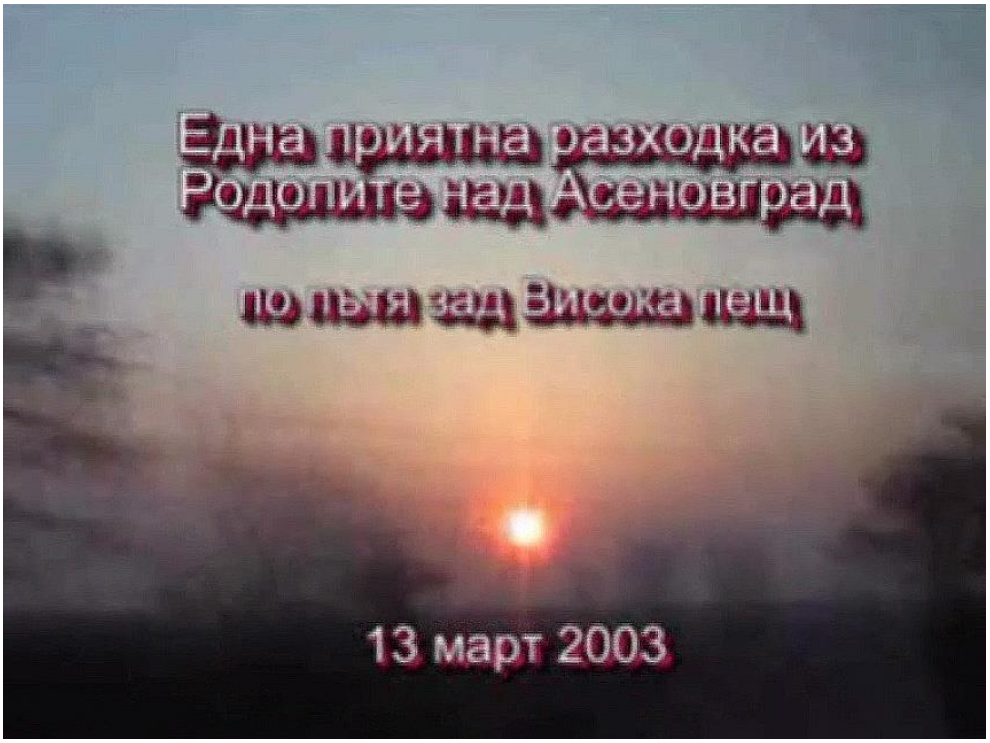
Една приятна разходка из
Родопите над Асеновград
по пътя зад Висока пещ
13 март 2003

Докато се изреждат филмчетата, звучи знаменитата песен в изпълнение на Богдана Карадочева:

"Ако до всяко добро същество застане още едно, ех, ще започне такъв живот, че само си викам: "Дано!"... Ако към тия две същества прибавиш и още две, ти знаеш ли колко прави това? - Най-малко 1002! Дано, дано, дано; дано, дано, дано до всяко добро същество застане поне още едно! Тогава, тогава предвиждам такъв живот, че само си викам "Дано-о-о!" Тогава престава да те е страх и от страха те е срам - щом има някой с теб, с мен и с тях, щом няма никой сам... Щом ти е трудно, не се колебай, не страдай току така; ела, приятел, и ла-

пата дай - аз ще ти дам ръка. Дано, дано, дано; дано, дано, дано до всяко добро същество застане поне още едно! Тогава, тогава предвиждам такъв живот, че само си викам "Дано-о-о, дано-о-о, дано до всяко добро същество застане поне още едно! Тогава, тогава предвиждам такъв живот, че само си викам "дано-о-о, дано-о-о, дано-о-о-о-о-о-о-о-о-о-о!"

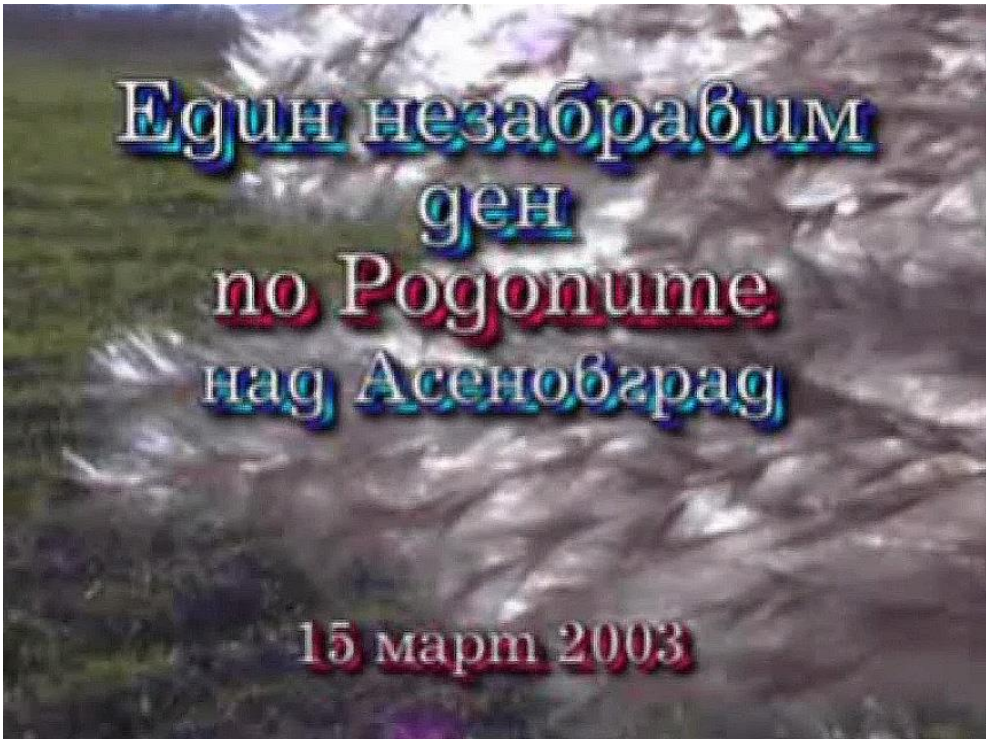

Снимки от световното движение "Безплатни прегръдки

Нима Пловдив да не е достоен за същото, след като е

градът на Духа и Майката Божия? Нещо повече - на руски език "дано" значи "дадено"...

Във филмчето все още звучи същата песен, с текста от Миряна Башева и гласа на Богдана Карадочева...

Ако бяхме на мястото на някой добър магьосник от приказките, при всички случаи щяхме да пожелаем на Миряна и на Богдана повече да не се връщат на земята. Иска ми се да са завършили своето развитие на земята и да няма защо повече да се прераждат - само заради тази песен, която подариха на българите и на човечеството. В тази песен "Дано" те са ка-

зали всичко. А венец от народна любов - заради музиката - ще свети вечно и над главата на Стефан Димитров.

Същото важи и за момчето Хуан Ман от Австралия, което роди световното движение "Безплатни прегръдки":

Хуан запали света с неугасимия и благодатен огън на любовта към всички!

Обаче и ние си имаме "безплатни прегръдки" в България още от началото на XX век - особено на Рила...

Във филмчето обаче не е казано дали след паневритмия в България хората се прегръщат спонтанно с други, освен с най-близките си.... В Русия това не е никакъв проблем...

Следва арт-версия на паневритмия в Пловдив, играна на 22 септеври 2002 г. Кой знае защо - на фона на морето...

Необятното продължава да говори – книга 40

После - разходка в планината над Асеновград на 3 март 2003 г. - след 40 дни пълен глад, само на гореща вода. Епизодът завършва с подвижен надпис: "До някои добри същества наистина застанаха други добри същества, но не плътно и обсебващо. Те се разпознават по това, че освен радост, веселие, грижа, съпричастие и незабавен, горещ отклик, дарят изобилно и необятна, велика свобода. Любовта се разпознава не само по необходимото присъствие, но и по необходимото отсъствие".

След 10 дни - пак из Родопа над Асеновград - нова чудна екскурзия по пътя зад Висока пещ. Ето какви ледени сталагмити имаше в една пещера:

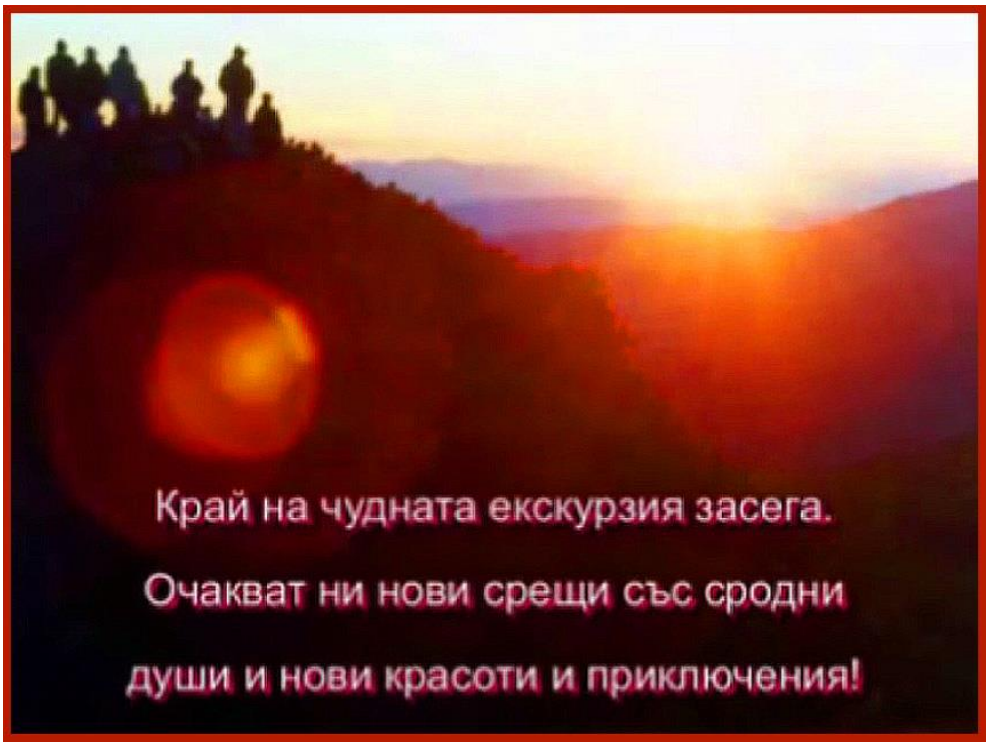

Този път фонът не е от филма, а от снимка на приятеля Алек. Титрите се движат нагоре: "Предпочитаме да не включваме гласови коментари, макар и да връщаме привидно киното в зорите на немия филм - с надписи. В случая така е по-добре, за да не се нарушават природните звуци, тишината и музиката. В една мъдра книга е казано: "Стратегията на Врага предвижда човешките усти да не замлъкват".

След „Един тих следобед край река Марица", на 11 март наистина срещите с нови сродни души не закъсняха. Още две мили момичета са ни на гости у Петкови. Безкрайно учудващо и трогателно е как толкова прелестни деца и съвсем млади Дулцинеи обръщат внимание на белобради рицари с над половин век разлика. Когато животът ни отнема любимите и децата или въобще не ни ги дава, Нещо се грижи съвсем чужди и непознати хора да изпитват спонтанно доверие към нас и да се държат, както не сме и сънували да се случи от страна на близките ни. Изпраща ни даже неразличими двойници на хората, които обичаме, но които предпочитат да живеят с други хора или са много далеч от нас:

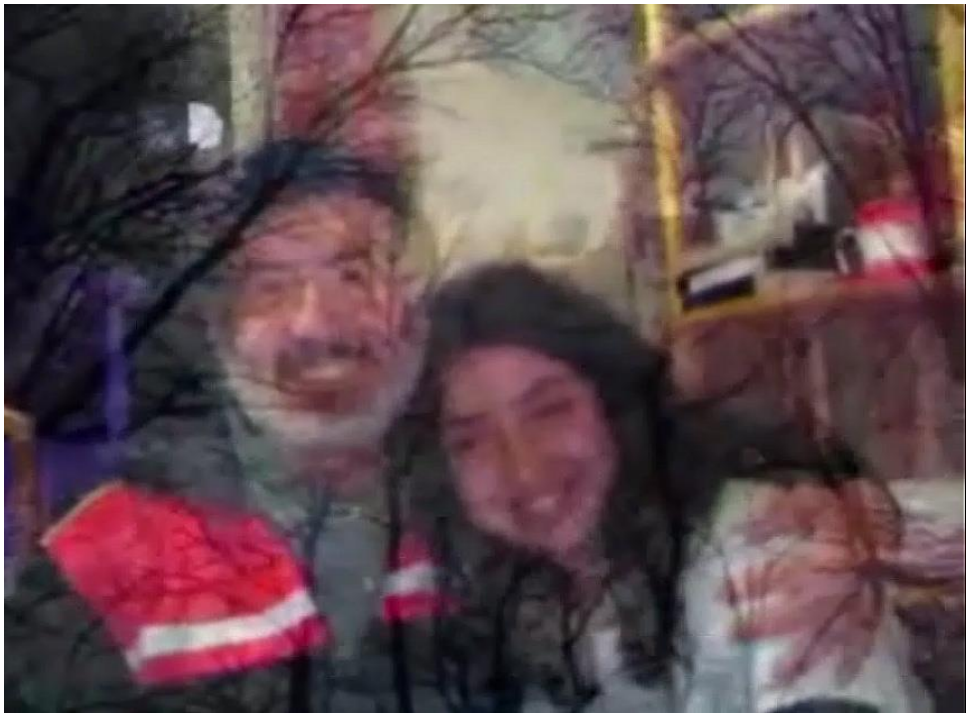

Второто момиче на снимките по-долу, което ме помоли да й направя снимки и после ги включих в клипчето в комбинация с лентата, е дъщеря на моя приятелка. Тя бе още по-малка от тази, която виждате по-горе (двойничката на дъщеря ми). Толкова прекрасна, непринудена, мила и артистична, че няма как да не сложа тук и нея. Невероятното Божие създание

даже не искаше да си отива вкъщи - толкова много си допаднахме! Е, нито пръв случай, нито последен... Всеки копнее за Разбиране, Свобода и Любов, но кой ги дава накуп?...

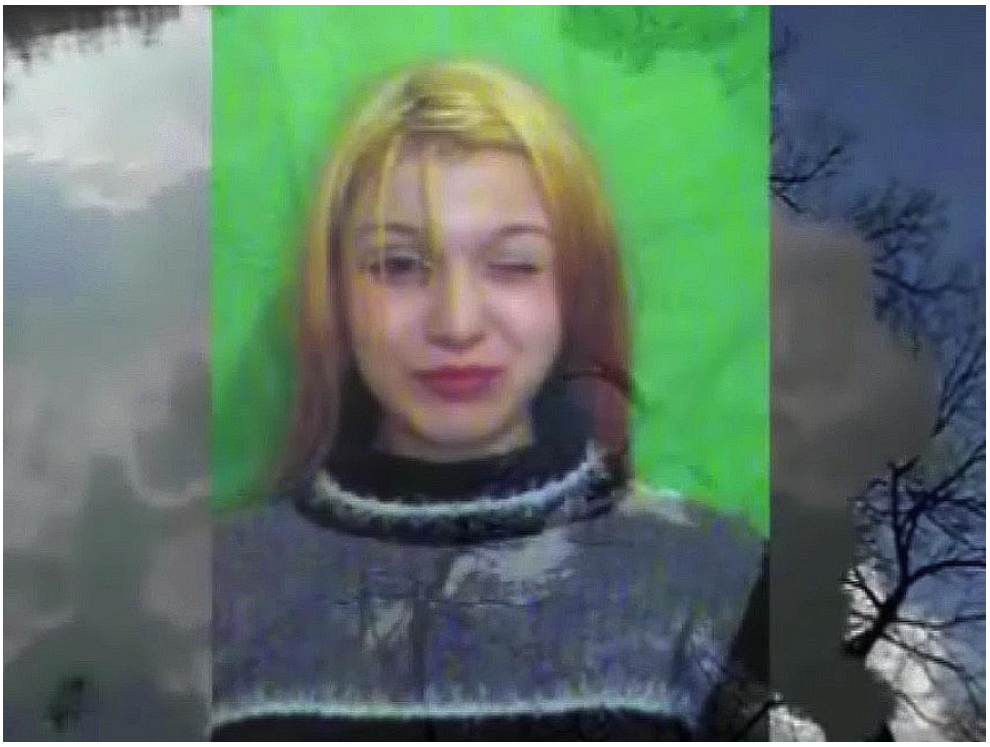

Тези мили и незабравими спомени протекоха на фона на река Марица и дивното изпълнение на KV617 от Моцарт (адажиото), а след малко ще продължим с един концерт от същите паметни дни в пловдивската зала "Съединение". Гостуваха ни от София Иоанна и Ани Каралашева.

Сборният диск продължава с ЕДИН НЕЗАБРАВИМ ДЕН ПО РОДОПИТЕ над Асеновград. Датата е 15 март 2003 г. - един рожден ден.

Тече текст: Дотук бяха обединени в един диск няколко любителски филмчета за спомен от Пловдив и Родопите над Асеновград през март 2003 г. От това време имаше още едно филмче, от което оцеля само един кадър - отражението на слънцето в един басейн… Той е от прекарването с едни приятелки и приятели на едно чудно място край Пловдив, както в библейския рай и в невинните светове. Човек може да се телепортира в тях незабавно, ако е правил опити за райски живот със сродни души според заветите на безсмъртните хора и тайнствата в най-вътрешните им кръгове през всички векове, включително и през първата половина на XX век. В Невинната Вселена - т.е. на Новата Земя и в Новото Небе не приемат нито един човек, който ползва ръкотворни вещи и е живял с несродни души или хора без душа. Затова там оставаме вечно здрави, добри, млади и прекрасни. Това се прави в Специалния клас на Един Човек, Който не умира никога и затова може да се общува с Него и да се пътува из вселената с Него винаги. Той се появява не само духовно, но и физически на хората, които са слепи за злото и са добили мекота на духа,

мекота на душата, мекота на ума и мекота на сърцето; мекота на езика и нежна обхода в общуването. Такива души имат достъп до оригиналното Му Слово, което не е редактирано от смъртни.

След 2 години ние пак направихме една подобна репетиция на райския морски бряг при Иракли в България, за да се подготвим за скорошното отлитане от тази периферна планета. Връщането в Рая - т.е. в Свободната Вселена - никога не става с дрехи. Бяхме дошли с момичета и момчета от Специалния клас и Шестата раса. Те познават Словото в оригинал и затова изпълняват упражненията така, както са се правели и се правят в Класà от незапомнени времена по всички светове. Затова те не се деформират физически и психически като хората и ангелите, които редактират Истината в текстовете и в сърцето си.

Филмчето от Иракли оцеля и ще го видите цялото по-нататък, но ето тук малко епизоди и кадри от него. За да се уверите, че се е изпълнило пророчеството на един Българин за идването на едно ново поколение, което чете Словото не само с очите си и затова знае истината за това, как е изглеждал някога и как трябва да изглежда раят на земята.

Тук започва последното филмче от този сборен видеодиск, като в началото зазвучава песента "Кажи ми ти Истината". Каква е Истината за Любовта и Истината за Свободата? Каква е Истината за любовта към един човек и любовта към всички? Защо от 200 милиона години тези фундаментални истини се изопачават и крият от страна на всички смъртни философии и религии, от властващия морал и общественото мнение? Каква е сметката на интервентите в нашата зона на вселената от тази крупна заблуда; какво се случва в ада след смъртта с религиозните, които са криели лицето или тялото си с платовете на смъртните?

Както и да е, нищо не пречи от време на време да възстановяваме рая на земята така, както го виждаме горе на Небето. Но не на което и да е Небе, понеже има и по-посредствени

ангели и богове с дрехи, а както е в Най-Вътрешното Небе, за което говори и Емануил Сведенборг.

Този път решихме да им подражаваме в Иракли...

Въпросното филмче продължава така:

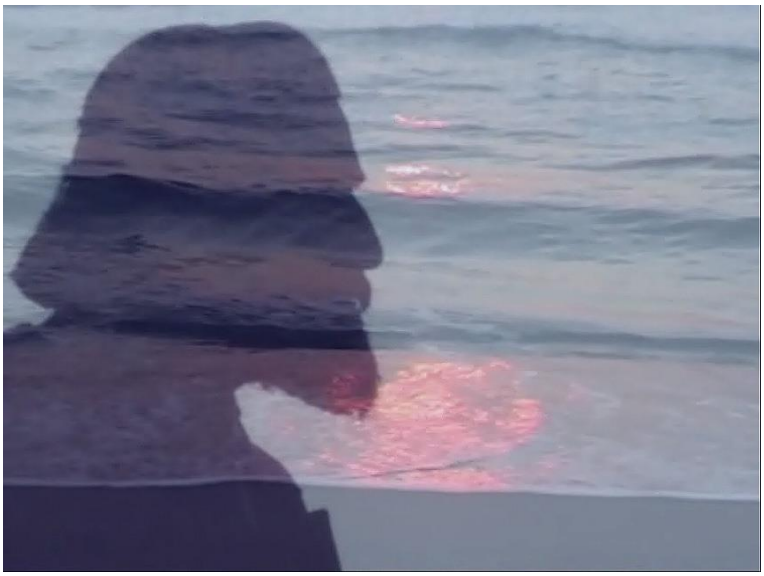

Необятното продължава да говори – книга 40

И тъй, да не забравяме, че цялата вселена гледа под лупа

всяка наша мисъл, всяко наше чувство и действие. Ако са съобразени с Истината, ще получим паспорт за Новото Небе и Новата Земя, понеже е казано: "КАКТО НА НЕБЕТО -

За святостта на голотата говори и един Българин и Небългарин, но изказванията Му на тази тема не се цитират никъде, въпреки че ги има и в отпечатаните Му беседи. Избрани мисли за нея са включени още в Първата книга с осияния от Елма, но за опресняване на паметта, ще ги сложим и тук:

Из "НЕОБЯТНОТО ГОВОРИ" – КНИГА 1

УЧИТЕЛЯТ ЗА ГОЛОТАТА

Избраните мисли по-долу са взети от една азбучна енциклопедия на цитати от Учителя по тези, антитези и синтези. Тук са представени само тезите – утвърдителните изказвания, тъй като навсякъде цитират само отрицателните. Намерени са цитати и чрез уникалния наш сайт triangle.bg

***

Трима души с изключителни качества, макар че бяха в Школата на Земята десетки години и които и до днес обичаме и уважаваме като наши най-любими ученици на Великия, отрекоха осиянията на Елма. Първият, който можеше да се телепортира физически и да излиза от тялото си с висшите си тела, в последните си часове сред нас, каза: "Обиколих всички светове, но никъде не ме приеха". Защо не разпозна Словото в последната му изява, след като преди това бе прогнозирал това с най-голяма точност?

Вторият изключителен човек, въплътен ангел на земята и образец за Ученик, един ден казал на един приятел: "Който разпространява тия текстове, е престъпник". Обаче и той имаше много широко сърце и до последния си дъх на тази преклонна възраст, на практика също живееше както те препоръчват. Сам Учителят е говорил за това неведнъж в беседите Си:

"Аз бих желал да имате много романи. Аз бих желал да се влюбите. Казвате, че някой се влюбил. Вие само си ***въобразявате****, че сте се влюбили. Влюбеният* ***умен*** *става! Влюбеният* ***добър*** *става! Влюбеният* ***силен*** *става! Този влюбен човек, който не поумнява, на който сърцето добро не става и който силен не става, той не знае какво нещо е любовта.* ***Влюбил*** *се е - в* ***хубавия*** *смисъл.* ***Хубаво*** *е да се влюбят* ***всичките*** *хора!* ***То*** *е Божественото. Сега трябва да напуснете вашите стари вярвания, детинските си вярвания."* *(Из "Обичайте, ценете!",14 февруари 1940 г.)*

Третият (най-възвишена и талантлива сестра) пишеше

в книгите си удивителни неща за свободата и любовта. Твърдеше, че е преродена Мария Магдалина и че е имала и в този си живот много приятели. Казваше: "Как да позволя на Стоян или Драган да свири върху мен с един пръст Котешкия марш, след като аз съм сложен космичен орган в божествената катедрала с много клавиатури и регистри? Даже един бахист или шопенист не ми е достатъчен, за да изтръгне от мене това, на което съм способна! Нужни са много повече музиканти-виртуози". Тя също много рано разкри в перспектива мисията на едного, чрез когото идват осиянията на Елма, и изказа невероятни прогнози, които и до днес се изпълняват. И - въпреки това - възнегодува срещу съвета на Елма да се раздели с кармичния си интимен партньор и да бъде свободна като преди. Тя също си отиде преждевременно с разбито сърце и здраве, поради обвързаността си с този дух, който я ограничаваше и тероризираше до края.

Нека бъдем наясно още от самото начало. Започвайки от първата илюстрована книга с осияния от Елма, Който за нас е Учителят и Христовият Дух, <u>по Негово настояване в нея и в следващите (38 книги по 300 стр. до средата на 2012 г.) се включват много илюстрации с хора без дрехи</u>, особено на жени (понеже е съдбоносно необходимо точно сега да се пробудят Новите Еви и Новите Евридики). Това е едно от главните обвинения срещу осиянията въобще и срещу тези, които си позволяват да слагат или предлагат такива сними и картини. Не става дума само за един човек - дадена е свобода на всички, които желаят, да офòрмят Словото по свобода, като поемат пред Бога отговорност за това. За много теми от лекциите и беседите на Учителя Беинса Дуно немалко последователи и издатели съставят цели книги с цитати от томовете, а други ги цитират или преразказват устно. Но за някои от най-щекотливите теми, поголовно и без изключение се изтъкват само антитезите. Тезите са невидими за този тип хора, тъй като тяхното ниво на еволюция и разбирането им изключват противоположното напълно. Това показва, че те не познават

Словото Божие и че го предават изопачено. Естествено, те не са виновни – познавайки френологията, човек би трябвало да знае кой какво може и какво не може. Въпреки това, опасността си остава. Такива личности често въздействат силно с писанията и проповедите си върху младите, тълкуват и обясняват превратно Словото Божие - и техните жертви понякога попадат и в психиатрията.

Тъй като тези книги с осияния не са в духа на една интегрална енциклопедия от цитати по тези, антитези и синтези, каквато работим отделно, а тук искаме да обърнем внимание върху положителното, което Учителят е говорил за голотата, позволяваме си да представим няколко Негови <u>утвърждаващи</u> мисли на тази тема, макар че в Словото Му те са много повече.

"И сега знаете ли защо са тези разрушения на градове и села? ***Затова*** *идат тия страдания на хората! С дрехите на грешника не се обличайте - по-добре ходете гол и бос, отколкото да се облечете с дрехите на грешния. Когато дойде времето да изпълните волята на Бога, изпълнѝ я без да отлагаш, като не се вслушваш в гласа на изкусителя."* *(Из "Без съмнение и без отсрочка", 10 октомври 1920 г.)*

"И сега, слава Богу, всинца сте облечени, а ако някои биха ви видели голи като Адам и Ева, веднага щяха да ви пратят в лудницата..." *(Из "Още по-блажени", 4 декември 1921 г.)*

"Бог казва:"Съблечете старите дрехи на тези философи! Съблечете ги и ги оставете голи". –"Как

ще останат голи?" – Всички хора трябва да останат голи като Адама и след това да облекат дрехата на светлината, в която няма никакво съмнение, никакъв страх. Сега сте облечени, но сте порочни. Тогава ще бъдете голи, но чисти като светлината." *(Из "Дерзайте, Аз съм!", беседа от Учителя, 13 май 1923 г. в София)*

"Адам първоначално е бил гол в рая. Каква е била неговата култура тогава? Ние казваме: голи били, но престъпления нямало. Ние сега сме облечени, но престъпления ***има****. Питам: кой порядък е по-добър: порядъкът на голия, но без престъпления - или порядъкът на облечения, но с престъпления? Разбира се, че порядъкът на голия, но без престъпления, е за предпочитане, отколкото порядъкът на облечения, но с престъпления. Не мислете, че тия здания, които сега имаме, са израз на някаква особена култура."* *(Из "Божественото и човешкото", 28 юни 1923 г.)*

"Защо са нужни градове на Господа? – Защо са нужни дрехи на хората? Не могат ли да ходят голи?" *(Из "Хваление", Лекция от Учителя, държана на 16 април 1930 г., София, Изгрев)*

"Питам тогава: когато Адам беше в рая, имаше ли такива видими църкви, както сега? Църквите ***отпосле*** *дойдоха. И казва Писанието, че той бил гол тогава. Под думата"гол" се разбира, че той не е имал такива дрехи, както сегашните - да се е обличал тъй*

модерно. Ако сега дȍйде Адам, как ще се облече? Тогава той е бил гол, но безгрешен, а сега той е облечен, и то модерно, но грешен. Питам: кое е по-хубаво? Да бъдеш гол, но безгрешен - или облечен и грешен?" *(Из "Изпитай и виж", 16 февруари, 1930 г., неделя, 10 часа)*

"Защо носим дрехи? – За да се види страхливецът! Всички вие, и аз включително, все сме страхливци. ***Голи*** *бяха първите хора,* ***герои*** *бяха,* ***голи*** *ходеха,* ***юнаци*** *бяха - не ги беше страх от студа. След като съгрешиха, казват [за някого]: "Колко хубаво е облечен!" - Казвам: първокласен страхливец! [...] Моите понятия за живота са съвсем други. Красивото, което имате, не е в дрехите. И аз, като седя [облечен], играя роля. Казва някой: "Много хубави са ми дрехите!" - Не си правȉ никакви илюзии! Ти носиш един халат - в* ***затвора*** *си вътре. Този халат в затвора показва, че сме в ограничение. Имаме велика задача да се освободим, а не да кажем: "Съдбата ни е такава, няма какво да правим..." - Не, не, този халат трябва да го хвърлим по който и да е начин!"* *(Из "Свобода", 15.I.1932 год.)*

"Който отива при Бога, отива без дрехи - гол, както е дошъл на земята. Когато и вие отивате при Господа, трябва да се явите с дрехата си, която ***Той*** *ви е направил. Казвате, че ви е срам да се явите гол. Защо се срамувате? – Защото дрехата на вашата голота не е оная, която Бог ви е дал първоначално.*

Срамът, който днес имате, е дрехата на греха, с която сега сте облечени." *(Из "Динамика на живота", лекция от Учителя, държана на 20 април 1932 г., София, Изгрев)*

"Бъдете градинари на човешките души. ***Велико*** *нещо е да отглеждаш една човешка душа! Това е Божествена работа. [Един] градинар се излекувал благодарение на цветята. Ставал сутрин рано преди изгрев слънце, леко облечен, и работел между цветята по цели дни. Забравял, че е толкова леко облечен, забравял даже да яде - с такова увлечение работел. Дали е гол или облечен, и това не забелязвал..."* *(Из "Обич и знание", утринно Слово от Учителя, държано на 8 май 1932 г., София, Изгрев)*

"Адам се засрами, защото гледаше на голотата като на нещо неестествено. Сегашното понятие за голота е съвършено различно от това, което Адам е имал. Под "голота" Адам разбирал нещо вътрешно." *(Из "Любов, обич и почит, 1 юни 1932 г.)*

"Писано е, че Адам и Ева били голи. Според разбирането на съвременните хора, на голия човек се гледа като на изостанал в развитието си..." *(Из "Философия и наука", 15 юни 1932 г.)*

"Голият е всякога добре дошъл и за предпочитане пред облечения със скъсани дрехи. Майките посрещат децата си всякога голи. Голотата е израз на чистота. Само чистият може да бъде гол." *(Из "Опорни*

точки на живота1 1 август 1932 г.)

*"Някой казва: "Оголях..." – Че много естествено! Ти облечен ли се роди? Ти **гол** се роди. Рибите са **голи** във водата- [...] И докато в съзнанието си не станеш гол, ти не можеш да се очистиш. Адам и Ева бяха голи."* *(Из "Слушане отвътре. Какво да направиш", 8.11.1944)*

*"Казано е за Адам и Ева, че били **голи** в рая. Тяхната голота ни най-малко не подразбира греховност. Те били добри, но поради непослушание към заповедта, дадена им от Бога, трябвало да напуснат рая и да отидат в света, където ги чакали големи страдания и нещастия. За да издържат на външните сурови условия, Бог ги облякъл с кожени дрехи. Тъй щото, докато първият човек е живял в рая, той е бил външно гол, а вътрешно облечен. Като излязъл от рая, той станал външно облечен, но вътрешно гол. Вътрешната голота подразбира греховността на човека. За да бъде облечен външно и вътрешно, човек трябва да води чист и свят живот, да слуша и да изпълнява това, което Духът отвътре му говори."* *(Из "Послушание", 30 септември 1934 г., гр. Русе)*

*"Ще кажете, че може и без дрехи. - И **това** е възможно. Жителите на един остров във Франция ходят голи като Адам. Те се наричат "нудисти". Ако срещнете такива хора, ще се чудите как ходят голи. Те са доволни от положението си, но на вас това се ви*

вижда чудно." (Из "Ценната дума", 3 февруари 1935 г.)

"Казвате: "Какво ще остане от нас като ни съблекат голи?" - Това да не ви смущава. Като се съблече гол, човек се освобождава от личното гледане на нещата. Няма по-велико нещо за човека [от това], да се освободи от своите лични възгледи. Докато не започне да гледа широко на нещата, да обхване в мислите и в желанията си благото на всички хора, човек никога не може да стане жител на духовния свят." (Из "Трите степени", 21 април 1935 г.)

"И в странство вече Новото Учение е влязло. Там има нудисти, които искат да демонстрират, че може и на Земята да се живее както в онзи свят. Но те са малцина и ги държат надалеч, затворени на един остров, като някои прокажени." (Из "По новия начин. Копринениям конец", 15.XII.1935 г.)

[Учителят говори за една стара картина с Разпятието]
"Тази картина аз бих желал някой художник да я нарисува по-хубаво, и в бъдеще да я турим в нашия салон. Хубава идея - да се преработи! Всичките народи [в старата картина] носят кръстовете си и прегърбени отиват на Голгота... Но това е ***разпятието****. Трябва да дойде другата картина -* ***възкресението****. Лесно се представят народи с кръстове... Как ще ги представиш без кръстове? - Същият закон: как представят Христа възкръснал? Има ли дрехи? -*

*Всичките народи ще ги наредите възкръснали, **голи** ще ги наредите - да проявят любовта!" (Из "Както ме е Отец въздигнал", 28 април 1940 г.)*

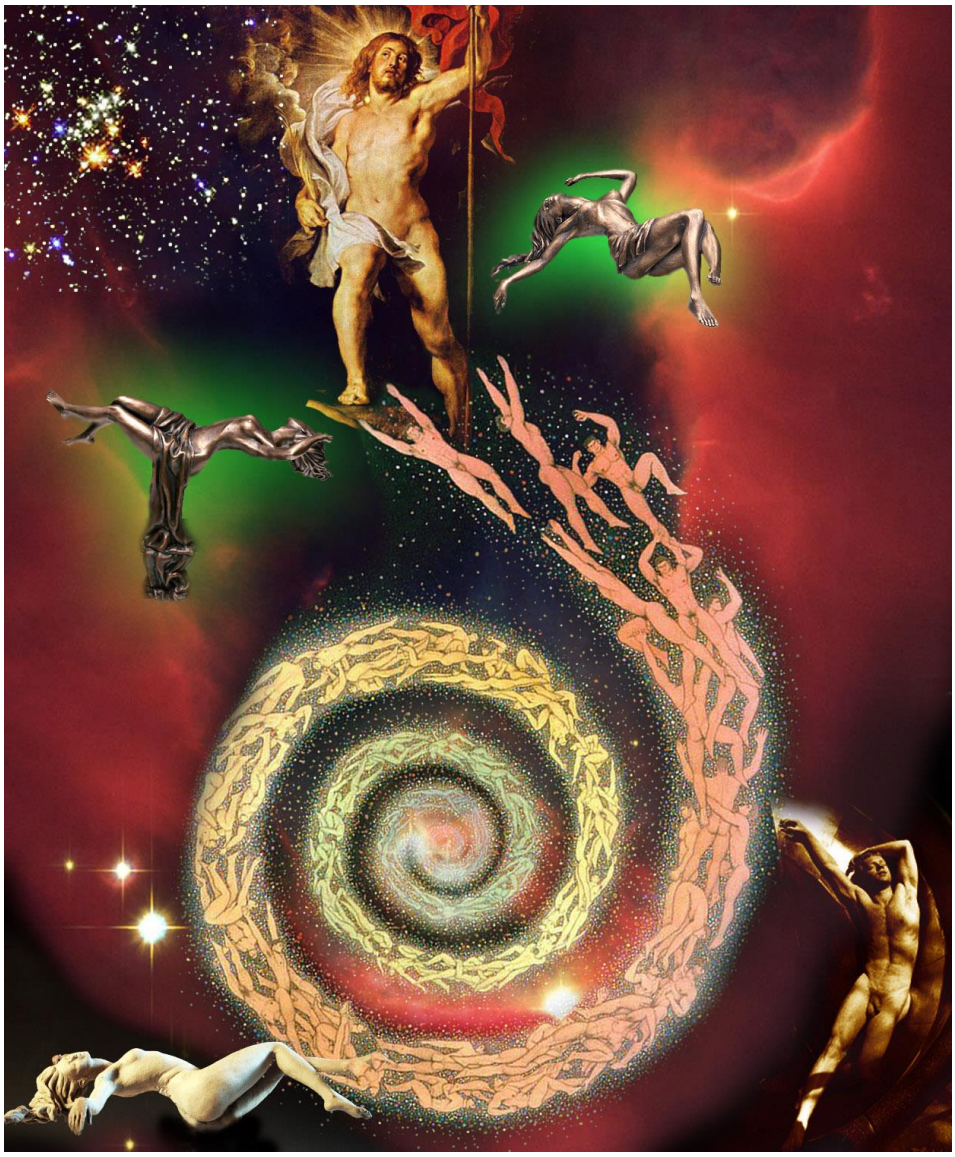

Възкръсналият Рубенсов Христос със знамето на Отца, три женски възнесения на талантливата съвременна скулпторка Lori Kiplinger - и възнесение на една мъжка галактика…

*"Като кажем, че хората са голи, те трябва да имат идеал. Голите **идеал** имат! Защото човек не може да постигне идеала си, докато не стане гол. (Из „Възвайте и развързвайте!", 24.III.1940 г.)*

Ако искате голи да ходите, ще си направите едни гащи - хубави гащи, да прилягат по тялото. Като ходиш отвън, не ходете с обикновените си бели гащи. Направете си да прилягат - или бели, или червени, или сини, но като ги туриш – да прилягат. От ***трико*** *може да си направите. Тогава с тях може да излезете. Един* ***морал*** *да има! Онова, което изявяваме, да има нещо хубаво, да го изнесем. Ако ръката е хубава,* ***изнеси*** *тази ръка! Най-първо работѝ да е хубава, не е лошо. Казвам: не трябва да даваме съблазън един на друг - да се критикуваме. От всяко нещо и ти да си доволен, и другите да са доволни."* *(Из "Самообладание", 2 .VII 1941 г.)*

"Срам те е да останеш гол, но не те е срам да кажеш една бяла лъжа. Че аз предпочитам десет пъти да се съблека гол, отколкото да кажа най-малката бяла лъжа!" *(Из "В начало бе Словото", 27 април 1941 г.)*

"Човек може да ходи гол, но само при едно условие. Ако живее в света на любовта, ***може*** *да живее гол. Щом е извън света на любовта, той трябва да бъде облечен. Докато Адам беше в света на любовта, той беше гол в рая; щом съгреши, излезе извън рая. Сега искам да разбирате. В съвременните християни има едно неразбиране."* *(Из "Зародиш, дърво и плод", 22.VI.1941г.)*

"Искам да ме разберете добре. Защо художниците не рисуват Христа с мантия, но го рисуват на кръста гол? - Има голота, която е грозна. Има голота, която е красива." *(Из "Връзване и развързване", девета беседа, държана от Учителя на 29.XI.1942 г., неделя, 10 ч. сутринта)*

"Адам в рая беше гол. Голотата е чистота. Обличането, както хората сега се обличат, то е грешно състояние." *(Из "Сиромах и богат", 26 август 1944 г.)*

138-141(2002-2005) Кадри и субтитри от любителското филмче "През сезони и години" - за някои екскурзии и гостувания: София - Пловдив - Рила планина - село Костенец - гара Септември - Велинград и обратно към София.

От прозореца една сутрин в Люлин извикахме на Пловдив, на Костенец и на Рила: "Идвамеееее!"...

А мама си беше все още тука и си пееше нещо в стаята.

Казваше: "Господи! 37 години гледам вечер прозорците на хората отсреща как светят и си казвах: Ето, те си имат се-

мейства, а аз нямам. Но ето, ти си дойде най-после и вече си имам семейство!..."

А аз се „монтирах" на прозореца и започнах да снимам, понеже небето бе станало вълшебно.

Така изминаха две щастливи години. Мама си замина от този свят - и аз пак тръгнах на път...

Пуф-паф, пуф-паф - към Пловдив...

Миличката Ели! Тя не знаеше, че не й остава още много време на земята...

Хайде сега - в Костенец! Ние го прекръстихме на "Гостенец", понеже гостуването е най-голямото щастие и предпазва от остаряване, оглупяване и погрозняване, от всички ипохондрии, истерии и болести. Но при условие, че най-ближният и гостът не се задържат много и идват все нови и

различни гости...

Нагоре към хижа Гургулиица! На тия вълшебни поляни прекарахме на палатки много щастливо. Там дойдоха и много от Новопсалмите.

Обратно в Костенец. На Митко фургона... Той казва:

- Заповядай - и си добре дошъл! Ти си най-добре дошлият човек в тоя фургон!...

На Митето жилището... Това е положението... Наш`те жилища са такива (тук съм на "моето" таванче от 5 кв.м.)...

Но в момента си имаме жилища - палатките. Разходките из Рила над Костенец продължават.

Филмчето продължава с още много вълшебни гледки и природни детайли в едър план. Вмъкнати са и снимки на десетки мили животинки, които се целуват - даже риби!

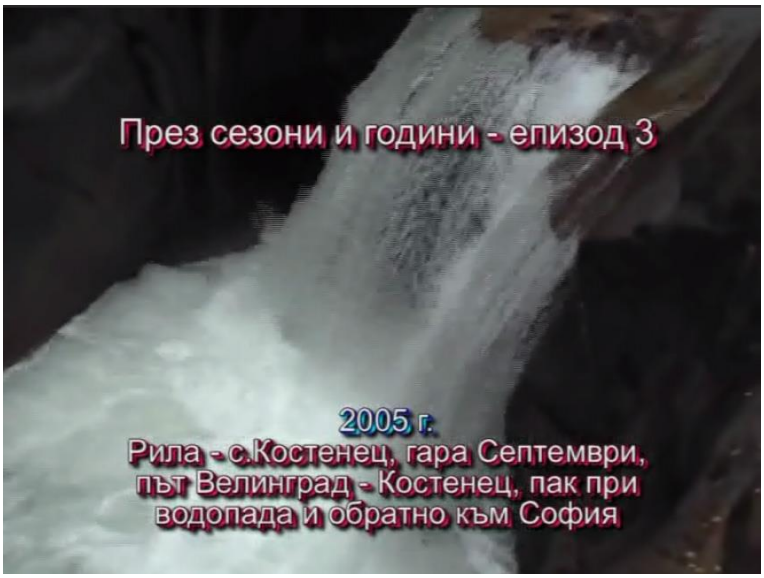
През сезони и години - епизод 3
2005 г.
Рила - с.Костенец, гара Септември,
път Велинград - Костенец, пак при
водопада и обратно към София

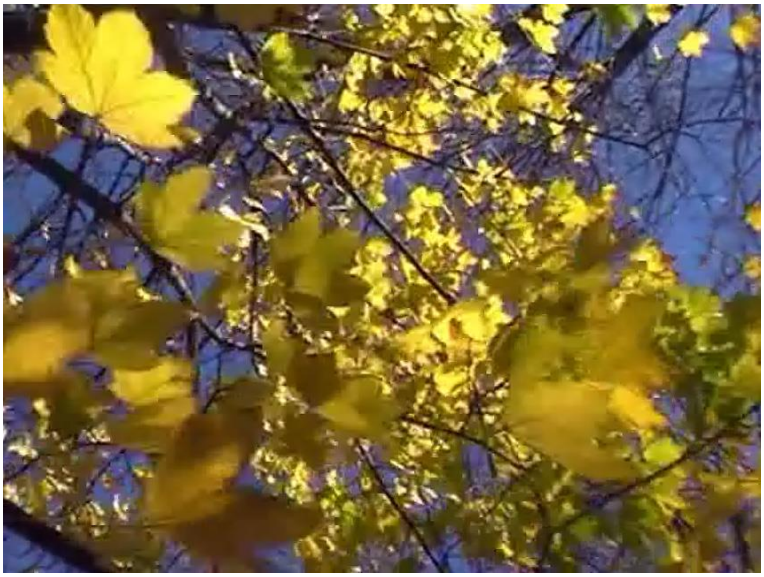

След нови срещи и милувки със все нови и нови горски феи, ручейни нимфи, кучета и котки по пътя, след огромната пълнота и неизмеримото щастие от живота с добри хора и сродни души, следва един продължителен финален епизод в колата от вечерното ни връщане към София. Би казал някой: "А защо сега снимаш и града, какво добро и красиво може да има там?" - Отговарям: И на дъното на ада се отваря зона на рая, когато има приятелство и любов. Едно лято се върнахме от Рила 15 души и със все раниците и багажа всички останаха у нас три месеца! В най-мръсната част на София! Даже една майка с две малки деца. Не искаха да се върнат в градовете си при семействата си. Не можехме да се разделим. "Дето обич и любов, там и Господ е готов".

140(2004).10.2-10 Кадри, субтитри и гласови обяснения от любителското филмче "Молитвата на Бога".

Едно лирично и романтично любителско филмче с определена тъга и носталгия по Божественото. Смъртните хора и ангели и дори много богове, когато искат да станат смъртни, нарушават баланса на физическото и духовното и дават голя-

ма преднина или на едното, или на другото. Най-пропадналите ги противопоставят категорично и изключват противоположното напълно. Тъгите, нещастията, деформациите и накрая смъртта произтичат именно от това.

Филмчето тече на фона на най-известните български любовни песни от 60-те и 70-те години, но има и по-скорошни. То бе направено с Pinnacle Studio12 и бе подарено на много приятели, включително и на тази, с която бяхме тогава на Витоша и на Рила. И до днес - вече повече от 10 години след тия конкретни гостувания и излети, а някои от нас и много повече от половин век, всички ние проверяваме последствията от вкусовете, съображенията и теориите си, когато не сме искали да бъдем напълно божествени.

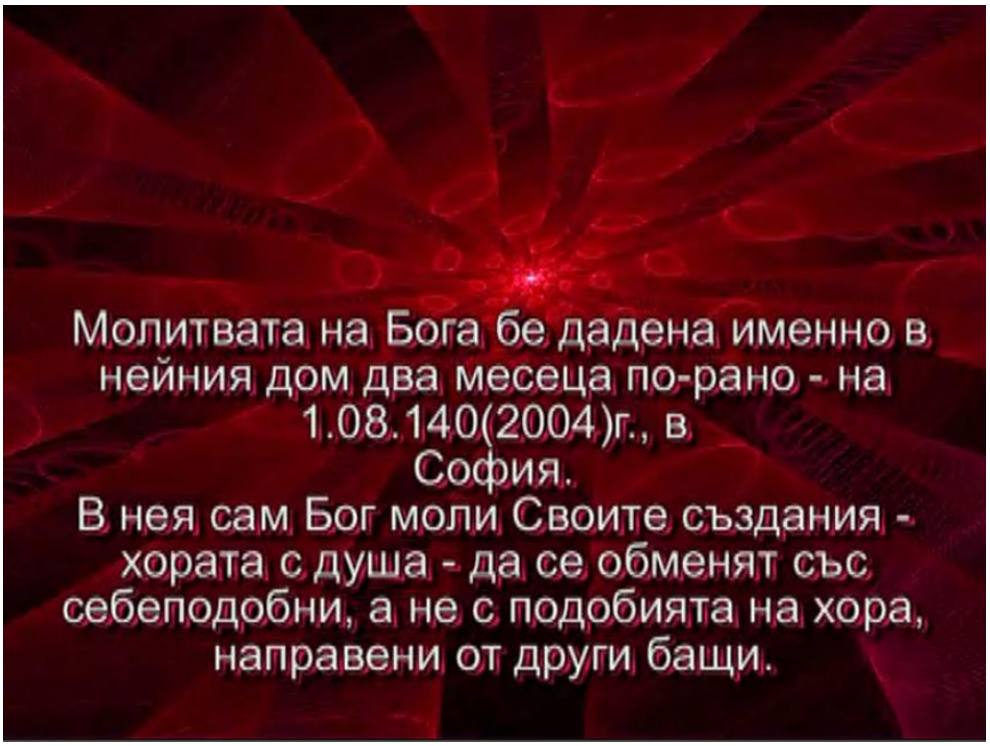

Молитвата на Бога може да се намери в интернет на адрес:
http://neobyatnotogovori.com/?idpub=1258
или в кн.35 от "Необятното говори".

На тази тема, нееднократно в Словото се изказват мисли като следните:

"Човек трябва да знае, че всички клетки в

тялото му, както и всички органи, имат желание да обичат. Който не разбира тези нужди, той им забранява да обичат. Днес им забранява, утре им забранява, докато един ден всички органи в него е атрофират и той казва: "Утвърдих се вече, станах правоверен"... Той мисли, че се е утвърдил в идеите си. В такова "утвърдяване" няма никаква философия, никаква наука!"

Под "сърце" трябва да разбираме корените на нашия живот, а под ум – клоните и листата. Вие знаете, че в Природата съществува едно съотношение между корените и клончетата. На всяко клонче съответстват малки коренчета долу в земята, и когато долу изсъхне някой корен, изсъхва горе и съответният клон. Законът, който трябва да спазвате, е този; да знаете, че ако у вас изсъхне едно желание, ще изсъхне непременно и една мисъл; ако изсъхнат две ваши желания, ще изсъхнат две мисли, ако изсъхнат три желания, ще изсъхнат три мисли. И един ден, когато вашите чувства се атрофират съвършено, ще изсъхнат всички клончета и вие ще се превърнете в хора, които имат само един талант. ***(беседа "Талантите", 27.IV.1914)***

Ти, ако не обичаш, ще умреш. Ти, ако не гледаш, ще ослепееш. Ти, ако не слушаш, ще оглушееш. Ти, ако не работиш, ще умреш. Ако работиш, ще живееш. Ако не работиш, ръцете ти ще се

атрофират. Ти казваш /за някого/: „Аз не искам да го обичам...“ - Ако не обичаш, ще се атрофира твоето сърце. Човек трябва да обича, понеже сърцето поддържа своя живот с любовта. **(беседа "Единственото богатство", 27.IX.1939)**

Големи изпитания идат! "Ние искаме да знаем защо идат страданията..." - Страданията идват, понеже хората задържат любовта, не я проявяват. Любовта задържат в себе си, и на другите никак не я допущат. Пък законът е, че любовта е сила - щом я спреш, едно от двете ще стане: или ще умреш, или ще се разтопиш. Ти ще изгубиш вида на човек и няма да бъдеш доволен от себе си. Ти може да бъдеш най-богатия човек в света, но няма да бъдеш доволен от своето богатство. Ще започнат всичките твои чувства да се атрофират. **(беседа "Блажени сте, ако любите!", 3.VII.1938)**

Ако хората изгубят добротата си, те ще се осакатят, ще станат инвалиди. Такъв е великият закон на живота. Следователно, когато човек изгуби или занемари една своя добродетел, едновременно с нея той изгубва или занемарява онзи уд, който е в услуга на тази добродетел. И когато изпадне в областта на греха, човек постепенно започва да се атрофира. **(беседа "Бъдещото верую на човечеството", 1.IX.1933)**

Закон е: когато се ходи по равни места, едни органи се развиват, но за сметка на тях други се

атрофират. Обаче при изкачване на височини, понеже пътят е разнообразен, има и равни, и стръмни места, с което се предизвиква деятелността на всички органи и човек става по-здрав. Същото може да се каже и за мислите, чувствата и постъпките на човека. Колкото мислите, чувствата и постъпките на човека са по-разнообразни и високи, толкова той е по-здрав. По този начин всички сили у човека се подбуждат към работа и той става много плодотворен. ***(беседа "Съчетание, приложение и изпълнение", 3 август 1931)***

141(2005).03.22 Кадър и стихотворение от любителско филмче за една наша танцьорка. На някои патосът на този филм може да им се стори астрален, но не е. Сам Бог танцува, микросветът танцува, цялото Битие танцува!

КЪМ БОГИНИТЕ НА ТАНЦА

О, дивни въплъщения на Бога!
Възторгът ви до сълзи ни души -
без дъх ви ръкопляскат в изнемога
каскади, Ниагари и души!

Попаднеш ли в торнадото на Бога –
в окото на циклон от красота,
ако не си душа съвсем убога,
завинаги те грабва Вечността!

Дервишите завъртат даже Бога
и мировия древен океан,
с полите си раздухват звезден огън
и чезнат като струйки от тамян.

Танцьорките – изгорите на Бога –
самия Него диво Го горят,
та аз ли – перушинката – ще мога
да гледам със студена, умна гръд?...

О, дивни изваяния на Бога -
вълтопи и вихрушки от севдѝ!
Без дъх ви ръкопляскат в изнемога
каскади, Ниагари и звезди!

Това стихотворение върви нагоре на фона на впечатляващ епизод от един филм за Ниагара, като шумът на водопада естествено преминава в нестихващи ръкопляскания. Те са от песен на известен български певец за една Танцьорка и черните й коси, за копнежа на Истинския Мъж да бъде разпознат от Истинската Жена. Смирението и мъдростта знаят, че съществата с душа са по двойки и че е съвършено невъзможно да се върнат в Бога сами или с някаква религиозна група. Сам Господ-Бог има Вечна Любима, въпреки че е самодостатъчен и цялостен. Не „въпреки", а <u>именно</u> - защото е съвършен! Кои сме ние, че да се смятаме по-горе от Учителите? Рама има своята Сита, Кришна има своята Радха, Зороастър е идвал 14 пъти последователно на земята - и всеки път е бил семеен; Иисус е имал сродна женска половина, Беинса има своята Вехади. Единственият проблем на еманациите на Бога в човешки вид е, че от 200 милиона години насам духът и душата са разделени и затова се търсят да се слеят като мъже и жени, за да бъдат приети обратно на Небето.

141(2005).10.07 Кадри, субтитри и гласови обяснения от любителското филмче "Една Бахова разходка на Витоша". По молба на приятелите, и то трябва да намери място тук, защото не се изключва в "страничната" ни аматьорска дейност на места да пробива гласът на Елма. Кой е танцувал, Кой е обичал, Кой е говорил - това един ден ще видим ясно през воалите на материята и ще се убедим, че Бог е навсякъде и че всяко красиво, истинно и прекрасно същество не е това, което виждаме, а е сам Той в едно от безбройните Си физически въплъщения.

След кратко въведение от пътуването към с. Железница и една любима пътека нагоре, започват образите на божествени хора и подвижните надписи в пълната версия на този филм:

Текат надписи: "Това филмче е аматьорско, любителско - както всички други филмчета и неща, които правим. За нас "любител" значи човек, който работи безкористно и с любов и самият той раздава любов на всички същества с душа, без да очаква нищо в замяна. А филмчетата са част от нашата самодейност, в която вземат участие и възрастни, и най-малки деца. С идеи, целувки, снимки и рисунки; с режисура, музика и пр. Често - с евтини видеокамерки и телефончета. Ние съчетаваме тези усилия от много безименни творци в самодейните филмчета от нашите гостувания, екскурзии и пътешествия. Самодейността ни съдържа всички удивителни предимства на народното творчество: колективност, анонимност, безсребърничество, неконтролирано от никого предаване от човек на човек и свободно усъвършенстване на всяко преживяване и творение. Очарователна наивност, почти пълна липса на професионални умения и на техника, липса на нагон за презентации, продаване, тиражиране и авторски права. „Всички права - на всички!" - Това е нашият девиз и нашата "запазена марка". Така творят всички безсмъртни същества в цялата Свободна Вселена, всички творци и сътрудници с монада - искра Божия. Сцените и образите, които представяме в нашите аматьорски филмчета, съдържат голямо количество асуѝн - есенцията на

абсолютната красота в Битието и на хората с душа. Именно защото са анонимни, защото не се продават и не търсят авторски права. Те са и лечебни - някои хора съобщават, че са се излекували от нелечими болести чрез нашите творения, дори и най-семплите. На други изведнъж е потръгвало в живота – даже и материално. Можем да разкажем за много такива случаи, да ви запознаем със съответните хора. Светските бестселъри, с малки изключения, не могат да се хванат по богатство на асуин и на „малкото пръстче" на една случайна снимка или буквичка от някое невинно дете, взело участие в такава самодейност. Колкото до тиража, съдете сами: едно от нашите филмчета в интернет са го отворили повече от 17 хиляди души; повече от 50 хиляди са видели 4 превода на руски от всичките 1280 илюстрирани текста, които сме вкарали в други сайтове; над 200 хиляди са влизали досега в нашите интернет-страници. Кога ще имаме пари, за да издадем всичко това официално?... Така че - слава на любовта и любителството, които не търсят своето право и нямат нужда нито от официална известност и признание, нито от награди, пари и печалби! Нека сме аматьори - <u>това</u> е бъдещето на човечеството и вечното настояще на Новата Земя и Новото Небе, на цялата Свободна вселена. Там всички се отблагодаряват на добрия човек и на твореца, като го канят на гости и го развеждат безплатно из вълшебните царства на своето сърце и на звездите, които обитават. Те дават всичко от себе си незабавно и без замисляне. И тъкмо поради това, получават всичко даром.

Титрите продължават: „При някои хора зрението е двойно - едновременно вътрешно и външно. Така е при влюбените, поетите и мечтателите. Те гледат небето и вътре в себе си и там постоянно се явяват образи на любими същества. Първо на бебета, на познати деца, момичета и божествени млади жени, като най-прекрасните и съвършени въплъщения на Бога на небето и на земята. Те остават в сънищата ни завинаги. А ако някоя се осмели да зачене от небесен човек, а не от смъртен, ще роди деца за чудо и приказ! Тук е цитиран известен сонет от Шекспир:

О, виж в стъклото, младостта си виж!
На друг не отдадеш ли тази младост,
дълбоко тоя свят ще огорчиш
и ще лишиш една жена от радост.
Чие девиче тяло няма с плам
във своите прегръдки да те вземе?
Или си влюбен в себе си дотам,
че даже любовта за теб е бреме?...

явяват образи на любими същества...

на земята. Те остават в сънищата ни за

цата ни завинаги. А ако някоя се осмели

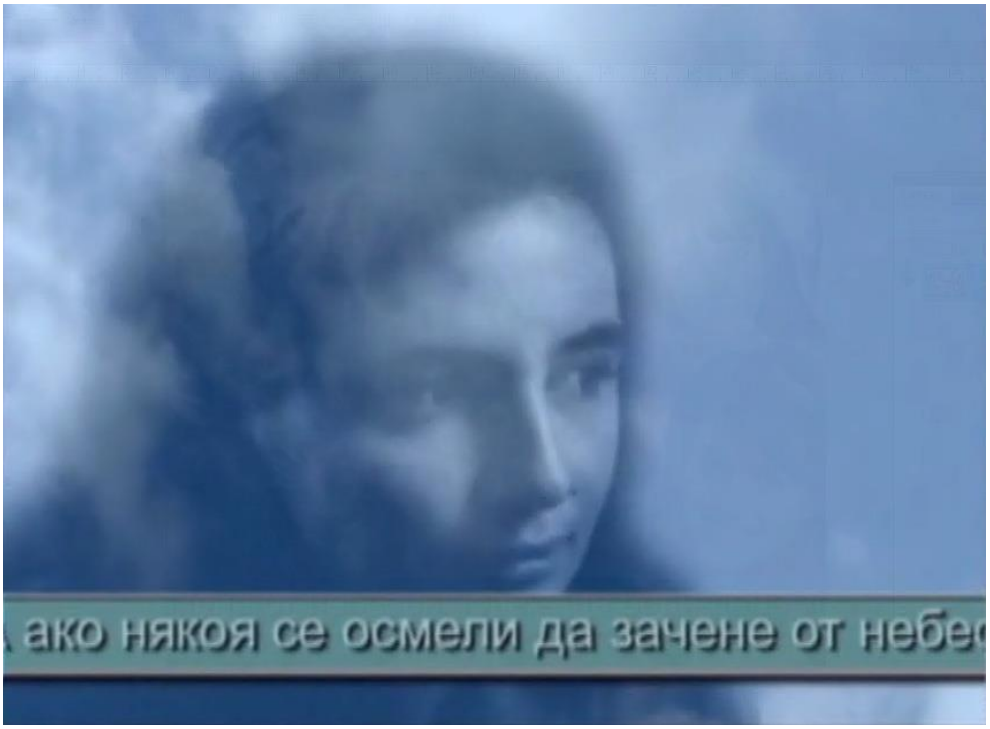
ако някоя се осмели да зачене от небес

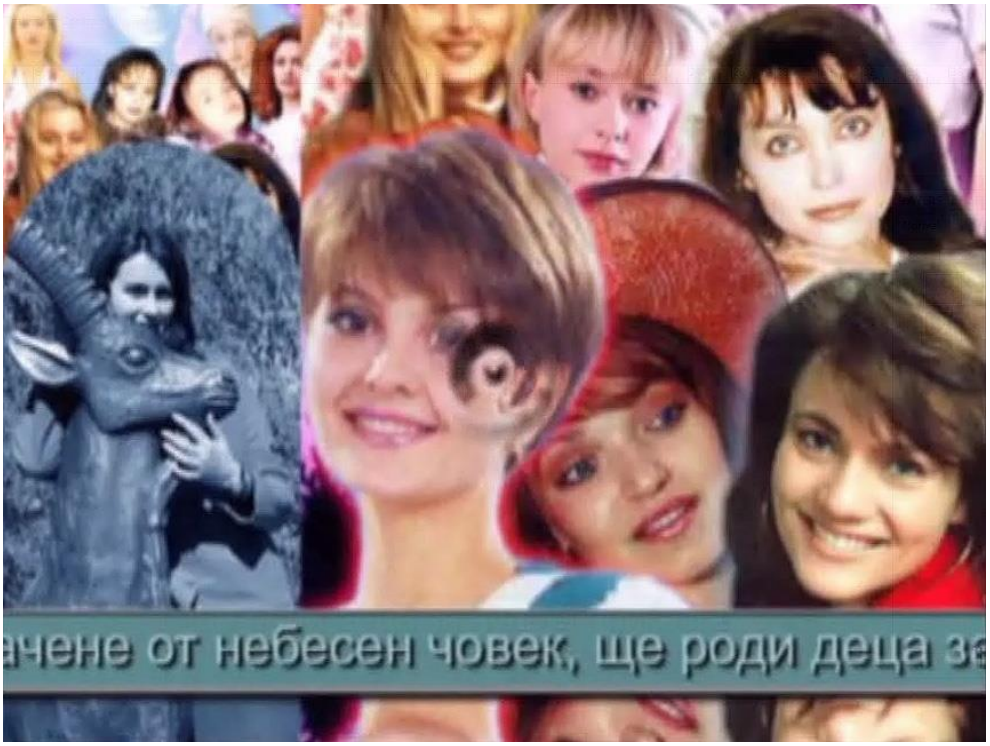
ачене от небесен човек, ще роди деца з

Подвижният текст продължава: "Но само боговете и ан-

гелите в мъжко тяло на земята могат да създават такива прекрасни деца - деца с монада. Женските ангели ги разпознават безпогрешно и им пристават незабавно и без замисляне.

Замислянето в пропадналата вселена е програмирано от тъмните сили, за да не се откликваме на хората с искра Божия. Но, слава Богу, почти половината човеци на Земята са с душа, с искра от Бога, затова трябва да се търсим денонощно и да живеем с истинските хора. Те дават любов и свобода безусловно, не ни поучават и назидават, не ни критикуват по никакъв начин, не търсят своето благо и право и не ни искат само за себе си. Любовта е напълно сляпа за злото и недостатъците.

В сантименталния и лиричен дух на филмчето, на фона на епизодите по-нататък текат думите на още няколко стихотворения.

Втората част на филмчето "Една Бахова разходка из Витоша" завършва със следните издигащи се надписи:

"И така, ние имаме безкрайното и безгранично щастие да бъдем гледани директно от Бога през очите на най-дивните Му и съвършени въплъщения на небето и на земята. Това са децата и младите хора, в които все още живеят ангели - още не са изгонени. Но погледът на бременната и кърмещата, когато храни рожбата си със собственото си свещено мляко, не разчита на бащата по никой начин и не съобщава името му, не е сравним с нищо. Той лекува нелечими болести, предотвратява природни бедствия, спира войни и епидемии и възвисява духа ни в най-високия свят. Неизразимо с човешки думи Божествено тайнство: погледът на съществото с душа, през който извира неспряна и неустоима Божествена любов! Всички ние дишаме и сме живи изключително поради миговете, когато сме гледали или сме били гледани така. Щом някой не е способен да ни гледа по този начин повече от няколко минути или секунди, ние тръгваме по света да търсим тия погледи и да ги раздаваме, защото те са въздухът, в който може да се диша. Духът и душата дишат само свобода и любов, а те са огън – разпространяват се на всички страни като вихър и без замисляне.

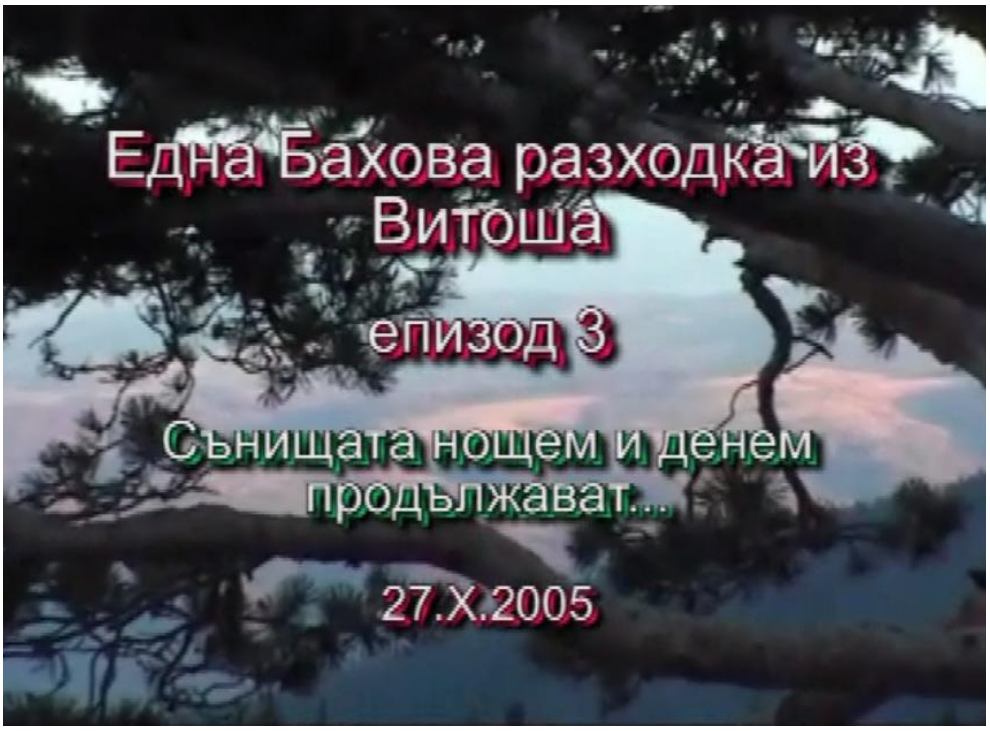

Трета и последна част на това любителско филмче, в която ще видите какво сънуват даже денем някои хора. И затова, като ходят, те гледат малко отнесено и често се спъват... Това са прословутите интроверти. Те не са ококорени във витрините и лъскавите примамки на света. Казал е поетът:

Сам вътре в себе си живей,
че свят безкраен в тебе грей
от мисли, чуства, бленове -
тях външен студ ще ги скове.
Като на звездните лъчи
любувай им се - и мълчи.

Фьодор Иванович Тютчев
(1803-1973)

Съществото с душа може да ни погледне за миг и да отмести очите си, може да ни е зърнало само с периферното си зрение и да не смее да ни погледне, ала винаги се усмихва. Душата е щастлива от Разпознаването! Подобията на хора и ангели не се усмихват, освен с корист, а спящите души не се ус-

михват на непознати.

Има нещо повече от любовта към себе си и към близките, към сродната душа. Затова се събираме из планините и на паневритмия, понеже там има грамадна възможност да не се разминем с душите, които са ни определени. Но даже и там има хора, които с десетки години не са ни се усмихнали нито веднъж. Други ни се усмихват от първия поглед - проговорила е душата им, пропуснали са през себе си Бога, но после забравят. Намесва се умът, намесва се принизеният вкус, намесват се "съображенията". Такива хора има да преминават през една дълга програма за проверка на теориите и предпочитанията. Знаем я като «ПКВ» - Програма за корекция на вкуса…

Разпознаването е първият белег за въплътен ангел или човек с душа. Те разпознават своите си и се усмихват.

Ако човек събере всички погледи на душевно разпознаване, които е получил през живота си, те ще са най-силната панацея. Разпознаването е с любов и усмивка, защото в него е

Бог.

Ако човек събере всички погледи на

разпознаване, които е получил през

На земята има и архангели, в които Разпознаването е безотказно. При срещата на сродните души от Вечността настъпва миг на Голямата Тишина. Голямата Тишина разпознава мигновено и затваря очите на хора и ангели, защото преживяването е огромно. Колкото цялата вселена!

Започнахме с Тютчев. Нека сега завършим пак с него и с жените, които е обичал и са го обичали.. Един мъдрец казва, че за да се върне един ангел на небето, той трябва неипременно да се влюби. При някои това не става само веднъж в живота. На Небето и в Школата не приемат самотници - приемат само двойки и по сродни групи, осияни от гореща и беззаветна любов. Ето какво още е написал на тази тема поетът:

ПРЕДОПРЕДЕЛЕНИЕ

Любовь, любовь - гласит преданье -
Союз души с душой родной -
Их съединенье, сочетанье,
И роковое их слиянье….
.....

Тук няма да цитирам цялото стихотворение до края, защото не е оптимистично. Важно е положителното в началото.

Това са децата на Тютчев.

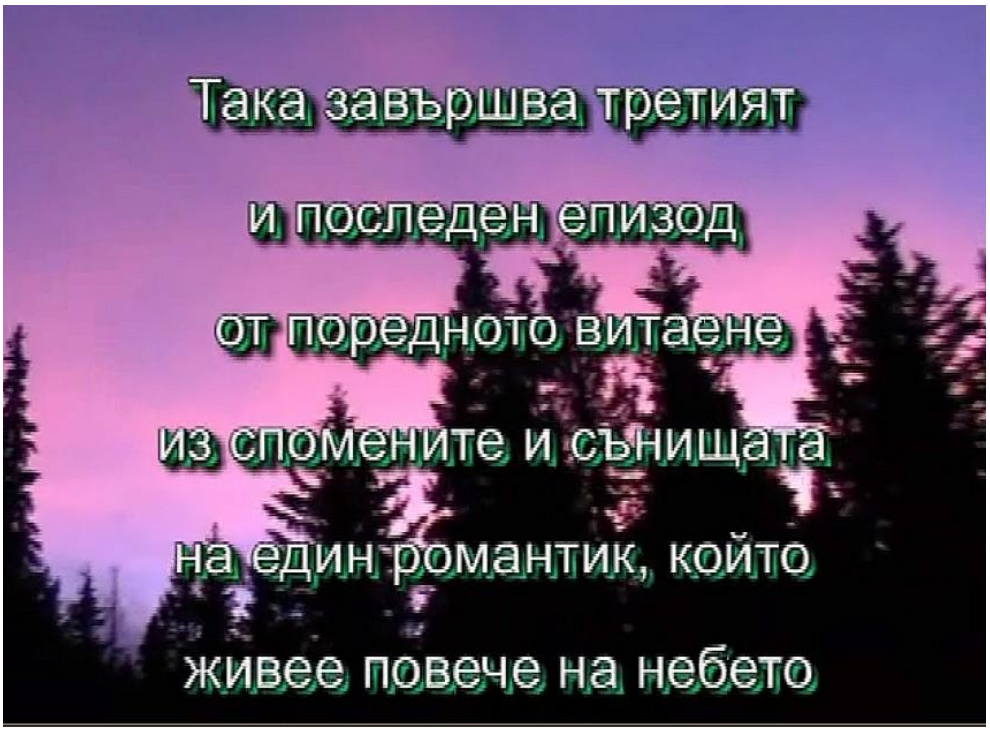

...и вътре в себе си, така че на земята понякога се спъва... Затова пък е тъй вълшебно и красиво! И ни обичат най-невинните и прекрасни същества - съществата с душа.

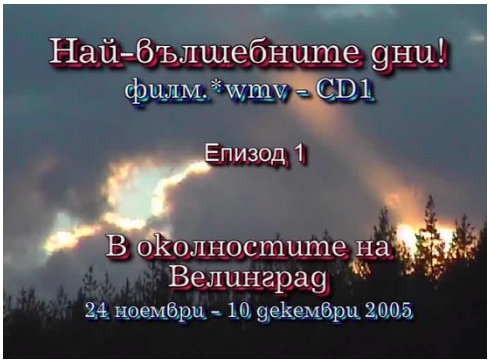

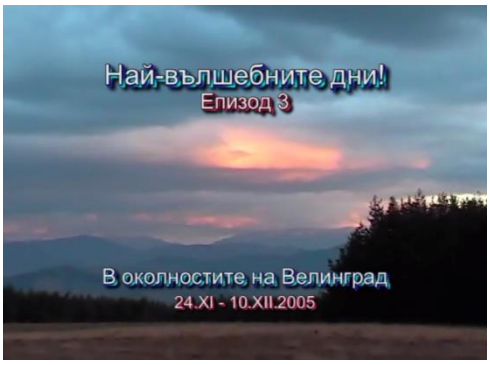

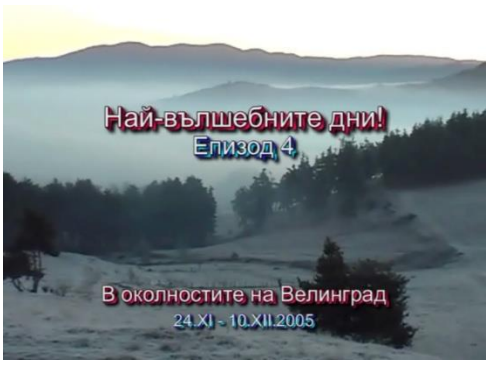

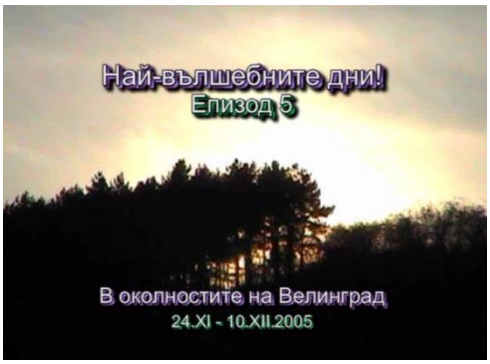

Последния ден от едно вълшебно пребиваване в едно от най-свещените и красиви места в България. Последна разходка... Веднага тръгнаха след мен! Мойте мили приятели! Необятната нужда на съществата с душа да следват някого, да се милват и да бъдат милвани... Изведнъж котарачо се качва по

мене по собствена инициатива и се настанява на рамото ми!...

Всичко това го снимам на живо и се вижда и чува как казвам във филмчето: "Каква е тая любов бе, каква е тая любов!... Каква е тая любов бе..." И кучу иска да се качи, но е голям... "Къде са другите котки от санаториума, а?... И те ми се качват, но сега ги няма… Добре се чувстваш на рамото ми, а? Мър-мър-мър-мър-мър... Хайде сега, мацане, малко с мене на разходка… Àаа така... Àаа така, мацане..." - Даже пак ще ме целува!...

"<u>Котараченце</u> си ти!... Айде сега... Кажи, мацане... Кажи, писане... Аа, искаш да слезеш ли? Искаш да слезеш?...- Не щеш... Искаш да си седиш тука, защото..." - Всичко това е още в началото на екскурзията. Кучето лиже другата ми ръка и ни следва. Казвам му: - "Муце, и ти ли? И ти ли идваш?"

Сигурно усещат, че си заминаваме, и затова... Цял час и половина котьо държа баланс на гърба ми по каквито и височини да вървяхме, даже и когато сядах или кляках да галя и кучу - да си слага главата на коленете ми, да е справедливо… Нали казва българската народна мъдрост: "Ако някой се не дава да го познаеш, гледай го с кого ходи". Уви, повечето хора ходят със съмнителни хора или са като куче и котка от лошото издание на Старата вселена. Кой ще търпи да милваш пред него или зад гърба му някой друг и няма да извади нокти?...

Котьо се премести на другото ми рамо... Сега гледа горе птичките... Кучу ми лиже пръстите…"À, така, мойте мацинки и кученца... Браво! Ей, мацане! Тръгнах на ескурзия - и ти на рамото ми... Не щеме да се разделиме, нали? И нашия приятел също... Какво стана тая сутрин, бе?... И на отиване, и на връщане… Даже искаш да си играеш - кат се клати това нещо на камерата (капачката на връв)... Айде да ви кажа чао сега - вече сме на стълбите. Ма и ти си пак с нас бе, докрай бе!..."

Разказвал съм някъде как една хрътка се откъсна от господаря си и игра с мене паневритмия в Рига докрая, как гълъби и катерички също се закрепват за раменете ни дори като хо-

дим или танцуваме (случвало се е и на Лео); как костенурки идват всяка сутрин в гората при дънера, за да слушат с интерес как се записват на уокман "Прекрасните чудаци"... Или как хлопват на три пъти от половинметровите етажи на алпинеум в Цариград, за да дойдат до някого, да сложат крачета на крака му и да го гледат дълго и унесено... Като ги занесеш обратно най-горе в басейнчето, правят това пак, без никаква възможност да се върнат обратно сами. Занасяш костенурката – тя прави същото втори път! Любовта не се интересува какво оставя зад себе си. Оан уей тикит! – еднопосочен билет… Съществата с душа разпознават - и пристават. И други го правят, обаче като се залепят, не пускат плячката…

Даже и тия дни, много години по-късно от събитията, които представям, едно куче и едно невръстно пиленце в гората ходят до краката на някои хора, когато те танцуват; спират до тях, когато те спрат. Нямат нищо общо с някои "братя", които ни гледат неприветливо и изтеглят ръката си като ужилени, когато ги здрависаш. А други, макар и без лоши мисли, десетки години си тръгват сутрин от поляната без никакви душевни терзания, че през едно цяло прераждане не са се сближили с някого; че не са се затичали никога към някой човек, ако не е собственият... Имаше куче, което тичà след рейса от Говедарци цели три села, защото не можеше да се раздели с един човек. В една беседа Учителят казва: "Бог е създал кучето, затова аз гледам на него като на написано Слово Божие. От очите му излизат думите, чрез които Бог е създал всички животни." *("Истински поклонници, 23.III.1931)*

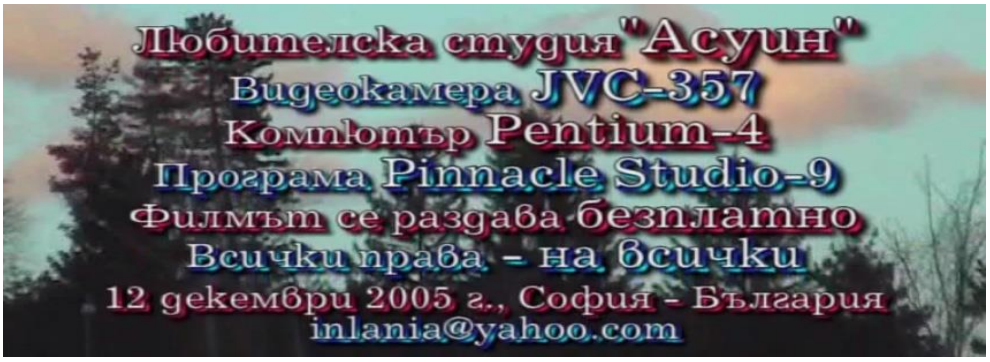

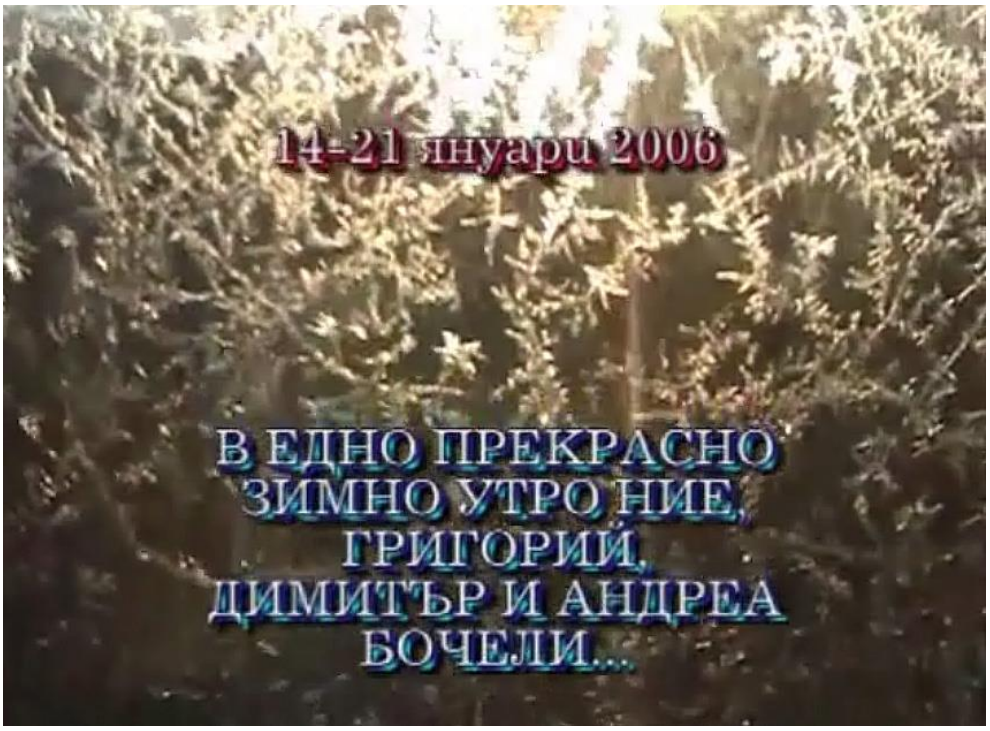

Тук няма да представям подробно филмчетата, които следват - те са десетки. Целта на тази книга е да извлече само отделни картинки и надписите, които са по-интересни и значими, защото може да са осияния от Елма. И да не са, Тай е казал: "Където не съм Аз, съм пак Аз…" Филмчетата от с.Стоб до гр. Рила, където са прочутите стобски пирамиди, са много – дори до днес, 2015 г. Дължим ги на сем.Стоянови, които ни дадоха разкошна къща-дворец с голям двор повече от декар, ограден с як зид. Вече девета година не ни искат наем. Евреи, "старозаветни", може би месоядци, не знам дали някои от тях пушат и употребяват алкохол. Майката, която ни го даде, е на диализа в Израел, а тя струва много скъпо. Не го правят, защото знаят закона за съдбата на рентиерите в ада и чистилището - че ще трябва да работят там до издъхване, за да си плащат наема за късче гореща земя посред магмата... А въпросните „старозаветни" дават от сърце, за разлика от много братя-християни и хора от "Новото Учение", които с удоволствие стават рентиери и имат повече от един апартамент за тази цел, както и къщи и вили, докато брат им по вяра и паневритмия спи в кашон под моста…

Поканих един добър приятел - да ползваш такова благо сам при наличие на няколко стаи и огромен хол, не знам какво би било. Прекарахме зимата неописуемо, издваха ни и гости. Има и вълнуващи епизоди от Рилския манастир, който е много близо. Накрая на първата част - пак във вълшебната къща в Стоби. Текат надписи: Би казал някой: "Защо снимате тия скучни и много лични интериори, какво ни интересуват нас?..." - Отговаряме: Къща и земя, които не са продадени или отдадени под наем, а са подарени, дори и временно, моментално се превръщат във вълшебна приказка. Ако в такава къща човек живее сам, но от време на време идват гости с искра от Бога, а и той често отсъства, тя бързо се населва с богове и ангели и в нея и около нея започват да стават чудеса. Даже и с куклите, които заварихме там…

Не само къщите, но и всичко в тях - даже и най-незначителните вещи - възлиза в един много висок свят, по-висок и от духовния, - и всичко най-хубаво и мечтано става възможно. Затова ние снимаме за спомен и най-дребното нещо в такива домове, понеже в тази обстановка сме преживели Бога - за нас и последната прашинка там е свещена. Такива снимки и филмче-

та стават лечебни и се превръщат в жива вода и вълшебен жезъл, понеже са с аматьорски "недостатъци": имат нулев бюджет, не искат да печелят пари и няма как да им се присъждат оскари, не се интересуват от авторски права и не се знае кои са авторите им... Техният девиз е, повтарям: "Всички права - на всички".

На фона на известната картина от Леонардо в този дом, започват да се издигат надписи в лилаво:

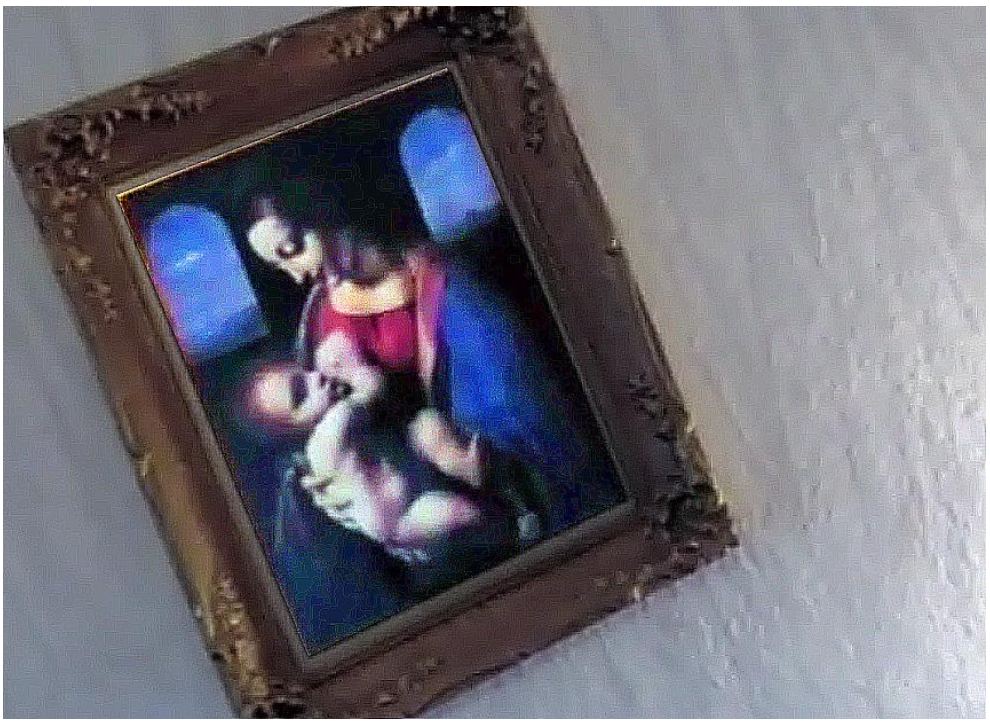

"В бъдеще самотните, т.е безсмъртните майки ще зачеват от човек с душа, няма да оповестяват кои са бащите на децата им, няма да живеят с тях и да разчитат на тях. Ще кърмят рожбата си най-малко три години, ще живеят в райска градина с прекрасен малък дом, подарен от приятелите им. Такава майка ще е обезпечена със всичко чисто и красиво за цял живот. Ще бъде абсолютно свободна и ще гледа децата си сама, но понякога другите свободни момичета, жени и майки ще я сменят в детския рай, за да може тя да отиде някъде. Ще гледа и слуша само Божествени неща, ще общува с Божествени хора, които се отнасят с нея деликатно и нежно. В къщата в Сто-

би са идвали такива Майки.

А ето и друго филмче от този рай:

Незабравими живи картини от Стоб и околностите му, на фона на музика от Брамс. С Димитър гледаме изгрева на слънцето през запотените прозорци. Казвам му:

- Обаче онова... за "безсмислие без другия" не мога да го забравя никога. Ако може да ми го кажеш сега - и като снимам, да се запише.

- Венеция. Две живи сенки от извита нежност
и от белота в зелената лагуна.
Безкрайна преданост, безмълвен резонанс.
Без звук. Без страх. Безсмислие без другия.

И друг път съм слагал в книгите кадри от този момент в това филмче. Кой е нарисувал върху стъклата тия удивителни картини?

Следващо филмче:

Гостуват в Стоб и децата на една приятелка - близнаците Девѝн и Благея. Отиваме на пирамидите. Запознах ги с трите стобски самодиви и отидохме на реката - веселие и игри до Бога!...

По-нататък се разказва за самото начало на запознанството ми със самодивите. Три прелестни момичета от селото сами се приближиха към къщата и поискаха да се сприятелим. Невинността и чистотата са неудържими!

С това филмче отново и отново говорим за директното присъствие на Бога в хората с душа - като поглед с неспряна любов и мила усмивка. Ето още няколко кадъра:

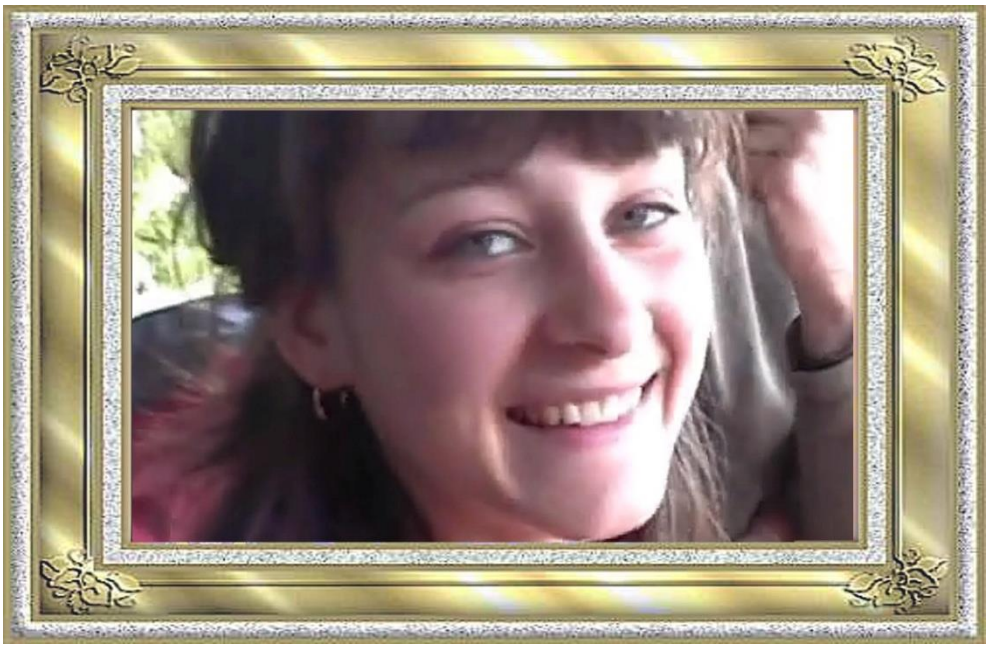

Така могат да гледат само децата на Бога и сам Бог през техните очи. Който ни поглежгда така, ангелът си е все още в

него и затова Бог гледа през очите му съвършено ясно и директно.

След това във филма зазвучава народна песен за големия проблем на Тончо... Да, Тончо е тъй кахърен, защото го искат и канят цели три моми-хубавици, а адската религия и традиция повеляват да си избере само една... Но от развитието на легендата за стобските пирамиди в третата част на това живо филмче ще видим, че един ден хората ще престанат да се кахърят по такива поводи и затова никога повече няма да остаряват и умират.

Следва нова тъжна родопска песен и се появяват подвижни надписи, които я коментират: "И наистина, неизмерима е болката на сърцето и душата, когато гальовниците - сродните ни души - не се събират с когото трябва, а стават робини на хора без душа или с много помръкнало пламъче. Когато човек е свободен да живее и да ходи където иска с когото си иска, той остава вечно млад и хубав и райските светове из цялата вселена се отварят за него без никакви проблеми.

Докато близнаците пак играят на "пържоли" на екрана както в началото на това филмче, започва гласова импровизация за тях - все едно, че те са мандаринът и мандаринката...

Един китайски мандарин
с една китайска мандаринка
със дъх на дивен розмарин
дошли с вълшебна перушинка...

Посрещнал ги незнаен принц,
маскиран като весел дядо -
такъв е неговияат джинс
от златозарно Елдорадо...

О, дядо! Бързо ни води
там, дето тичат лудешката
коне от преспи и води,
през тъжните сърца в реката...

Там, дето речните моми
все мият камъните обли,
но тоя срам не се изми...
О, туй е приказка от Стоб ли?

О, славна перушинке, спри!
Постой, семейство, не отлитай!
Не си представяте дори
как тъжни са без вас горите...

Как па̀ри тая самота,
как плаче празната тераса,
Но... гледа дядо: вечерта
пак ново чудо му поднася:

Към него идват три деца -
три живи стобски самодиви.
В гласа им бликат сто сърца,
сто струи, звънко ромонливи!

Пирувай, обич, зазвъни!

О, въздух за добрите хора!
От тука тръгват си едни,
но мигом пак се пълни двора...

Ето и идеята за самата пиеска, в която злокобната легенда за стобските пирамиди, които уж били вкаменени хора, наказани, защото са целували не по каноните на вярата, ние променихме.

Веселият дядо и трите стобски самодиви пируват и се смеят, радват се на новото невинно приятелство и си разменят самодивски пръстени и клетви за невярност към лошите и вярност към добрите. После се отправят към Стобските пирамиди. Денят е прекрасен; навсякъде дървета и млади овошки в сватбени премени. Дядото понякога се превръща в млад принц. Той и трите прелестни девойки са вече при пирамидите и ги гледат възхитено. Едно от момичетата се преоблича като стара бабичка - нали е пиеска, човек ткрябва да е артист... - и ходи прегъната като буквата "Г", с тояжка,... Помагат й да седне с "оох" и я молят да разкаже легендата за Стобските пирамиди. Като стига до епизода как кумът целунал младата булка и всички се вкаменили, казва злобно: "Това е грях!

Така им се пада!" Другите две момичета поемат репликите една след друга: „Ами тогава... те вече отавна са изчезнали, понеже пирамидите с десетилетията постоянно се стопяват и се явяват нови – нали са от пясъчник. - Ами... тогава… магията вече е развалена!.. - Значи... можем свободно да се целуваме!... - Без да ни е страх, че ще се вкаменим...- Нее! Тия със вкамененте сърца и езиците-прокурори много бърже остаряват и... получават инсулти и инфаркти... - И склероза! - И артрит... - И дъртрит... - И не знам какво си още...

Поглеждат надалече към реката и тогава Б. – прекрасната народна певица - казва: "Ей, виждате ли! Нашите сестрици - речните самодиви, дето им викат русалки и наяди, още са там. Още мият и милват каменните сърца на гордите... Дано се стоплят и омекнат!" - Другите момичета подемат: - "На тъпите! - На проклетите! - Дето... не искат да се целуват... - И дето много обичат да дават акъл. - И дето всякога намират под вола теле... - И даже под телето - вол... - Дето го няма... - Ами то... затова езиците им са се срастнали с гърба и краката... Те са омагьосани... Цял живот живеят само с едни и същи хора около себе си! - И ходят като буквата "Г"... – Омагьосани са от Лошия Магьосник. - Дето не дава... да се целуват хората...

Дядото казва: "Мила Б., хайде изпей оная, забранената песен за истинската легенда за Стоб". - Б. запява прелестна народна песен за кума и свекъра, които един след друг целунали булката, а после почнали да я целуват всички добри и прекрасни хора от селото. Годеникът черпел всички с ябълки и круши и с какви ли не още плодове - няма там никаква ракия, никакво вино, никакво... шампанско... Благодарял на всички че я целуват и ги благославял през щастливи сълзи - всекиго благославял!

При всяка целувка възкръсвало по едно каменно сърце от реката - и много от облите камъни по бреговете се превръщали в прекрасни момичета и момчета, които постепенно се хващали на хорото и запявали песен колко велик е животът и колко вълшебно нещо е целуването, когато не искаш да при-

тежаваш някой и да го командваш. Да му наливаш... акъл в главата...

Последните прегърбени и охкащи баби и дядовци първо заплашвали с пръст възкръсващите млади хора, защото... вече почнали да се целуват и прегръщат всеки със всеки - както им попадне... И както става по цялата вселена.

Стобските пирамиди - една по една - също се превръщали в хора. Една по една почнали да се превръщат от баби и дядовци в млади, чудесни, прекрасни момчета и момичета! И те почнали да се прегръщат и целуват с много шеги и закачки, с възгласи на радост и щастие: колко са били стари и глупави досега.

Прелестната Б. пее и се чува ясно песента с думи само в началото, а после звучи само гласът й. И на този фон, дядото започва да разказва.

Дядото?!... - Та то няма вече никакъв дядо! Той, в началото - по погрешка или кой знае как - е целунал... една коза... Защото... никой не обича да целува дядовци и да ги прегръща... Обаче после изведнъж... Наблизо много баби и бивши проклети болни жени чакат на опашка да разцелуват един млад принц, а той намига на трите си приятелки и те се смеят: разпознават подмладения дядо... Всяка баба и бивша проклета жена с бивш лош вкус, веднага след като прегърне и целуне принца, се превръща в момиче и отива на хорото - и рипа повече от другите...

Има обаче и две безнадеждни бабички, които съскат и викат, че това е "грях". Правят кръстни заклинания срещу "дявола", а после пак се прекръстват и мигом се превръщат в две крастави жаби, които почват да скачат и бягат от него с големи скокове... Трета е още по-зла и кълне със всичка сила, "То се не може така! Къде се е чуло и видяло... да целуваш някой друг, освен... своя си човек?! Ааа-ма-хааа!" - Но веднага се превърнала в грозен чер дракон, който отлетял, и някъде над храс-

талаците се пукнал от яд... Четвърта мълчи и само гледа: тя е безумно горда и стои, изправена като стълб. Блъска с рамене и ръце всеки, който се опитва да я прегърне и целуне. Постепенно се превръща в ледена статуя и после в недостъпен снежен планински връх. Чува се гласът й отдалеч: "Аз пък ще продължавам да правя каменни сърца и да ги хвърлям в реката!..."

Някой казва "Ти си ги хвърляй, но пролетта вече дойде и ще..."

На фона на чудна дъга над планинско езеро със зелени брегове започват да се издигат надписи:

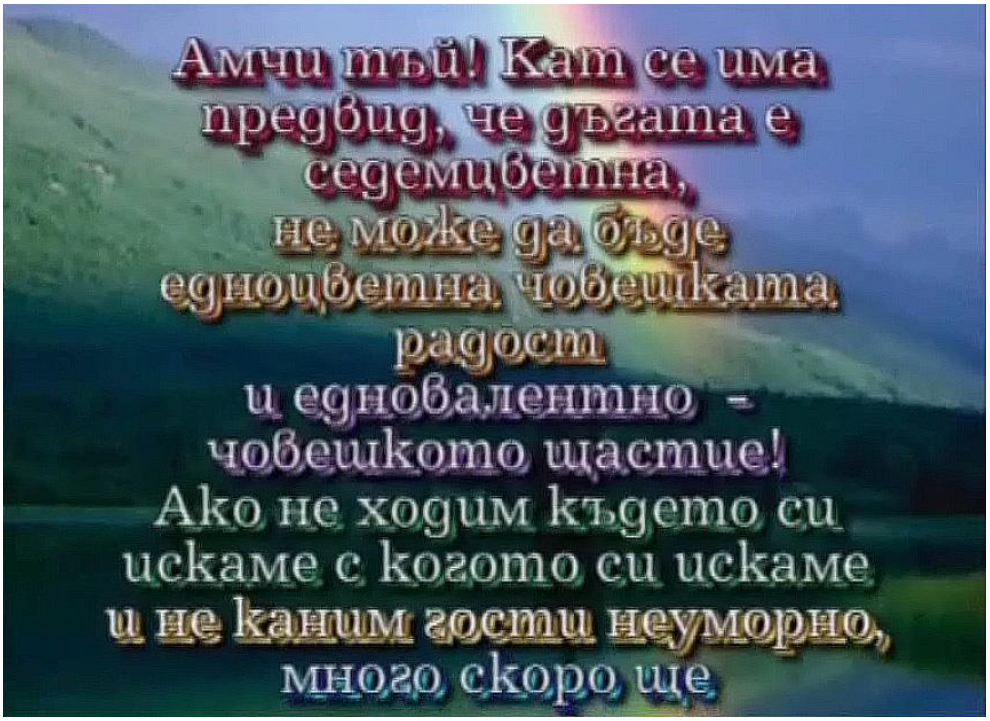

...заприличаме на нашите баби и дядовци и на всички останали, които искат да ни наливат акъл в главата...

Сърдечен поздрав от Безименните и Безсребърни

Безподобни, с музиката на Вангелис…

5 март. След един чуден залез и божествена музика, започва телефонен разговор през вечерта, докато палят "оратниците" - огньовете в една нива край селото. Тече народен празник - Сиропустна неделя (Сирни заговезни). Тук преписвам само моите реплики - тия на другия човек не се чуват на записа.

- Здрастии!... Ей, па да знаеш кога ми звъниш!... Да-да... Много интересно: хем снимам, хем ти говоря.... Амиии, снимам... Заговезни – тука, до селото.... Огън са запалили и... Един огромен кол от елха или бор - абсолютно прав, много метри нагоре, - със...ъъъ... иглолистни клони, обвързани с гуми... Да, да... И сега ще го палят, засега горят само предварителните, малките огньове.... Ами да.... Обичàй на заговезни - или още **пòклади, прошка, прощална неделя.** ***Тия огньове ги наричат още*** **олелиите, курковлаците, ойдалиите, урбàлките....** ***Ами да.... Точно 49 дни преди Великден.... То си има значение.... Да.... То е началото на най-дългия пост, според християнската традиция. Това се нарича "заговяване" - заговезни... Ами да - хамкането... Ама ние сега няма да го правим. Като малки го правехме, амаа... Нали - халвата как се върти... Да, и то е символ, то.... Точно така!... Горе се връзва на гредата или на хурката на баба... И се***

върти от <u>една</u> точка - представѝ си какъв символ!... Еее, колко зъби е избила и колко цицини е направила...

--- И "ламкане" му викат, да... Ами даа, да. Точно така. Младите искат прошка от по-старите и по-опитните, значи... Нали знаеш: то... този ден... И се изрича ритуално: "Прощавай, мамо, тате..." - а пък те отговарят: "Простено да ти е, Господ да ти прости!" Също като при нас... в "братството"; или с някоя злобна "любима"... - цял живот те гледа на кръв и те има за чудовище. Чете вечер "Отче наш" - много е духовна - и казва хиляди пъти през живота си: "и прости ни дълговете наши, както и ние прощаваме на нашите длъжници"... Ама това "както" значи "доколкото"... Нашият Човек казва "Прощавайте 70 пъти по 7"; пък сега, в една беседа, уточнява: "на ден"... А някой цял живот не може да ти прости и един път...

Да... Палене на обредните огньове. Това би трябвало да е човешкото сърце. Вика се още "уруглювица", този огън. Да, и "ургулица" - и ти си чувала, да... Да... Момчетата, значи, ги прескачат - по-малките огньове... А големия сега ще го палят. Да - по традиция е... с мамули от царевица... с черешови кори – всичко това е страхотна, точна символика! Тее мъдреци, мъдреци са ги измислили тия работи... Да, да, да - и тука би трябвало... Ама тази вечер тука не го правят точно същото. Иначе въртят криваци със запалени черешови кори и слама... И ги хвърлят от високото към къщите... Викат: "На ти, бабо, кош бъл-

хи"... Хайде де!... Що пък точно бълхи?... То с огъня няма как да им пратят бълхи, ами искат да изгорят паразитите в къщата, да не ги допуснат въобще. Само че, ти знаеш какъв е символът на бълхите, въшките, дървениците и пр. - тез работи сме ги разглеждали... Това пазело къщите от бълхи и посевите от градушка.... Хамкането става и със сирене или халва... Или с белено варено яйце... Да, все бѐли неща... Само че ние тази, твърдата халва, тя е най-големия символ и... Да... Да... Да... Интересно - и със въглен хамкат понякога (или ламкат) - точно обратното. Това пък на какво е символ?... Иии… го закачва горе на гредата или пък на хурката... точно бабата; но понякога и дядото също. И именно тя или той го заклаща. Това също е много голям символ. Символ на човека с най-високата еволюция измежду всички, които познаваме. Ако знаеха хората какво значи да си уловиш късмета с уста - и кой трябва да ти го е подал... А защо децата седят в кръг, като хамкат, и са с ръце отзад, също е важен символ. Фундаментален! Защо точно ръцете не трябва да грабват късмета, а само устите?... Значи... да можеш да уловиш шанса на най-бялото благо (или на въглена – въпрос на вкус...), но не със съображения и манипулации (на ръцете, оттам идва думата "мануален"), а директно с уста – божествено, истински, от първия миг, спонтанно. "Без замисляне и незабавно" - беше казано някъде. Но късметът често е твърд - може да ти избие зъбите, ако не знаеш кога и как да го хванеш... И да е меко, трябва да можеш да го уцелиш. Има една дяволска "наука" у хората без душа или манипулаторите: да избягват първия миг, да отлагат - имат "съображения"... Едни лъжат душата си - ако имат такава - и душите на другите с "отлагане" (за да не ги мислят за много "лесни"...); други правят това подсъзнателно или съзнателно - бягат, за да настървят хищника, та после да им скочи по-стръвно. Стратегия дори на самата природа - за по-здрава наследственост, по-як инпринтинг (впечатване на генетичната информация)... Обаче на коя природа? Божествената - или сатанинската, грехопадналата? Или пък по вампирически причини - да му изпият енер-

гията, като го съблазняват и примамват, но не допускат Божественото - "без замисляне, с когото трябва, със всичка сила, незабавно и докрай". Замисляне е нужно, но ако пред тебе стои хищник, обладател, собственик, завоевател. Но когато идва благо или човек от Бога (бял), тогава хамкането трябва да е без ръце - да не си бягаш от късмета, да уловиш космическия момент с уста - да не "манипулираш" със тратегии и тактики и съображения... До тебе в кръга има още много души, които "ламтят" (затова е ламкане) за Белия Шанс. – Ако се помайваш от страх или съображения, от лош вкус или предразсъдъци, друг ще го улови. Бог казва, че царството Божие "насила" се превзима - със спонтанна и решителна лична инициатива. На мига, а не с фантазии, претенции, теории и офлянкване...

Значи, бабата... на червен конец го връзва. Ако е яйце, то пък символът, както на самия Великден, е повече от "очеваден"... Много добре знаеш какво е червен конец, който се върти от една точка... Елементарен символ: спонтанността, като пряка връзка с Отца, т.е Живота и Безсмъртието, Щастието. После тя го пази за средство против болести по агнетата. Защо точно по агнетата?... Кои хора са агнета или овци - и кои кози?... Нали вече разделението е станало? ... Друг път бабата

изгаря конеца и ползва за предпазване и лекарство пепелта... Е, ядат и баница със сирене, варени яйца, бяла халва, орехови ядки... Млин има, питка, сутляж... Ти знаеш какво значи мляко с ориз...

Да, те са сирнишките огньове. Има ли връзка със сиренето - ти ще кажеш... До заговезни обаче трябва да приключат всички сватби. Безкрайно важен акт и символ! И това продължава чак до вторника на Светлата седмица, да. Това също е точен символ.

Въобще, ако бяхме заедно сега, бихме си поговорили подробно за символиката и на този празник. И не само за символите. Този обряд също има своя много дълбок магизъм - бял, разбира се.

Да, да... Значи, едно време момците са хвърляли запалени стрели в двора на момите. И то до много късно това е било. И сега ние тука се чудиме защо дълго време още не палеха главната клада. А то защо било - по едно време се сетих: очакват някой друг от друго село наоколо, преди тях, да не изтърпи и да я запали. Сега из цяла България пламват един по един тези огньове, защото... трябва възможно най-късно да подпалиш своя. Ето една друга страна на Божественото: точно обратната на незабавността и спонтанността. Всичко е диалектика. Това не е въпрос само на търпение. Това е велик символ – така нареченото "огнение". Знаеш защо в някои случаи трябва първо другият да запали огъня си, а ти своя после. Това е въпрос на етика и дълбоко разбиране на взаимоотношенията. Невежият, егоистът не изчаква огнението на ближната, не мисли за нейното щастие. Сакралното огнение при влюбените обаче е са̀мо следствие от нивото на еволюция и сродството на душите. Ако избързаш да си спонтанен и да подпалиш себе си пред човек, който още не е узрял еволюционно, няма още космически вкус или пък не е определеният ти от Бога, ти само ще изгориш като борина. Ще смутиш и другия - може да го увредиш или уплашиш, ще отблъснеш една душа. Затова Някой казва, че в този живот трябва да берем само зрелите плодове,

да не късаме зелени. Не само ще им спрем еволюцията, но и са кисели и тръпчиви, не са вкусни. Узрелият плод сам пада в ръцете ни и без да го късаме. Като минаваме под Дървото на Живота, Бог лично изпраща зрелия плод в ръцете ни, но трябва да сме с протегнати шепи. Ако сме заети психически с някоя илюзия, с въздишки по някоя киселица или с чувство за дълг към смъртни, зрялата круша ще падне на земята. Обикновено я оценяват прасетата… Нищо, има и други животи… Бог умее да чака...

Значи, семейството е будно - на момата, на харесаната мома, - защото често момците подпалват със стрелите си и покрива, особено ако е от слама. И става да гаси пламъците. Знаеш, че небето е Истината, а покривът е символ на религията. А таванът, гледан отдолу - на вярата. Обикновено - на илюзорната, фалшивата, ограничената, егрегорната вяра или нравственост. Значи, "огнението" - или пламтенето във взаимоотношенията, в любовта, може да...

…Да... <u>Мъжът</u> е, който хвърля стрелата, който провокира... Целта е да се подпали неправилното религиозно разбиране. Дори и човек да е атеист, на много места атеизмът е възприел религиозния морал и даже преследва свободата "законово". Е, покривът има и положителни символи, всяко нещо е първо положително. Който не слуша Небето - Истината, - нужен му е покрив, църква, религия. Но доколко тя пропуска Истината и доколко я изкривява? В случая взимаме покрива в отрицателния му смисъл.

Обикновено покривът - религията, идеологията, мирогледът - пречи да общуваме директно със Слънцето (с Любовта), с дневното небе (Истината) и с нощното небе – (Мъдростта), универсума - сбора от мъдростите и истините на всички други общества и същества в Битието.

Така че чрез огнението, чрез пламенната любов този стар покрив може да бъде... Да, момата събира стрелите. Колкото са повече, толкова повече момци я харесват... Този празник позволява волнодумството на младите.

Да, тези продължителни пости не са само по отношение на храна. По традиция, те постят и в другия смисъл. Само че тука символът е много голям и велик. Това всъщност значи да не се допускат интимни контакти с хора от по-ниска еволюция - поне в този период.

Всъщност, това са пак символи.... Дааа... Знаеш, че специално изучаваме и символогията на паразитите - какво е и кърлежът в нас, и бълхата, и... мухите, и комарите - и т.н.

Интересно, че сряда, петък и неделя момите се обръщат на изток и пеят любовни песни, но и се люлят на люлки. Пак искам да повторя - символът на махалото. Значи - не само хамкането, но и люлянето на люлки... Това подготвя душата и сърцето за един велик процес, който се извършва в цялата вселена. Няма частица или същество или същност, която да не извършва някакво махалообразно, циклично движение. Но винаги са зависими от Точката, на която виси в случая конецът със... халвата. Бялата халва, твърдата, е с орехи - значи, съвършената любов, която съдържа в себе си мъдрост, т.е. знае с кого да се обменя. Има и с фъстъци - това е друг символ.

"Подевките" са младите момичета, играят много интересна игра. Играла ли си я като малка... някъде... на село?... Не си... - Ами те... представят една такава пиеска: едните са от дома на момата, други са от дома на момъка... И са такива едни, песенни диалози... Да, иска се момата за женене... Има маскиране и в този обичай - маскарадът въобще е велико действо... Символ е, да...

Точно на заговезни дедите ни са се обяснявали в любов, защото през другото време българите сме си... задръстени, свенливи..., но на заговезни се дава израз на чувствата. Пък и времето кое е през годината - на Риби, на Божествения свят, където няма пречки за изява и проява на любовта.

Оратниците са направени (тези големи колове) в случая с иглолистни клони и с автомобилни гуми. И те ги подпалват, горят бурно. Колът е символ на егото, но не кое да е, а на сухото, втвърденото, упоритото, безжизненото - изкарани са корените му от земята или е отсечено. Истинският аз вече го няма – калпавият характер е останал само с твърдостта и ината си. С тази гордост и това самочувствие и самомнение, които искат да опазят само фо̀рмата. Там няма съдържание, няма сок, няма чувства, няма любов и милосърдие, няма себеотдаване, освен по свой модел. Там са всички сухари и фанатици, всички чепати характери. Значи, този празник трябва да подпали и унижожи мъртвото его, което налага мъртви правила; което не иска да живее истински, но не дава и на другите да живеят.

Значи, на покрива на момата се хвърлят не само стрели, но и запалени главни... Към полунощ... Ако се запали някой покрив и изгори, момците се радват - момата ще излезе оттам и ще им пристане... Освен това, имаме и дума "изгора". Истинската изгора не само изгаря сърцето от любов, но изгаря и неистините в него, които го карат да не се откликва където трябва и когато трябва. Изгаря всички мостове след себе си, няма повече кармични завръзки с каквото и когото и да било.

Даа... Много е важно... Важен е символът и на гредата на тавана, за която се връзва червеният конец. Ако е за хурката, вретеното, това пак е основен, велик символ. Вече казахме на какво е символ Точката, червеният конец, ръцете зад гърба, на какво е сивмол устата. Тя е изборът, вкусът.

Мъжете стрелят и с пушки - също символ и принцип на мъжествеността, на нетърпимостта към гнилия статус и на Божественото подстрекателство. Обикновено отрицателен

символ и отрицателно действие, но и от него извличаме мъдрост. В бъдеще всички тия отрицателни неща ще се премахнат от народните обичаи, но днес ние извличаме мъдрост и от тях.

Ето, например: на върха на кола са слагали - и досега някъде слагат - глава на петел, заклан през месни заговезни. Какво по-ясно от това? Пак точна символика! Защо? - Ами на какво е отрицателен символ петелът? Иначе той е велик положителен символ - на цяла една Франция е символ. Обаче... когато искаш да си център на внимание на всяка цена, да говориш или кукуригаш без спиране, да се прославяш сред кокошките, ти да командваш парада, да водиш молитвите или овцете... Да будиш насила тия, които не искат или не могат да бъдат пробудени... Много още неща могат да се излекат от символа на петела и на главата на петела, особено когато е мъртва (самомнение и самочувствие без покритие). В случая, това всичко трябва да бъде изгорено – тщеславието, като връх на егото. На едно его, което е останало без живот, без корени, без сокове, без сладки плодове, които да раздава. Знае да спазва само традиции и да ги налага, да бъде високоговорител на мъртви правила и на това колко то самото е умно, талантливо, право и велико...

Понеже трябва да има бунт срещу вкостенялата старост и догматика, не случайно наричат тия огньове и "олелии" - наша форма на дионисиевите празненства и един от "братовчедите" на нестинарството. Да, в Странджа по време на заговезни има и "палѝ кош" .

Стрелите са обикновено от леска или от дрян. Наричат ги "чарги", "перници", "сусамници"... Леската усилва и лекува половата система, дрянът е най-ранобудното дърво... Интересно е, че се изстрелват чрез разцепено лесково дърво - като чатал на прашка. "Машалган" се казва.

Ето малко подробности от интернет, които ги няма в това филмче:

"Древните келти високо ценели леската като дърво, заредено с извънредно голяма магическа сила, и което дава вдъхновение на поетите и

разгъва техните дарби. Цветовете на растението са почитани като символ на красотата, а плодовете се приемат като знак на мъдростта. В един стар ирландски трактат се говори за "поетичния лешник с очарователна музика", както и за "деветте лешника на Мъдрия Кримал"- митичен персонаж, прочут със знахарските си умения. Според древните келти, той е управлявал с помощта на магическа сила. В популярна келтска легенда се разказва за крал Артур и неговите придружители, търсещи Мабон ап Мадрон - "сина на Великата Майка". След дълго и изпълнено с приключения пътуване, една омагьосана сьомга упътва рицарите към вълшебен кладенец, в който намират малко стебло на леска. Келтите смятали, че това е дърво, което дарява знание и мъдрост. Митът твърди, че мъдростта на това растение не се дължи на възрастта и опита, а на простотата (непосредствеността) и невинността. Келтите наричали растението Coll и го свързвали с планетата Меркурий. Връзката на Coll в друидската азбука Ogham е с буква C. Леската е символ на забавление и магия. Свързва се с различни божества: Силвано от римската митология и Мабон от келтската. В Германия през средните векове смятали, че под кората на леската се крият вещиците... Папа Пий II благословил леските, които растели по виа Апиа и в горите на Апенините. Този високообразован хуманист, поет, преводач и меценат на изкуствата оставил единствената известна папска автобиография, наречена "Коментари". Изказвал мнение, че малките лескови горички не само предлагат великолепно място за вдъхновение на поетите, но дават и убежище на музите и нимфите. Това отношение към растението не е учудващо, светското име на папа Пий било Силвио... Жителите на Иберийския полуостров свързвали леската с мъдростта, змиите и бурите. Смятали, че се използва от чародейте за направата на различни магии и отвари, които имали силата на змийска противоотрова. Считали, че с лескова пръчка вещиците и магьосниците разбъркват отварите в гърнетата си, за да добият вълшебна сила. Мълниеносният жезъл, който дава власт над облаците и бурите, също се смятало, че е от лесково дърво. Клонките на леската се използвали и за приготвянето на магии за увеличаване на мъжката полова сила. Това се свързвало с вярването, че леската има власт над мъжката плодовитост. Традиционно, от лескова пръчка се правят и окултни предмети."

И за дряна има немалко сведения за символиката му, но

тук ще ги спестя - всеки може да си ги намери в интернет.

Продължавам с аудиозаписа от филмчето:

Въобще, на заговезни се играе последното буйно и скокливо хоро.

Да... Много дълъг стана разговорът ни, наистина... Извинявай... Не знам откъде имаш този ресурс, но... Е, работихме някога там с Тодор - в министерството... при Людмила... Точно затова ни назначиха както експерти по симвология, митология и фолклор... Хайде... Всичко... всичко най-хубаво! Хайде...

До края на филмчето - още много музика и красоти от Стоби. Вижда се и един оптически феномен - как слънчевите - зайчета при затъмнението изменят фазата си точно както е горе на небето. Накрая - гостуването на сем. Стоянови в собствения им имот, къпането и игрите на децата им, чисто голички в това незабравимо лято.

Ето финалните надписи:

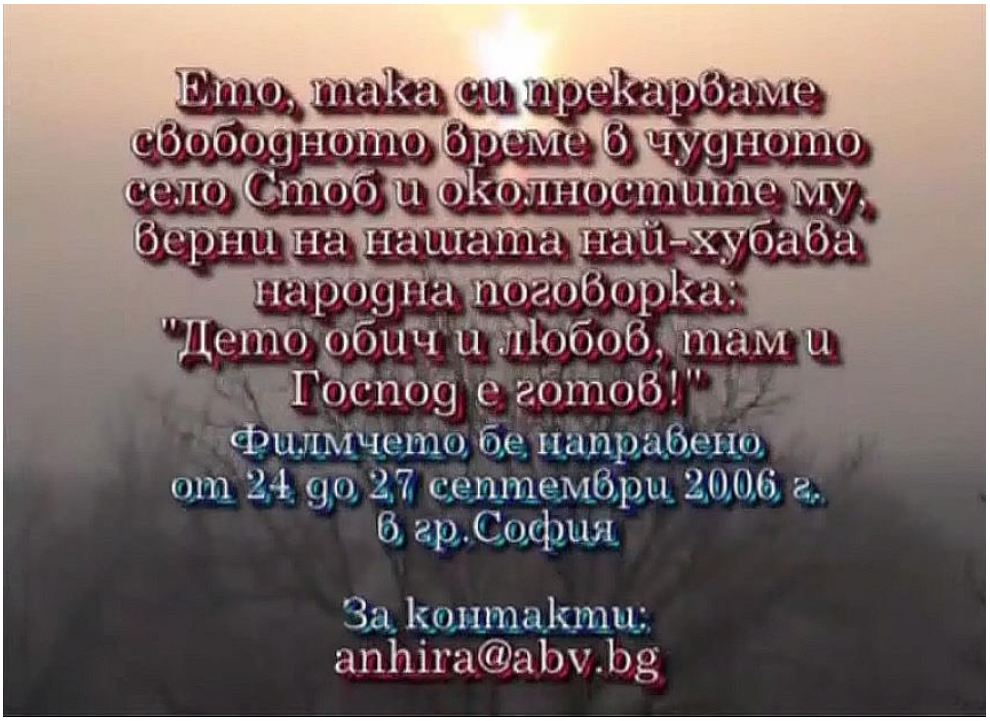

Следва филмче от Рила, снето през август 2006 г. В него няма значим говор или субтитри. Ето последните думи:

"Това е един любителски филм от последователи на

безименниците и безсребърниците. Тяхното творчество винаги е несъвършено и непрофесионално, защото всичко се прави от деца и самодейци. Тук само музиката е със сигурност съвършена ("Херувимска песен" и "Тебе поем" от Добри Христов), както и песни от Учителя, в изпълнение на Ина Дойнова и Здравка Баръмова."

2011.12.4-9 - Любителско филмче "Насам-натам". Циркулирания-та ни между София и новата къща в Бели Искър. Отново краси-ви пейзажи и пр., но и лицата на две прекрасни млади приятел-ки, които родиха деца, а една "прочута" агенция искаше да им ги вземе. Не е тайна, че деца се продават на запад за най-различни цели и че битката да запазят своите си, за много майки и родители е непосилна. Това става и в Америка, и в Европа – да-же и в Швеция и Норвегия.

2012.01.XX - Любителско филмче "Добре дошли в рая"- Една зим-на приказка от с. Бели Искър, под музиката на Шопен.

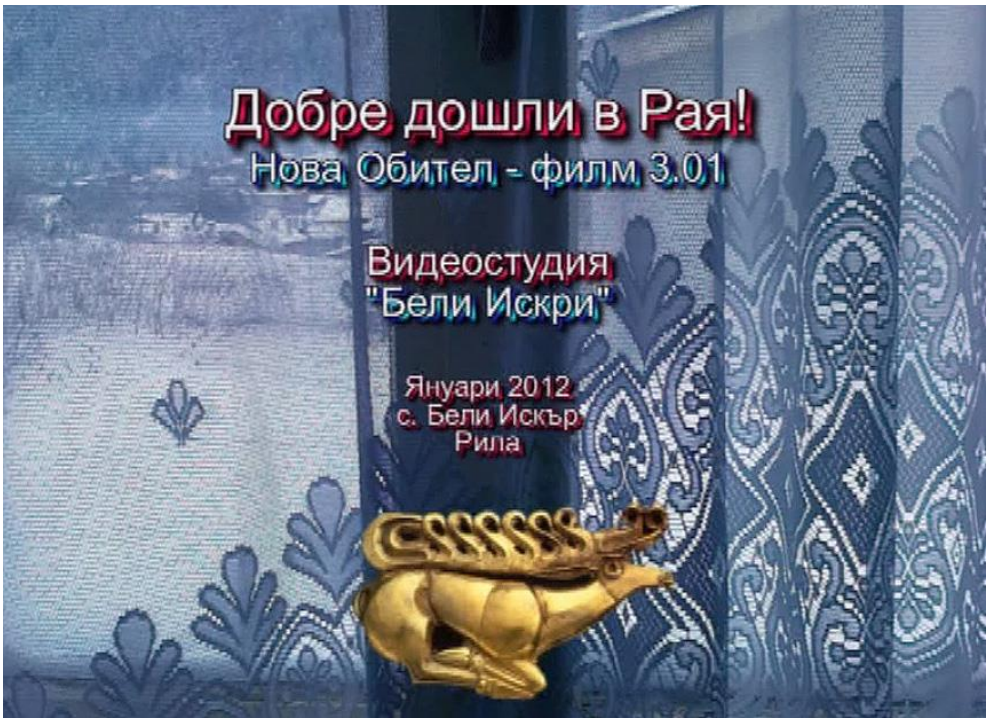

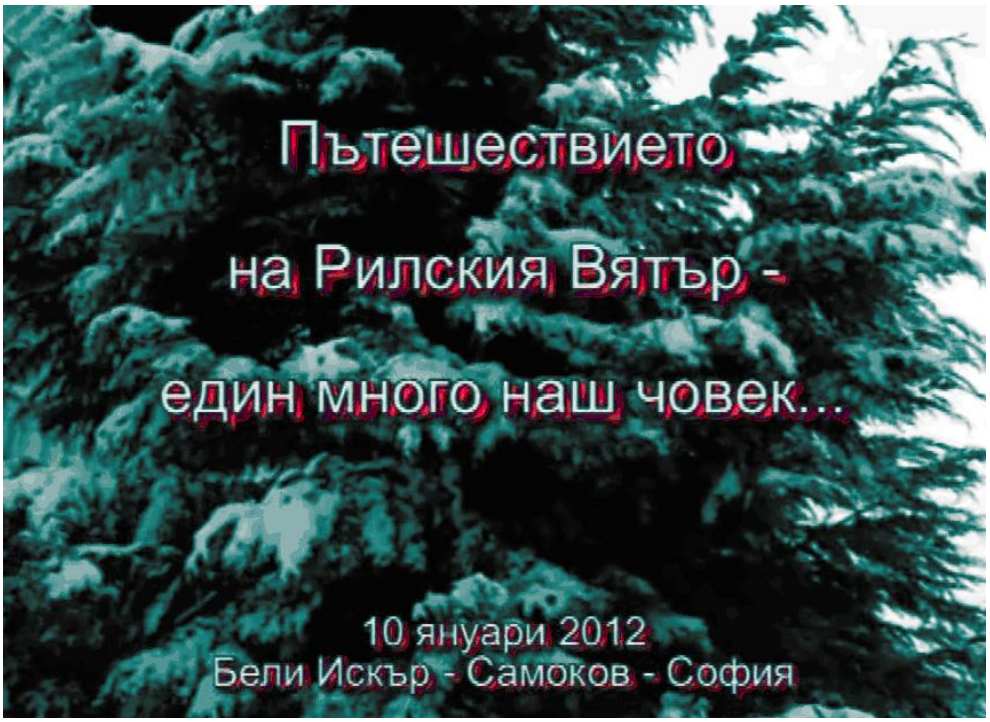

Това е едно кратко любителско филмче за „масаж" на очите. Нарочно е направено така - едно цяло пътуване без прекъсвания. По-добре е да гледаме през прозореца наживо, когато пътуваме, но и филмчета от този род вършат работа. Гледа се с неподвижни очи най-близкия план, който се движи най-бързо. Това стимулира мозъка да реагира с най-голяма скорост и да праща повече кислород и импулси, повече и по-свежа кръв в очните капиляри и мускули. Зрението се подобрява. Можете ли да гледате 7 минути в екрана след като свърши този текст, без да си отклоните погледа? Йогите правят това с денонощия и даже със седмици, без да спят. Затова могат да излизат свободно от тялото си и да скитат из цялата вселена. Нямат нашето кокоше съзнание.

Има още филмчета, писма и други неща хронологично, но в този момент (след 3 ч. сутр на 19 септември 2015 г.) Някой настоя те да се отложат за други книги, а тук кн. 40 да бъде завършена с един важен текст. Предстоели сложни събития по света, а този текст бил от основна важност, за да се разбере какво значи Разпознаване, Избор, Приставане и Преданост. Ако някой би се пробудил поради него и би пожелал да се присъедини към едно важно ято, оставяйки другите ята, завръзки и авторитети в приферията или изоставяйки ги въобще, споменатите събития щели да протекат с по-малко страдания.

2014.02.02, разговор от видеозпис, Видин: Преображение - ч. 1

> ***Или, другояче казано: използвайте във всеки един момент и онова, което знаете, и онова, което не знаете. И знанието, и незнанието да ви служат като един подтик. Като знаеш, да се радваш; и като не знаеш - пак да се радваш. Пак да ти бъде като един подтик. Защото и в знанието се крие Божественото, и в незнанието се крие Божественото. И в двата момента трябва да схванеш Божественото. И в туй, което знаеш, там е Божественото, и в това, което не знаеш и не разбираш, и в него се крие една възможност да разбереш Божественото. И когато не знаеш, и в туй незнание трябва да знаеш, че пак се крие Божественото.*** ***("Двата процеса в живота", 1.X.1933)***
>
> ***Въ този, именно, въпросъ, който не знаете, седи хубавото. Задъ вселената има другъ видъ свѣтове. Но въ това незнание има красота.*** ***("И пишеше по земята", 22.II.1925)***

Г - Това, което почна в кухнята, много ме заинтригува, щото даде много добър образ - ти дойде до тази нишка...

К - Ами това, което аз съм усетил, е че Бог е един огромен океан...

Г - Именно така го каза...

К - ...в който бълват всевъзможни творчески аспекти. И ако в даден момент чрез теб, като основен холизатор, се дава един творчески вариант, то в същото време протичат, според нивото на еволюцията при другите хора, има също варианти, които са индивидуални. Те идват, за да се сравнят с това, което се дава чрез тебе. В този смисъл, човек чувства, че има не-

що, което той знае, а на теб не ти се казва...

Г - Че то е задължително да има такива неща...

К - То става задължително, защото ти не трябва да знаеш някои неща.

Г - Абсолютно да, нито мога...

К - Нито можеш...

Г - Защото има неща, които може само един човек да ги знае и да ги може и никой друг да не ги е могъл и да не ги може до края на вечността...

К - Даже и холизатора не ги знае. И тогава много хора, когато се провежда такъв план за съответния ученик и той си знае какво прави, започват да налагат това, което е казано от холизатора, като основен модел, понеже те вътрешно не знаят творческия принцип и индивидуалния аспект, който може да е коренно различен...

Г - Да - даже противоположен...

К - Даже противоположен или съвсем творчески променен, но също верен и силен. И започват тогава да обсъждат темата пред съответния човек - какво било казано чрез холизатора, как било казано, започват да го налагат - и т.н.

Г - Това става през всички векове - за съжаление! Хората са ограничени, не разбират...

К - Да, да! Оттука явно идва аспекта за индивидуализирания дух или за ученика, който също има силна връзка и при него съчетанието между творчество и послушание е един хармоничен аспект, щото има разлика между това само да си творец и само да си послушен. Ако едното е Тот, то другото е Христос – целта е да се съчетава послушанието с творчеството. И ако ученикът може да направи това, той вече е направил една по - голяма крачка. Затова този процес зависи от еволюцията на хората, при които тези тела, центрове или посвещения са развити. За някои това е абсолютно непознаваемо.

Г - Да.

К - Примерно, аз ще ти кажа един такъв случай. През 93 година, когато Елма каза "Точка!"

Г - Ами за мене това беше много голямо изпитание, щото на няколко пъти казва "точка!" - все едно спира завинаги, а после продължава... Е, викам си тогава, каква е логиката?...

К - Виж какво, Той каза "точка", но аз продължих да работя. Въпреки твоята "точка" и приказките на някои хора: "Ама Г. така каза, ама "точка", ама няма повече да се работи!" А аз почувствах тогава, че ако продължа да работя, аз ще си помогна, независимо че Той е казал "точка" чрез тебе. Значи, от тяхна страна това явно е налагане на истината, дадена чрез външен проводник - Учител, холизатор, посветен и т.н. А вътрешният глас на Бога, който човек го усеща и разбира, в даден момент може да каже точно обратното на това, което се казва, за да може да ни измъкне. В смисъл, ако такъв е послушал вътрешния си глас, той е избил патериците си.

Г - Чак сега разбирам, че това е станало причина после да продължат нещата.

К - Това тогава не го знаех.

Г - И аз не го знаех. Защото, ако то не беше продължило чрез тебе с този вътрешен импулс, Някой нямаше да иска да про - говори пак и щеше да млъкне задълго, може би и завинаги... Значи, чрез тебе щафетата е била предадена - и слава Богу! Но аз <u>сега</u> го разбирам, и ти <u>сега</u> го разбираш...

К - Значи, 20 години по-късно ние изчистваме една истина, която в моя акъл тогава изобщо не се е била родила, защото си мислех, че помагам само на себе си. Реших да продължа да работя, защото знаем, че чрез Словото човек винаги може да се измъкне и да си помогне и да си реши куп въпроси. Та в този смисъл, когато ученикът е вече напреднал в дадени нива, той винаги сравнява това, което се казва чрез холизатора и което другите започват да му налагат, с това, което самият той чувства. И прави нещо, различно от казаното, като е хванал друга нишка, неизвестна никому, дори на самия холизатор.

Г - Със сигурност!

К - Аз тебе съм те проверявал няколко пъти...

Г - Правилно - и точно така трябва да бъде.

К - Когато дойдох в Стоб, аз те попитах: "Разбра ли какво стана?" Ти каза: "Нищо ни знам..."

Г - Но нали и днеска в разговора на няколко пъти ти казвам, че това и това не го знам и че за мене е също изненада?...

К - И аз разбрах, че на тебе не ти казват някои неща нарочно - ти не трябва да ги знаеш.

Г - Ами... сигурно си има причини...

К - Да. И чак по-късно нещата се изясняват и на самия теб. От което следва, че това, което го каза в началото за океана и нишките, е според индивидуалната еволюция на човека. Всеки хваща различна нишка. Който е по-напреднал в нещата, хваща повече... Даже аз имам да разкажа още много други интересни работи - творчески. Не знам дали трябва да ги разказвам...

Г - Е, винаги може... Винаги сме знаели, още отдавна е дошъл такъв образ, че истината е всъщност мозайка или пъзел и че всяко парченце от този пъзел е абсолютно уникално. Че това е всеки един от нас, всяко от съществата с искра или с монада. През всеки истините минават по съвършено уникален начин, и ако някой счита, че през него минава по-важна истина и другите догматизират и абсолютизират това, точно това е нарушаване на всемирния закон. Истината е пъзел и ние трябва да си сглобяваме този пъзел, уважавайки дълбоко истината на всеки друг и учейки се от нея. За съжаление, хората, а особено някои амбициозни хора, които се мислят за авторитети и гурувци, сами налагат това нещо.

К - Значи, това е много сложен въпрос, който зависи от личната еволюция на човека, от равнищата, Посвещенията, опита, от дълбокото познаване и разораване на Словото, от съчетаване на принципа на творчество с послушанието: кога, какво и как да чуеш, като се опиташ да ги съчетаеш. От това, да подчиниш послушанието на творчеството. Има го този момент, като слушаш нещо. Понякога трябва да го изпълниш абсолютно точно. В друг случай - като ти се даде задача, Бог ти я дава, с цел ти да я решиш творчески, така че да стигнеш до съответния резултат. Както, например, на мен сега ми се

каза "10 дни самота" - там аз не можех да прилагам никакво творчество. Аз трябваше точно това да изпълнявям. В случая трябваше да се прояви абсолютно послушание, а не да решавам нещата по различен, творчески начин.

Г - Така че, резюмирам. Не съм имал нито за секунда разбирането, нито съм казвал точно тия две неща - че тоя живот нямало да се видим с теб повече никога и че всички неща, които си постигнал досега в цялата си еволюция, се анулирали. Такова нещо не само че не съм казвал, но не мога и да си го помисля даже; и по принцип такова нещо е невъзможно. Аз ти казах, че ако такова нещо се наложи, това ще бъде само срещу някой нагъл враг, когото Господ има право да го накаже по този начин.

К - Преди това да ми се каже на мен от… знаеш кого…, аз провеждах експеримента с десетте дни самота. И накрая вече приложих един творчески аспект - молитва към самия Тот, - напълно неизвестен нито на теб, нито на някой друг. Макар че, според някои личности, точка четвърта трябваше да бъде посещение при определени лица...

Г - Аз още веднъж казвам съвсем със сигурност, че самият аз не знаех коя е точно точка четвърта, коя е точка пета.

К - И в този смисъл, на мен постоянно ми се натякваше, че аз не изпълнявям точка четвърта и затова са се получили някои аспекти, символи и процеси на задълбочаване на някои странични ефекти. А всъщност проверих и теб, и другите, че и на теб не са ти казали за този творчески момент, който се е родил изненадващо, с отклик от самия Тот.

Г - Ти спомена нещо, което аз съм го забравил - че има осияние, в което се казва, че може в екстрени случаи да се обръщаме към самия Тот, Който може всичко и може да се намеси извън програмата и да обърне всичко по най-неочакван начин... Което в случая е станало, всъщност. Виждаш ли - ето, това е случай, който аз не съм го засякъл.

К - Ама те не са ти го казали нарочно, щото те не могат всичко да ти кажат. Те ти казват част от нещата - не е

необходимо да знаеш всичко. Щото, ако ти го знаеш, в някои случаи нещата може да не протекат правилно.

Г - Те си преценяват, защото всеки от нас е несъвършен и може да направи грешка - и те си преценявят какво да кажат и какво не.

К - Именно това искам да кажа...

Г - Но приятелите абсолютизират, че аз, като предавам, вече съм най-много от всички...

К - Аз съм го казал многократно на много хора, че през тебе тече само част от информацията - тази, която ти дават. Не всичката информация. Ти не можеш да свалиш абсолютно всичките аспекти...

Г - Ами това принципно е невъзможно.

К - Невъзможно е. И затова казвам, че чрез Г. дават онази нишка, която му дават на него. Може да е най-високо в даден аспект, макар че то не се знае отсреща от другите...

Г - Е, да не сравняваме... То, всъщност, не е най-високо, а чрез всеки е най-уникално. Така е по-точно.

К - Не, искам да кажа друго. Какво значи "най-високо" - не може да се каже. Мога да кажа "най-истинно", защото еволюцията на холизатора е на такава степен, че да прихваща такива истини, които малцина могат да прихванат; и дори не малцина, ами явно други няма такива. Обаче, все пак, около него, ако има по-напреднали, в смисъл по-изработени ученици, които също могат да прихващат истини, творчески различни от това, което дава холизатора, но също толкова силни и творчески и истинни, /ще получат нещо ново/ - този, който има тази еволюция...

Г - Този, от Когото изтича Словото, само се радва на това...

К - И тогава се разбира, че чрез холизатора се дава само една от нишките. И когато всички почнат да говорят: "Ето, Г. каза така, Г. каза онака..."

Г - Ама аз защо се отдръпвам - щото това ми и крайно неприятно...

К - Нали?...: "Чрез Г. така се каза, Г. еди какво си каза", обаче човек може да чувства нещата по по-различин начин. И ако е по-

чувствал нещо различно, <u>тогава</u> се проверява както индивидуализираният дух, така и верността на Божия глас в себе си, избиването на външните патерици. Това зависи от степента на еволюцията на човека - доколко е развит - и това може да го проумее, да го почувства и да го проведе.

Във връзка с този разговор, тук може да се цитират някои твърдения и обяснения на Учителя, от които се вижда кога Той знае истината, но не я казва; и че понякога съзнателно слиза на ниско ниво, за да насърчи другите, да не ги засенчва с величината Си. Това го прави не само Той, но и много други Учители, мистици, ясновидци, педагози, защото нямат тщеславие и човешко его, не искат да са винаги отгоре. Никога няма да се защитят, да опонират, за да се "докажат". Даже играят ролята на смешник, който иронизира себе си, както понякога прави сам Учителят (цитирам го по памет, но го имам в Енциклопедията): "Абе и аз се мотая тука по-между умните хора… И аз не знам защо, ама дано все пак излезе нещо от нещата, които ви говоря и които правя...":

УЧИТЕЛЯТ ЗА СЕБЕ СИ, КОГА НЕ ОБЯСНЯВА *34.05.20н днс ПНС98`216* ***Когато схвана, че някой човек няма да ме разбере и няма да му бъда полезен, аз не му обяснявам нищо.***

УЧИТЕЛЯТ ЗА СЕБЕ СИ, ВЯРАТА МУ Е НЕНАТРАПЧИВА И ПРОВЕРИМА *33.03.05н мтд ЖИХ97`287* ***Аз не искам да вярвате в това, в което аз вярвам. Ако вие въз - приемете това, в което аз вярвам, то може да е спънка, товар за вас, ако не проверите нещата.***

УЧИТЕЛЯТ ЗА СЕБЕ СИ, ВЯРАТА МУ Е НЕНАТРАП - ЧИВА *30.10.12н рзс УЗР49`119* ***Сега, като говоря така, аз не искам да приемете нещата догматически, нито да вярвате както аз вярвам. Това, в което аз вярвам, остава за мене. Обаче ако и аз, и вие вярваме в едно и също нещо, ние имаме общи допирни точки. Какво ще излезе от моята и от вашата вяра, това е друг въпрос. Моята вяра е важна за вас дотолкова, доколкото може да донесе нещо добро - както частно за вас, така и общо за всички. Ако моята вяра ви обърка, дръжте се резервирано.***

УЧИТЕЛЯТ ЗА СЕБЕ СИ, НЕ ИЗИСКВА БЕЗУСЛОВНА ВЯРА И ПРЕДАНОСТ *22.12.17н доз ЖИГ48`200* ***Аз не казвам, че трябва да се държите за мене, да вярвате във всяка моя дума.***

УЧИТЕЛЯТ ЗА СЕБЕ СИ, СЪМНЕНИЯ В НЕГО, ГОТОВНОСТ ДА СПОДЕЛИ И ПОЖЕРТВА ВСИЧКО *24.04.13н ощм КДМ50`82* ***Какви ли не съмнения са отправяли хората към мене! Някой ме гледа и се съмнява в мене. Казвам му: "Не се съмнявай - пред тебе стои човек, който може да ти каже истината! Опитай ме, но не ме човъркай. Ако ме човъркаш, ти сам се спъваш. Аз съм готов <u>всичко</u> да споделя с тебе, да пожертвам всичко за тебе, без да осиромашея.***

УЧИТЕЛЯТ ЗА СЕБЕ СИ, С КОГО НЕ СПОДЕЛЯ СВЕЩЕНИТЕ НЕЩА *22.12.31н прс ЖИГ48`243* ***Не е позволено да***

споделя една свещена идея или една свещена дума с човек, който е прекарал живота си в ядене и пи - ене, в задоволяване на своите слабости.

УЧИТЕЛЯТ ЗА СЕБЕ СИ, РАЗОЧАРОВАН Е ОТ "БЛА-ГОРОДНИТЕ" ***22.12.03н ддп ЖИГ48`158*** ***"Защо страдаме?" - Защото се съмнявате. Години наред аз правя опи-ти в разни направления, уж с най-благородните и благочестиви хора, и се чудя колко лесно се съб-лазняват...***

УЧИТЕЛЯТ ЗА СЕБЕ СИ, И ТОЙ СЕ Е ОБЕЗСЪРЧА - ВАЛ ***22.11.26н лмс ЖИГ48`132*** ***И аз, като съм се намирал в голяма мъчнотия, съм казвал: "Боже мой, защо си ме оставил!?"...***

2 февруари 2014
К – Да се върнем на момента, когато на мен ми беше казано от /…/, че връзката ми с холизтора се прекъсва до края на живота, че нашето приятелство се прекъсва до момента, в който аз се оправя абсолютно и завинаги - а не се знае кога ще стане това и дали въобще ще стане в тоя живот...
Г – Значи, имаше нещо подобно, *но* ***то означава съвсем други неща.***
К – И също така това, че ми се отнемат всички постижения в този живот, че животът ми се анулира и...
Г – Това абсолютно не е казано! Това е свободно съчинение!
К – ...и че ще ги изработвам в друго прераждане при много по-тежки условия... Да! При тази драматична и шокираща "инфор-мация", докато аз я асимилирам първия ден, защото аз съм си в моите тежки, трудни състояния, които съм си минавал в тоя момент, първия ден бях доста унесен, втория ден вече си го из-бистрих, третия ден вече рухнах окончателно. След тая ужас-на прогноза, и при думите, че трябвало да работя седем години в света...
Г – Това също не е... То беше разговор, в който... Това не е за-дължително за тебе. Това е разговор, който касае общия прин-

цип. Знаеш, че за изграждане на мюонно тяло трябват 7 години, после 14, после 21, после 28 години... Но за тебе няма нищо абсолютно задължително; освен това, не става непременно дума за работа в света. Това са неща, които би трябвало да се изяснят в личен разговор с тебе, за да не се стига до недоразумения. Аз за самия себе си в момента изяснявам, защо се получи така. Бих повторил това, което не съм го измислил, защото аз не мога с моя ум да измисля такова нещо. Извинявям се за думата, но бих се гръмнал, ако моят мозък и моето сърце могат да кажат такова нещо за тебе и за когото и да е. Това би било жестоко! Ето ти логиката - дори формалната, а не само по-високите логики: тия думи "докато не се оправиш абсолютно и завинаги", са верни, защото ти ще се оправиш много скоро. А веднага хората си помислят, че ти или няма въобще да се оправиш, или няма голяма надежда. А когато е казано това, се е имало предвид, че то може да бъде въпрос на дни - точно както в момента става. Ами то е вярно! Абсолютно е вярно и по висша логика, и по формална логика. Но аз даже не съм го осъзнавал това и затова, като ми се каза как тя го е разбрала и как ти го е казала, аз изтръпнах. Но да не я обвиняваме.

К – Не, въпросът е друг: че на мен не ми беше обяснено, че това е някакво пак изпитание за няколко дни. Може би тоя аспект за оправянето е влизал в тия няколко дни.

Г – Ами аз сега вече го виждам, че е така.

К – Но как я разтълкува моят мозък тази крайна информация? - Аз си викам: ”То как така няма да общувам с холизатора, с човека Григорий? Цял живот сме работили, то все едно съм изгонен от трапезата". - Така се почувствах.

Г – Е, ние си говорихме,че такова нещо е тотално невъзможно нито от моя страна, нито от страна на Някой над нас, защото Той е безкрайно милостив и такова нещо никога не би допуснал, освен за враг, за да му даде урок. То дори за него нямаше да е урок, защото той е враг - не би го преживял толкова тежко...

К – Аз това го споделих с някои приятели. Казах им, че все едно съм изгонен от трапезата. Може би е трябвало да ми мине тази мисъл - да се ужася...

Г – Трябвало е, за да стигнеш до дъното но страданието, както си говорихме.

К – И викам си тогава: "Изгонват ме от трапезата! Всички тия творчески аспекти, които се пораждат около холизатора, вече аз съм издухан от тях и не мога вече никога да си сверявам моето усещане с това чрез външен проводник. При факта, че вече съм изгорял, прегорял, обелен, нарязян и че вече това, което имам, ми е отнето като познание..."

Г – Което абсолютно не е вярно...

К – Не, а в смисъл такъв, че структурите, които се разораха,

те бяха напоени със Словото, което съм чел и ползвал през годините. Когато Небето ги разора, това изчезна.
Г – Не значи, че е фундаментално изчезнало - то минава в друго качество.
К – Да, но на мен не ми се дава в момента възможност да го ползвам. Сега аз вече го нямам това нещо, както преди няколко месеца. Освен това не мога да чета осияния, тоест на мен ми се отрязва пътя отново да си възстановя тия познания, които съм имал чрез проучване на Словото. И тогава някои личности казаха: "Тука става дума за избиване на патериците." А аз обяснявам, че аз съм живял без холизатора 15 години. Не съм го питал и съм си живял с моите "патерици".
Г – Та даже и без патерици, а направо на краката си, въпреки всичко.
К – Да, и съм работил, и в света бях - ти знаеш. Сега ще ти кажа: от 99-а година - там, в Пловдив - може да има един-два пъти да съм питал, но то не е нещо кой знае съществено, да ми е променило живота. От 99-а година до 2013-та есента аз съм живял, без да те питам за кой знае какво. Значи, живял съм без патерици - на вътрешното си усещане. В момента обаче, когато ти ми каза, че съм една разбита черна стена поради даден взет изпит, поради минаване на ново ниво, можем ли да го обясним? Ако ти решиш - ти прецени… Една "разбита черна стена", която отвътре не знае какво да прави, не чувства гласа на Бога, не разбира какво става. Тя е свръхнатоварена с кармични структури и остатъци от духове. И като ми казаха изопачено тая информация, че нямам никаква връзка, това беше един голям удар, ужасен удар. Това беше едно тотално рухване в рамките на три дни - абсолютно обезличаване, абсолютно отчайване, абсолютна безнадеждност. И викам: "Край! Това е краят!"
Г – Въпросът е, че тогава не беше дадено да се обясни, защото е трябвало да минеш през това страдание. Ами че през това минават куп пророци, даже Велики Учители! Две неща се сещам: един образ, който дава Жорж Радев, и едно нещо, което казваше Георги Томалевски. На едно място Жорж Радев казва: Идва момент в пътя на човешката душа и на ученика, в който той трябва да мине като една гола искра между върховете на два конуса, за да мине от един свят в друг. Там ще мине само искрата. Няма да мине нито умствено тяло, нито Слово, нито нищо, защото дори Словото е <u>под</u> това. Ще мине само искрата, обаче е много болезнено, защото тя трябва да съблече без изключение всичко, което е постигнала до тоя момент. В този смисъл, има нещо вярно в това, че могат да отпаднат редица постижения; но там е работата, че те не отпадат, защото всичко това минава заедно с искрата, обаче компактно и не-

осъзнато, а после се възстановява по друг начин в един друг свят. Но е много болезнено, защото тя трябва да се кондензира до част от микрона, за да може да мине.
К – И това рухване продължи в рамките на три дена. Между другото, докато течеше този процес, преди да дойде тази „информация", (в случая може да не обясняваме точно какво съм преживял) е имало някакъв момент, в който съм преценил, че не съм си взел даден изпит и съм се провалил напълно. "Провал" поради внушението отвън,, че ми се отнемала благодатта, че тези трудни и сложни моменти...
Г – На "майсторите" им се пише шестица за това, че са успели да ти го внушат...
К – ...Да - идва този момент, идва този "информация" и аз викам: "Край! Обърках конците! Затова така ме резват. Няма вече холизатор, няма това, няма онова... Красимире, ти си направо ударен от гръм, задето не си успял да си вземеш изпита!"
Г – След малко ще престанем, за малка почивка. Искам да кажа че в случая не е Георги Томалевски, когото имах предвид, а Петър Филипов беше казал нещо, което не можахме да го забравим никога и което ни е модел в това отношение. Казва: "Когато дойде властта и взеха 17 камиона с беседи от Изгрева - иззеха всичките беседи, - някои от нас разбраха, че започва нашето истинско ученичество. Защото ние до този момент разчитахме на беседите. А като ни лишиха, Словото потече вътре в нас <u>индивидуално</u>". Значи, това е Посвещение - понякога това е задължително, да се прекъсне всяка външна патерица, колкото и да е велика и уникална, за да може чрез тази драма да могат нещата да потекат отвътре, както сега става при теб.
К – Ама то, всъщност, протича рухване...
Г – Без рухване не може - <u>там</u> е цялата работа. Може, но може би в някои бъдещи епохи. Нали се казва, че в бъдеще тия неща ще стават с любов и блаженство. Но щом като и Учителите, та и сам най-великият Учител досега не е имал възкресение чрез блаженство, понеже няма сродна душа, която да му партнира, какво тогава остава за нас?... Нали казва и в песента си: "Странник съм във този свят." Значи, дори Той - най-великият - е самотен, защото няма душа, която да го разбере и да Му партнира. Всеки си избира различни неща и служи на смъртни, обаче не могат да изберат подвига и най-съвършеното.
К – ...И този процес се задълбочава, като на мен ми се обяснява от някого много категорично, че Бог повече не се интересува от мойта работа през това прераждане, че моята духовна работа не е толкова важна и т.н.; че Бог ще намери друг апостол Павел, който ще свърши работата...
Г – В началото мислех да негодувам за това по много категори-

чен начин, но преди малко ти казах, че се възхищавам, че "майсторите" са си свършили работата прекрасно, като са съчинили такива думи. Защото успяха да "изработят" и мене, и тебе... Виждаш колко опитни майстори има: да ни преметнат и двамата, дето сме толкова опитни...

К – Ами аз повярвах на това, защото ми бе казано, че ти си казал така, че Елма го е казал...

Г – Ето един опит за тебе и не само за тебе - да не се предоверяваме. Въпреки че за "посредника" в случая ти казвам, че му пишат шестица, задето е могъл това нещо да го проведе по тоя начин. Иначе би било убийство, престъпление! Прави ли си тя сметка, че може в следващия миг някой да посегне на себе си, защото губи всякакъв смисъл на живота?

К – Ама то дотам се стига в някои случаи...

Г – Като се предоверяваме... Ето един нов урок и за мене, а не само за тебе. И виж колко беше сложно: нямах право в тоя момент да говоря директно с тебе.

К – То е трябвало...

Г – Трябвало е да останеш сам, за да имаш това изпитание, а пък и аз да науча нещо ново.

К – Така-а... И стигаме вече до тая точка. Два-три дни потъвам надолу, надолу, надолу към дъното. И аз това го споделих с някои приятели: че съм изгонен от трапезата, че ще се чувствам смазан без холизатор - без човека, който... Отделѐн от него тия седем години работа в света... Та мен ме отделят тотално от всичко - аз ще съм в една пълна изолация по отношение на абсолютно всички неща и истини, които съм чел и които познавам от осиянията! И вече стигам до някакви тотални падания, падания, падания - и това протича много драматично. В разговори по скайпа с някои хора, те виждат на живо моите реакции в момента как протичат, колко са драматични и трагични...

Г – Обаче Небето пък наблюдава и техните реакции, защото това, което са си помислили, също е изпит за тях. Има два варианта: единият е да те осъдят за всичкото това, респективно и мене, задето уж съм бил казал такова нещо. А второто е още по-лошо: някои дори биха изпитали едно вътрешно задоволство, ама не искам да кажа защо. Има си и зависти...

К – С някои само съм говорил по скайпа, а с други се срещнах. Те видяха драмата ми. Това е като една роля на живо, която човек изпълнява с пълно вживяване - от Небето си гледат „филмчета" и ние изпълняваме разни роли... И след като вече мина този драматизъм, всичките тия неща в един момент изведнъж ми минаха и аз се освободих, останах празен... И си лежа изтръпнал в леглото, вече стигнал до някакво дъно на пълно безсмислие и безверие и на абсолютно отчаяние, че нещата са

приключили вече "завинаги" и че всичко ми е отнето, тоя живот вече ми е анулиран... То е под въпрос дали ми е анулиран, щото не се знае дали ще се оправя в близките 10-15-20 години (да ме гледат като зеленчук...). Аз си викам: "То с холизатор и Слово не съм се оправил, та сега без холизатор и без Слово, особено както съм сега в това състояние, ще се оправя... Това е абсурдна работа! Това не знам как ще стане..."

Г – Има хора, които познават добре духовната история. Не само на Библията - за пророци, светии, апостоли и т.н. Тази огромна драма я има в биографиите на светиите и свещените писания. Ние даже не го познаваме толкова добре, колкото професионалните познавачи на писанията. Стигали са до това и Учители, и Христос е стигал - случая в Гетсиманската градина. Ако ние проучим тевтерчетата на Учителя, когато като млад общува с Духа, и Той изпада до такива дълбоки отчаяния, че си казваш: "Това Учителят ли е? Възможно ли е?"... и до такива самоунижения, които те изумяват. Трябва отново да ги прочетеме. И тогава си казваме: "Той трябва да е минал абсолютно през всичко, за да даде надежда и модел, че щом даже Той минава през ада на пълното отчаяние, даже и до обезверяване, какво тогава остава за нас...

К – Ама аз да не мислиш, че не съм стигнал до това? То губиш вяра!...

Г – Това е целта. Обаче те ни изработват така, че даже на мене да не обяснят подробности... за да може да се стигне до тая последна точка.

К – Лежа си аз така отпуснат, вече тотално пречупен. Викам: "Край! Тука живот повече няма. Няма за какво да се съществува и живее". Лежа си аз абсолютно отпуснат, и нищо - вече край... И идва В. и почва: "Стегни се, бори се, трябва да се измъкнеш! Ти ни дърпаш всичките надолу!"

Г – За себе си знаеш, че е права - нали си говорихме. Тя така разбира нещата и го прави с най-голяма любов, с най-голямо желание...

К – Вика: "Ти имаш ли милост към някого!?... Ако някой умира тука до тебе, ти би ли си мръднал пръста?" И аз викам: "Па изобщо..."

Г – Тя не го казва от егоизъм, а от желание да ти въздейства, да пробуди в тебе милостта.

К – А в тоя момент мен ми е толкова студено и безчувствено,че аз наистина ни бих си мръднал и пръста, ако някой умираше до мене. В такова състояние бях!

Г – Аз те разбирам, защото съм бил в същото състояние.

К – В такова състояние бях. Викам: "Ей тука някой да умре до мен, аз няма да си мръдна малкия пръст!" Така го чувствах. До толкова бях безчувствен...

Г – Между другото, това не е за осъждане. В много случаи може да бъде за осъждане, но който не е минал през това, не знае, че един човек, който е на масата и е разпран и без упойка му правят операция, ти не можеш да очакваш от него да спасява в този момент някой друг…
К – Аспектът е друг тука. Според мен, трябваше да се стигне до това абсолютно безчувствено състояние, защото то има отношение към факта, който ти сподели за Всемирната ложа, че ... това… малко така… звучи нечовешки...
Г – Е, ние не обсъждаме човешки работи.
К – Нечовешки, в смисъл... - ти нали каза, че съм получил тяло на Всемирната ложа - че в тоя момент толкова бях безчувствен и студен, че в този случай явно човек трябва да изпита такова състояние, допускайки съдбата и кармата на другия да бъде такава, каквато е, без той да се намесва. Да не желае да проявява милост в тоя момент и може би не трябва - и това не е за осъждане.
Г – Не е, защото това е по линия на абсурда. Знаем, че Христос е милост и абсурд.
К – И точно в момента В. идва и почва да ми говори за милост... "Ти - казва, - ако аз съм болна от рак, ти ще отидеш ли да работиш за мен да ми помогнеш - или ще ме оставиш ей така да умирам и пръста си няма да мръднеш?... Аз - казва, - ако има наоколо едно същество, което не му е добре, аз ще дойда и ще му помогна, а ти си толкова монолитен, че никой нищо не може да ти внуши, не може да ти направи. Ти като си речеш нещо да правиш...". Ей такива работи...
Г – Значи, аз съм сигурен, че тя може да разбере и другото, защото е достатъчно дълбока. Тя го прави с най-добро желание, за да те покърти.
К – Абсолютно! Тя го прави, за да ме покърти, за да ме измъкне.
Г – Да, именно - тя го прави затова, а не поради обикновената женска логика. Тя е достатъчно дълбока, но се чуди вече какво да прави - тя те бие по това чувство.
К – Именно - тя го прави, за да ме измъкне. Да ме удари и да ме измъкне. Обаче това...
Г – ...не става, защото процесът е съвсем друг.
К – Съвсем друг, тя не разбира. Тя си мисли, че аз съм някакъв егоист...
Г – Даже и това не мисли, но някой път нарочно се казва, за да накара човека да реагира обратно.
К – ...който се е самовглъбил в страданията и мъките си и вече нищо не го интересува - и т.н. А то, всъщност, е трябвало да протече този процес, за който ти разправям. Говòри, говòри, говòри - а аз една думичка не съм й казал. Само си стоя така и гледам, и въздишам, и мълча. И разбра, че всичко е напълно

безсмислено. То няма какво да кажеш. Нищо не можеш да кажеш. Явно, <u>това</u> е бил моментът, когато съм бил на дъното.
Г – Така е. Виж, разбирам го. Сега, в случая, не говорим за кръвните близки - щото хората са близки и не само по кръв, но и по душевно сродство. Нещо повече: в Библията се казва (баща ми ми го каза за пръв път): "И врагове на човека са неговите домашни". Обикновено не само домашните са в кармични връзки с нас. Присъстващите тука (сестрата на К.) правят изключение, защото при вас е съвсем различно. Хората, които са свързани не само по кръв, а по любовни и други причини, обикновено играят ролята на кармични врагове, защото искат да ни превъзпитават или се тревожат за нас. То е обяснимо - защото е нужна много голяма мъдрост да се разберат нещата. Ето, майка ми казваше нещо, което ме караше да се взривявам - аз, "кроткта риба"... А като ми казваше тия думи, аз изревавах така, че... образно казано... мазилката на вратата падаше като буквата „п" покрай касата и от къщата падат керемидите.... И хората отвънка мислят, че ме убиват или аз убивам някого – така виках... Даже лъвът не може такъв рев да нададе - от болка, че майка ми ми казва: "Ти си най-големия егоист, когото познавам. Защото… за най-близките нищо, а за другите - всичко". Е, не ме е разбирала. Не е виновна жената.
К – Няма вина. В случая всеки си изпълнява ролята. Значи, дòйде, говòри, говòри - тя се опитва да ме измъкне от това състояние…
Г – Ами тя се чуди какво да прави…
К – Чуди се какво да прави. Да ме поведе нанякъде. Имай предвид, че преди това се разигра една голяма драма, преди да дойде тя. Тя ми звъни, звъни, звъни, аз не отговарям и тя мисли, че аз съм вече пътник...
Г – Това е наистина много отговорно. Аз съм имал случаи, когато изключвам телефоните. И какво? - Хора, които са ме оставили да умирам от глад и без керемида - така наречените роднини и близки, така нареченто „братство", - в момента, в който не отговаряш, те вдигат милиция, до всички болници се обаждат - и т.н. И за себе си са прави. Обаче през другото време са те оставили да умираш...
К – Искам да кажа друго. Като ти ми звънеше, аз не получих импулс да вдигна телефона. Не се оправдавам. Явно, нещата така са се развили - в тоя смисъл. И след като се провѐде разговора, тя си тръгна и аз заспах. Колко съм спал, не знам. Но като се събудих, нещата вече бяха променени. И щом се събудих, тя казва: "Г. се обàди, обадѝ му се, нещата са се променили, може вече да говорите." В същия момент, в който се събудих, ти си й звънял, вече си й бил казал това.
Г – Тя е, всъщност тази, която е импулсаторът и инициато-

рът в случая. Без нея това нямаше да стане. Не, пак щеше да стане, но по друг начин.
К – Не, тя няма нищо общо - тя е само една брънка от цялата работа...
Г – Да, но решаваща; да ти кажа - решаваща. Тоест, тя е изпълнила Волята в точния момент. Небето щеше да намери, може би, и друг начин, но протича чрез нея, защото е трябвало да стане чрез най-близък човек.
К – Процесът е протекъл. Тя е тази, която е задействала нишката да ти звънне на тебе, за да ми звъннеш ти. Аз това не го знаех, щото ти ми каза на мене, че си почувствал, че може да звъниш. Така ми каза.
Г – Ми аз, колкото и да съм рибешки жалостив, милостив и т.н. и да имам чувство за отговорност, все пак се старая да слушам Най-Главното. Затова бях в състояние - може да се чудиш, - бях в състояние месеци да не ти се обадя, за да изпълня това нещо, въпреки че вътрешно мога да изгарям от човешко и приятелско безпокойство. Обаче, щом в момента го почувствах, че това се прекратява, веднага се... всичко е пластично.
К – Ти си написал на едно място, че за мен нямаш никаква видимост какво ще става след този момент и че изпитът ти е да не се безпокоиш за мене. Че има нещо друго, което е за добро, но ти не трява да го казваш.
Г – Това и за мене беше голям изпит - да не се безпокоя за тебе, а обикновено това ми е невъзможно и непознато. Как да не се безпокоиш за най-близък приятел?
К – ...като аз знам много добре, че ти всичко чуваш.
Г – Ами това на В. беше положителна роля. И тя, и даже и К. перфектно си изпълниха ролите. Перфектно - шестици!
К – Едната изигра роля на едната ложа, другата изигра роля на другата ложа...
Н – И аз... на третата...
Г – Ха така!... Третата е Всемирната! Браво, уцелихме! Тази, която е най-високата. Ти спонтнно каза точната истина.
К – Искаш да кажеш, че еди кой си е изиграл ролята на черната ложа?..
Г – Ами ти го каза... Обаче, ето: сестра ти - на още по-високата, понеже тя е спасителката в момента.
К – Да. И в момента, в който аз заспивам и се събуждам, се чувствам по-добре вече - не съм на дъното. Не мога да кажа, че съм напълно излязъл, но... разликата е вече голяма.
Г – Това се е очаквало, за да имам право да се обадя - че е станал процесът вече.
К – И тогава -оп! -звъни В., вика: "Г. се обàди - каза, че можеш да му звъниш". Викам: "А!" - Това направо беше за мен... аз не очаквах…

Г – Ами нито аз съм знаел, че така ще стане…
К – И тогава вече се свързахме с тебе, говорихме по някои въпроси и ги уточнихме. Като в случая нещата бяха още по-драматични, понеже аз в разговорите с някои приятели им казвах как дяволът е влезнал в мозъка ми и псува Бога, псува Учителя, псува осиянията... Абе какво да ти казвам - това са някакви абсолютни трагедии...
Н – Ама ти така наистина ли го почувства?
Г – Той си го казва човекът, ама после е разбрал, че не е самият той, а друг. Обаче то така се смесват нещата,че той може да си помисли, че е самият той...
К – Напротив, не е верно! Аз го усещам къде е точно в главата ми и какво прави. Разбираш ли? Аз го усещам как постоянно той псува Бога, псува Учителя, ще къса снимките на Учителя…. Вика: "Какво е това "слово"! Какви са тия "осияния"! - И това е допълнителен драматизъм към цялата тази работа.
Г – И в Евангелието го има, че онзи е изкушавал Най-Главния по всички показатели. Какви пък има <u>той</u> пълномощия - представѝ си!... Най-главният отрицателен артист какви пълномощия има - да изкушава и да се мъчи да избива от релсите Най-Главния положителен герой!...
К – Е-е, преди години, преди да се случат тия работи - ти, ако искаш, разкажи там аспекта за всемирното тяло, ти си знаеш...
.....
К – (За В) ...Иска да ти помогне, да те измъкне, да направи всичко възможно да те спаси, бори се до последно, само и само да успее да те измъкне от това състояние; ако трябва - да те раздразни, да те амбицира - прави невъзможното за себе си, за да помогне. В случая именно тя бе човекът, който застана на позицията на Бялата ложа и роботеше от тази позиция. За разлика от някои други, които работеха от позицията на Черната. А имаше и такива, които приемаха факта, че нещата са такива, че могат да станат и още по-драстични. И това е моментът, който също го приемат със свобода - може би това е Всемирната ложа. Явно в целия тоя сценарий всеки си е изпълнил ролята от позиция на някаква ложа и всеки е бил наблюдаван какво, как и защо ще реагира в ситуацията около мен, която се разви в последните дни. С една дума: Небето е наблюдавало някакъв процес, някакъв "филм", някакви сценарии, които са протекли в този отрязък от време с няколко човека.
Н – Ами това е някакъв вид изпит за всички.
Г – Възможно най-тежкия.
К – То е много лесно да кажеш "някакъв вид изпит"...
Г – Не, тя го казва по принцип, не че го омаловажава.
Н – Изпит за всички, не само за теб. Изпит за всички в тая ситуация.

/Сестрата и братът на К. във Видин бяха напълно отчаяни, вече нямаха никаква надежда за К., не виждаха как могат да си го докарат насила вкъщи, но бяха готови да го гледат „като зеленчук" до края на живота си…Точно в този момент трябваше да се намеси приятел, който да го убеди да тръгнат към града на виделината и да останат за известно време при сестра му. Те видяха, че брат им е възстановен като по чудо и е напълно нормален./

Г – За всеки от нас имаше непознати неща в този изпит.

К – Всеки взимаше своя изпит, но се наблюдаваше в този момент кой какво ще избере от огромните възможности, които реално са се пораждали в неговата глава, в неговата мисъл и неговото поведение. Защото, специално на мен, отвътре ми се пораждаха поне няколко сценарии, които аз трябваше интуитивно или спонтанно, или естествено, или волево, или съзнателно да избирам. Тука има вече един аспект, който е много труден. Той може да се обясни с един дълбок психологизъм, един дълбок процес на себепроникване. Мога да обясня за какво става дума, но при всички случаи във всеки човек се пораждат няколко възможности на усещания, ако той не е абсолютно монолитен (да има само едно, и край - да няма друго), от които той може би си избира в дадения момент как точно да постъпи.

Г – Ти помниш: в даден момент това бяха възлови пунктове - за самия мене изненада. Както винаги ни се поднасят в такива моменти изненади и абсурди, обаче все пак обясними в светлината на това, което знаем: ние сме все пак подготвени малко по-добре от други хора. Аз самият, дори с цялата си логика, интуиция и с познанията си, не можех това да го разбера, ако не беше изяснено, че в момента, в който ние в бесен галоп бягаме към пропастта, а отзад ни гонят, ние приличаме на жребеца от Симарон. Ние стигаме до каньона и нашите (ама те и другите са "нашите"...) казват: "Невъзможно е да се прескочи тази пропаст! Тя е стотици метри широка - това е теоретически и практически невъзможно." Така казаха в твоя случай и Бѐлите. И тогава се явяват другите над тях и казват: "Ние поемаме нещата." Тоест, преминава се от един свят в друг свят, от едно тяло в друго тяло. Вече сублимират нещата - или както бе обяснено - от Бялата към Всемирната ложа. А пък в нашия разговор днес ти, като каза нещо, аз направих връзка, че всъщност Тот е този, Който поема нещата чрез Всемирната ложа - и точно Той се е намесил, за да смени нещата.

К – Когато говорихме с тебе в четвъртък един час и ти постоянно ми говориш: "Ама ти можеш ли да отидеш да работиш или да се грижиш за едикой си, за да смениш тия състояния?" аз разбрах, че ти нищо не си разбрал, че на тебе нищо не са ти

обяснили; в случая - намесата на Тот. Затова в този момент аз ти казах: "Не, не мога да го направя това." Ти ми говореше така, защото тогава не е било актуално, не е бил още почнал тоя процес.

Г – Нивото на моето разбиране и съзнание в момента е било такова. Аз съм можел дотолкова да стигна - да предположа, че това е единият от изходите. /Изхождал съм от думите на Съвършения: „Който не работи или не учи в света, не е Мой ученик" - и съм ги взимал за канон за всички/. Но мен са ме били затворили за изненадата, защото ти имаш правото и силата на творческо решение, което и аз не мога в даден момент да го разбера. Така че никога не мога да кажа, че съм безпогрешен, но приятелите не разбират това, абсолютизират някои неща, които остават само като един срез в миналото - бил е верен в момента, но не важи за всички и за всички случаи.

К – Аз моментално разбрах - това съм го засичал много пъти при тебе - и затова казвам на всеки, че ти схващаш, но на тебе не ти казват холическата истина - теб ти казват част от истината и ти това, което чуваш, това казваш - ти друго не можеш да кажеш повече. Макар че всички са с мисълта, че ти си основния Единатор и каквото се каже, това е всичко, това е най-най....

Г – Това е драмата на всички векове...

К – И това съм го обяснявал многократно на някои хора. Почват: "Ама Г. каза така, ама то така е казано, ама така е, ама еди как си..."

Г – И считат, че хора като тебе и Н. са ревизионисти, опортюнисти, и си позволяват да апострофират, а всъщност това е абсолютната творческа свобода човек да види нещата, които друг не може да ги види - дори и този, който минава за авторитет в очите на другите. А и другото, което ти сам го каза, че просто в даден момент не ми е дадено да го видя.

К – Не, ти не трябва да го знаеш.

Г– ...а даже и да ми е дадено, аз пък нямам право да го кажа… Имал съм такива случаи. Ето, Ванга имаше такива случаи - хайде да не ги повтарям сега.

К – Аз го знам. Аз те разбрах - то ти личи, когато ти казват и ти не казваш. Който те разбира, ти личи. И ти личи кога не ти казват и ти не знаеш. То си ти личи.

Г – Ти си достатъчно опитен и достатъчно време общуваме, за да ги схванеш тия неща.

К – В някои случаи това е особеното,че не трябва да ти казват - нарочно. А в други случаи ти казват, но ти не го казваш нарочно, за да протече правилно процесът, щото иначе той ня-

ма да протече правилно - ще провалиш изпитанието на човека. И в тоя смисъл се показва една друга страна на холизатора, която не е безмилостна и безлюбовна.
Г – На практика се оказва, че това е любов с мъдрост. Защото за Небето е важна ефективността, в крайна сметка.
К – С мъдрост, защото иначе би попречила. Та по отношение на тия последни събития, нещата, общо взето, протекоха в този план. Като едно от последните събития, които ти сподели преди да тръгнем за Видин. Аз, като не спя по цяла нощ, по едно време някой ми вика: "Я прати един SMS на Григорий да не пътувате, че няма за какво да ходите във Видин, няма смисъл." Това - през нощта. И викам: "Що да не му напиша един SMS?..."
Г – Ами ти знаеш, че щях да дойда и в Пловдив, и в Сибир даже или на Сириус, обаче най-доброто беше именно тука да дойдем.
К – Само да довърша. И викам: "Сега за какво пък да тръгваме за Видин?... Нека дойде тука, в Пловдив, па да си говориме по разни въпроси." И ей такива работи… А после викам: "За какво този човек ще се разкарва чак до Пловдив, ние сме се уговорили, пък и със сестра ми сме се уговорили да тръгваме." И пак онова „нещо" вика: "Пратѝ му SMS". Вече към 6 часа вика: "Я вземи му се обади по телефона и му кажи, че няма да тръгваш, защото няма смисъл - за какво да тръгвате?..." /К. е мислел, че е вече на пихтия и всичко вече е напълно безнадеждно и безсмислено за него. За хората, които се задоволяват с разни светски мотиви, с фалшиви авторитети или астрални играчки такова нещо би било непонятно. Но за узрялата душа, която стига до смъртно легло без Любов и Истина, Христовата драма в Гетсиманската градина е единствената реалност в такива върхови мигове на еволюцията/.
Г – А на мен ми внушават: „Сега си изключѝ телефоните, за да не може да ти прати SMS или да ми говори, та да се чувства после длъжен да дойде на гарата"…
К – Не, не само това. Ти какво каза преди това? Горе се е провел бас: дали аз ще изпратя SMS-а или няма да го изпратя.... Но това ти ми го каза сутринта, на гарата. През нощта аз ти казах какво е протекло в мене, а ти ми казваш за басирането...
Г – И как колко пъти е в синхрон всичко...
Н – И ти не го изпрати, нали? Не го изпрати?
К – Не съм го изпратил. Викам: "Сега, кво да пращам SMS-и?..." Един глас ми вика: "Я вземи, прати тука SMS-а!" Викам: "Какво да пращам сега, човека аз го..."
Г – Аз му казах на него, ама сега, в момента, щото всичко е на момента - идва творчески. Ето, това е за мен една много приятна... Не е изненада, щото колкото и да не сме имали шанс с тебе да общуваме, аз винаги съм те чувствал на много... Да не говорим сега за висота, еволюция и т.н. Аз говоря по вътреш-

но чувство. И не само защото си негова сестра и всичко за мене е свещено около него, а защото ти, сама по себе си, дори може и да не подозираш, без тебе нямаше да може нищо да стане. Не само поради факта, че се обади. Просто това, което на него му казах, той сигурно си го знае. Едното беше, за да успокоим тебе и близките, щото то е безкрайно важно и това. Обаче и двамата знаеме, че има нещо и над това. Тоест, ако не трябваше да ви успокояваме сега по този начин, щяхме и двамата да изпълним нещо друго и да ви оставим в много голяма тревога. Щото има случаи, когато истината е дори над близките. Може да звучи болезнено, но и той, и аз бихме го изпълнили. Знаеш - както по време на хайдутството и т.н., те си оставят близките, за да идат на смърт за народа. Има неща над близките, колкото и да ни боли за тях.

Н –Това ми е пределно ясно.

Г– Това е едното. Другото, което стана ясно е, че ние идваме и за нещо друго, което не може на никого да се обяснява, но сега си говорим само тримата. Че точно тука трябваше да протекат някакви промени и процеси, за да тръгнат по света. Но това, което не го знаех е, че без тебе (като негова кръвна сестра и близначка), това не можеше да стане. Трябваше да сме трима. Значи, дори двама като нас, колкото и да сме тандем, не бяхме достатъчни - трябваше да сме трима. И то единият да е Светица, истинска - Жена с пълно Разпознаване. Не бяха достатъчни ония две приятелки. Те са разтревожени по такъв начин, че се чудят как да проведат и милостта, и грижата, и всичко, но все пак докараха нещата на един метър под върха, прекрасни са! В случая обаче, на самия връх е можело това само чрез тебе да стане.

Н – Е те затова и ме атакуваха - и оттука, и оттам...

Г-– Сложна ситуация.

К-– Много сложна.

Г– От всяка барикада стрелят срещу всеки, и то... с добро желание...

Н – Абсолютно! Да, аз разбирам, че те са с най-прекрасни чувства...

К – Аз – както съм толкова години около Словото - на мен досега такива бързи уроци и такива бързи движения, такива завъртания в най-различни посоки не ми се бяха случвали...

Г– Как не, то е без грешка, просто да се ошашави човек...

К – Като се има предвид, че това, което в момента го коментираме последните няколко дни, е бледа сянка на това, което беше през последните 6 месеца.

Г – Никакви думи не могат да го изразят това нещо.

К – Това е бледа сянка, сега е като някакъв допълнителен... Ти вече си смачкан, ударен, унищожен - и продължават пак да те

мачкат, пак да те удрят по най-различни начини, за да протичат изпити. Ти вече си се ошашавил до такава степен, че постоянно викаш: "Аз се провалих, всичко провалям, всичко се съсипва...". И вече си се шашнал следващия път какво ще стане - и пак ще се провалиш, дето се вика. И в тоя смисъл, толкова бързо се завъртаха нещата и вървяха с такава интензивност, че аз мога да кажа, че досега 25 години съм около Словото, но такова нещо не съм наблюдавал не само в своя живот, но и в живота на другите, даже и при тебе.

Г – Нещата са суперускорени. Мога да ти кажа сега честно, доколкото се познавам, че аз, на твоето място, нямаше да издържа.

К – В какъв смисъл?

Г – Ти можеш да си мислиш, че аз съм много напред, много овладян. Такова нещо като твоето обаче аз лично нямаше да издържа. Аз съм издържал на много други неща - знаеш какви неща съм преживял в живота си, - обаче точно такова нещо като тебе и това, което Борко е преживял - той го описва - наистина вие сте единствени, поне измежду хората, които аз познавам. Щото такива има само библейски примери - за хора, които са минали през такова нещо...

К – Пак казвам за това, което го коментираме - последните три дни след забраната ни да се виждаме, е един последен процес от предишни неща, някои от които бяха много по-тежки...

Г – Защото тогава не си имал тази светлина. Сега се изясняват нещата и си идват на мястото. Обаче, когато човек наистина е загубил всякаква надежда и перспектива, то няма по-тежко от това.

К – Има и нещо друго. Това, което го коментирахме с тебе в началото на годината - че това можеше да стане само след като съм постигнал всемирното тяло. Иначе не може да ти дадат такива изпити, не е възможно...

Г – Практически не е възможно...

К – ...щото ти на позицията, на която си се намирал, не могат да ти дадат да попаднеш в тази ситуация. И с появата на това всемирно тяло става и засилване гласа на дявола... Защото той си е съществувал по принцип, но не е бил толкова мощен. Значи, явно при всемирното тяло и той работи юнашки и провежда мощни акции...

Г– Питай Т. какви опитности има с тоя персонаж, ако не ти е разказвал. Той е абсолютен специалист по това нещо, и то във възможно най-дълбоки, трагични и болезнени измерения. Него го работят по невероятен начин.

Н – А защо напада така?...

К – Ами това са изпитания, изпити.

Г – Желязото трябва да се кали. Аз вземам един отрицателен

символ - за да стане сабята. Сега ние няма да се борим по човешкия начин, но сабята и ножът са основен символ. Дори в Пентаграма има сабя, тя е велик символ и тя трябва да се закали. А каляването става от горещо в студено.

Н – Съгласна съм, но обикновено би имал по-кратък период от време, не както при брат ми - месец, два, три, пет...

Г – За някои не даже един живот, а няколко прераждания. Най-различно е. Тези, които Бог най-много обича, ги поставя на най тежки изпитания, което понякога ни кара да се обезверим. Един атеист, който няма по-дълбоки религиозни и особено окултни познания, ако мисли честно, е неизбежно да стигне до това нещо. Баща ми, който е израснал в духовно общество, в протестантската черква и после е бил на Изгрева, също си задаваше тия въпроси. Протестантите са интелектуалци, те не са толкова в пътя на сляпата вяра на сърцето, като православните. Въпреки че има и католици, и православни големи учени, общо взето, протестанството иска и през ума да се убеди човек в истината, в Бога. След като баща ми има такава подготовка и е бил и при Учителя толкова години, накрая си отиде с такъв въпрос: Защо Бог позволява тези всички ужасни неща?" И той не можа до края на живота да си отговори, въпреки че много повече от нас и даже на живо е слушал Учителя. Значи, не е лесен тоя залък, никак не е ...

К – Ама как ще е лесен... И явно, при мен се засилва и това татванно състояние. Стигна дотам, само да лежа. Аз си усещам...

Г – Ти ме пита.

К – То вътре остава само едно нищо. Няма обвивки, които да те движат, няма импулс. Това е също като да лежиш на дъното на татван - ни мърдаш, ни мислиш, нищо няма в тебе, само очите ти гледат. Поне не е безогледна тъмнина отвътре. Светъл татван някакъв... В такъв смисъл: студена светлина. Не грее, ама не е мрак. Не знам, може...

Г – Това е нещо ново за мене - да има и такъв татван... За мене той е само абсолютно тъмен, аз така съм го възприел. Ето, ти казваш нещо ново за мене.

К – Този е светъл татван. Прониква светлина през водата до дъното. Светлината е – как да ти обясня - все едно слънце във вода, ама не пречупено, а слънцето си свети във водата. То си е светло вътре. Не абсолютно светло, но доста светло. Светлината, всъщност, там е като някакъв светещ кристал. Кристалът, който излъчва светлина, е във водата. Осветява водата, която е много бистра, чиста - съвършено чиста, бистра, прозрачна вода, не е като водата, която познаваме в природата, в триизмерния свят. Кристалът свети студено, няма нищо, никой няма наоколо, само ти си - и това е. Това се различава от татванните тъмнини и бездни, които са описани в оси-

янията. Това какъв татван е - нов татван ли, някакво ново дъно ли, какво е това?...

2 февруари 2014 13:53, гр.Видин, Преображение - продължение:
К – Става дума за това, което сме чели в осиянията, че татван е все пак мрак, тъмнина, за да може да няма нито една искра, нищо да не блесне, за да може те, там долу, да почиват. А тука това е някакъв друг татван. Колко татвани или нива има?...
Г – Много форми има, ако не са и безкрайно много. Но това е нещо ново за мене.
К – */Шумоленето в записа тук е много силно и репликата не се чува/.*
Г – Не, тя е вътрешна светлина.
К – Вътрешна светлина - тя е в кристала. Вътре свети, и то е като аквариум. То е като някакво затворено пространство, в което си само ти. Няма нищо и не е голямо. Това да не са някакви индивидуални татвани?
Г – Да, най-вероятно. Както ги описваш, са такива - индивидуални татвани. Те в някакво измерение са едно пак с Големия Океан.
К – Може би не чувствам връзка с Големия Океан?
Г – Знаеш ли какво? Всъщност, ти си в кувьоз!... Щото току-що си роден в един нов свят - и си в кувьоз...
К – Това татванен кувьоз ли е?...
Г – Татванен кувьоз. Ти си бебе в един друг свят - едно бебе, което е в безсъзнание и не може да има съзнание за болката, защото е на системи - нещо от този род. Защото не е било лесно раждането. Ти в момента си бебе в тоя свят, който възприемаш интуитивно по този начин.
К – Може би тази светлина, която виждам, тя си излиза от мен?
Г – Да, от тебе, и то не от монадата, а от същината ти. Монадната светлина е ярка, а тази... Оказва се, че има и татванна светлина, която е фосфоресцираща. Както дълбоководните риби - вътрешно светят...
К – То е като неонова светлина. Не е оная като пламък, не е като слънце - студена неонова светлина, обаче е жълтеникава.
Г – То е едно бледожълто...
К – Точно така - бледожълто, малко кафеникаво. Какво е това, всъщност, каква означава този цвят? Самият кристал ли свети с тази светлина и защо е такава?
Г – Той може да си свети с тая светлина, но тя е израз на това, че неговата проекция в проявения свят е умственият свят. Значи, колкото и да се говори в Словото за сърцето - в много

случаи да му дава предимство, - на други места се дава предимство на ума. Често в Словото умът се идентифицира с Божественото свят, а сърцето - с духовния. Макар че може да се погледне и от обратната страна. Понеже умът произлиза от татван - източникът на ума, който е в жълто или в кафяво. Меркурий в Близнаци е жълт, а в Дева - кафяв. А че татван е свързан с кафявото, на мен лично ми е по-ясно, защото точно в Меркурий в Дева има това възвръщане навътре в себе си, към татван. Затова Девите минават за егоисти, а това е всъщност егоцентрацията. Това е свещено, Божествено нещо, за разлика от егоизма, който е негативната форма. Това е самодостатъчността, която наричат "автархия". Самоуправление и живот в себе си и за себе си - т.е., ННН (навънка нищо няма" - трите "н")...

К – На мене хората постоянно ми говорят: "Абе ти тука гледай сърцето, не гледай ума..." - Да де, ама аз викам - то всичко минава при мене през ума. То си пак имам сърце, но последната инстанция е умът.

Г – Колкото и да не са прави, в известен смисъл са прави. Само че това, в което не са прави е, че те няма как да познават най-големите дълбочини, в които пребивава умът. Божественият, а в случая татванният, който е отчужден от всичко във вън - шния свят, търси мир и покой и реализира мир и покой - т.е., не участва в нищо.

К – А когато съм бил активен, пак е минавало през ума. Това не е ли свързано с аспекта на...

Г – Това е другият ум - те се държат на една вертикална нишка, но другият ум е суперактивен и суперсоциален. Ти можеш и едното, и другото.

К – Става дума, че при мен последните години той беше доминанта; няма значение къде се раждат нещата - умът да има последната дума. И когато той е натоварен с карма, може оттук да се получават някои промени, защото...

Г – <u>Оттам</u> идва прегарянето, защото ти си прекалил, и то не от нещо друго, а от свръхжелание да направиш повече и по-качествени неща - от свръхсъвест да направиш всичко, което е по силите ти. Просто, природата не може да издържи на изискванията на духа. Духът е екстремист в най-добрия смисъл на думата, но изгаря изолацията, защото материята не може да издържи на такъв интензитет. Природата не може да издържи на изискванията на Духа. Даже Учителите, знаеш, и те прегарят и се отдръпват, та ние няма да прегаряме... Щом Най-Големият има цели манвантари, в които си почива, можеш да си представиш колко е важно връщането в татван...

2 февруари 2014 14:08 - 14:28 Продължение на разговора:

Г – Но това е казано още в "Бхагавад Гита" (или както го произнасяше един приятел, който знаеше санскрит, ако правилно съм го запомнил - "Багавàд Джитà"). Там Бог казва чрез Кришна, което е едно и също: "Аз съм целият дейност - и пак съм необвързан от дейност". – Ето ти диалектиката!

К – Това са, всъщност, татван и Тот, само че Бог ги е уравнове сил в Себе си, за да може да потъва надолу и да се качва нагоре, без да има противоречия и крайности.

Г – За нашия триизмерен ум и ума във времето, ние си ги представяме тия неща последователно. Самият Той, действително, когато влезе във времето, ги прави и последователно. Обаче "извън времетото" пак е във времето - за Него тези две състояния са едновременни. Той, когато става дума за проекцията Му във времето, ги редува последователно тези 12 милиарда - или някъде в бседите съм чел даже за 17 милиарда години. Но когато Го визираме в измерението "време", то е само това време, което ние познаваме, защото ние мерим със земни мерки тия години. Има и други времена. Обаче извън времето всички тия неща стават едновременно, та даже някой път и в обратно време.

К – А аз, всъщност, в момента какво правя в този кувьоз - знае ли се?...

Г – Това а нещо, което аз не разбрах и не разбирам, защото те сега се изясняват нещата. Ти си даже още в безсъзнание заради сложното раждане...

К – Последното сега - или физическото ми раждане?

Г – Не, говорим за сегашното новораждане - ти преживя едно новораждане.

К – Дето стана операцията?...

Г – ...И след това още едно, защото се случиха две. Операцията беше първото нещо, но второ раждане се е получило. То сега ми става ясно - след изолацията ти. И даже трето след този шок!... Три новораждания! Те са решили, че ще направят един луд експеримент, който още никога не е правен. Заради това, Бѐлите се отдръпнаха още първия път, казаха: "Това е невъз - можно!" Поеха те Всемирните, но и самите те се разделиха на две "партии" - с извинение за думата... Едни от тях също казаха, че е невъзможно да направят три пъти шокова терапия...

К – Да, точно така се получи - аз нали ти казах, нали си говорихме вчера?...

Г – И всъщност, това е... представѝ си на самото бебе да слагат ютиите, да пускат високо напрежение, за да оцелее... Това ти правят горе! Хем си новородено, хем си на системи, хем ти слагат ютиите да ти правят шокова терапия... Не за да оцелееш, а да се родиш в един още по-висок свят. И вече тия, ко-

ито са най-върховните, от които зависи всичко, са казали: "Ние поемаме нещата!". Те са си напълно спокойни, защото смърт няма. За тях това не е никакъв риск, защото смърт няма.

К – Говорим по принцип, нали?

Г – По принцип, няма. Значи, и да не е успешен експериментът да се родиш в един по-висок свят, първо, там няма време; после - няма смърт. Ти при всички случаи си роден в един друг свят, в който вече живееш нормално. Обаче те направиха уникален експеримент, след като един дух е необикновен и е слязъл с такава мисия, да видят доколко може да издържи и колко последователни възкресения може да се получат чрез шокова терапия. Сега ги осъзнавам всички тия работи...

К – Имаш предвид възкресение в другите светове?

Г – Ами то всяко възлизане в по-висок свят е вид възкресение, защото то е мутация - ти се явяваш там в ново тяло.

К – Ама ти имаш ли представа, че това постоянно ми се говори от няколко месеца! Отвътре постоянно това ми казва Елма. Знаеш ли какво ми казва? Сега не знам дали да го казвам...

Г – Ние всичко си говорим, пък после ще решим кое да пускаме от записите. Те си остават за нас.

К – Ама не знам дали да го казвам - хайде, няма да го казвам... Засега няма да го казвам.

Г – Както искаш, ти си знаеш. За мен е достатъчно да кажеш, че сме в синхрон.

К – Ами точно същото, което ти го казваш в момента!

Г – Ами как... И хората ще ти приписват, че това били някакви ненормалности...

К – Не, те ми казват, че ти ми внушаваш разни работи и ме "обработваш"...

Г – Знаеш кои "приятели" - хайде да не казвам...

К – Ама не само един го казва това - че ти ме обработваш и аз повтарям същото като тебе...

Г – На мен са ми казвали, че ти ми подражаваш и че аз те "манипулирам"... Първо, аз никога не мога съзнателно да манипули - рам някога, не мога да допусна манипулация!

К – Ама при мене това въобще не може да стане. Как мислиш, че може да ме манипулираш?...

Г – Даже да искам, ти си неприкосновен. Ти имаш тотална защита и никой не може - дори и най-мощният дух - да те манипулира, защото ти си с огромна защита.

К – А ако аз не искам?...

Г – Искаш - не искаш, ти си под защита, защото си Ценност. То всяка душа е ценност, но ти си някаква свръхценност. Сега не ти правя никакви четки, като говориме тия неща - първо. И второ, мене изключително много ме дразни това, що наис-

тина не го казва само един, че ти си ми подражавал - и каквото аз съм правел, и ти си го бил правел...
К – Да, точно така - и на мен ми го казваха.
Г – Да, но това пак е злостно или крайно невежество, защото не могат две монади, които са различни, колкото и да са в синхрон и да вибрират заедно, едната да подражава на другата. Ти много добре го знаеш. Даже Венно ни чѐте няколко лекции на тема "Ин и Ян". А Дейн Ръдиар, в светлината на Юнг, разглежда синхронния принцип като много по-висок и категориално абсолютно нов и различен от причинно-следствения. Причина и следствие - това е нещо, което е непосредствено над менталa, то е в причинния свят. Обаче в по-високите светове нещата са синхронни. Това, че нещо е синхронно, то не значи, че единият подражава на другия.
К – Идва от един и същ Източник и всеки го чувства...
Г – Нали сме виждали рибките как плуват? Когато са две, те плуват абсолютно успоредно, щото те са <u>един</u> дух. Или едно ято риби, като гледаш във филмите, защото иначе трябва да си под водата с акваланг и очила, те са <u>едно</u> същество, това е <u>един</u> дух. Как е възможно! То не може с такъв тотален синхрон, не може да е защото с крайчеца на съзнанието си, на очите си те виждат как най-близката рибка завива, а тя завива пък, за щото водачът...

...Сега, има и такъв елемент. Тази синхронност, пред хората, които са невежи, минава за подражание. Даже, ако говорим за подражание (макар че няма такова нещо), има случаи, в които аз се стремя на <u>тебе</u> да подражавам, защото ти имаш качества, които аз не съм ги изградил. Но после разбирам, че пак не е подражание, защото потенциално в моя дух също го има това нещо, само че не така изработено, както при теб. Значи, то е пак синхрон, но при тебе е по-стабилно изработено. Няма да забравя какво ми каза Е. Тя каза:"Това е абсолютна глупост да карат К. да работи! Той си ги е изработил тия тела много отдавна. Какъв е смисълът?" Тя даже ме обвини, че в даден момент самият съм бил повярвал в това и съм ти казал тия работи, а пък приятелите са го приели за канон...
К – Аз не съм го чувствал така, ние с тебе <u>говорихме</u>. Не съм го чувствал така... Ето: сега, както се обяснява, че съм съвсем "законно" в това състояние, представяш ли си да бях чул отново обвиненията на Й.!...
Г – Това може да остане за по-далечни времена, и то за избрани.
К – Значи, то <u>така</u> се получава: в това татванно състояние, в което попадам, да тръгна аз да работя... Ако бях повярвал, че <u>ти</u> си казал това, и да тръгна на работа 7 години...
Г – Представи си едно бебе, макар че ти не си бебе… И пак си бебе в един висок свят, с тази разлика, че там ние нямаме фор-

ма на бебе. В другите светове се ражда едно завършено възрастно същество с младежки вид. След едно тежко раждане обаче е необходима реанимация. Макар и да не беше с "цезарово сечение" (това е човешки образ), то не е било лесно раждане, защото е уникално. За тях това е един много опасен експеримент, но те не се безпокоят, защото - нали говориме - смърт няма.

К – Експериментират...

Г – ...доколко може един дух да издържи такива възлизания от все по-висок в по-висок свят чрез..."шокова терапия"...

К – Това не ми беше дошло в акъла, въпреки че това, което ти каза, се засича три пъти един след друг.

Г – Ами нали знаеш: нито те четкам, нито нищо... Говорим неща, които няма как да докажем. Пък и никога не сме били от хората, които доказват. Няма нужда от това.

К – Ние не доказваме нищо, ние просто чувстваме...

Г – Ние търсим да изясним нещата за себе си. То просто изникват пред нас чудеса след чудеса! Ние сме свидетели, но и участници - ти най-много в момента - нали? Има случаи, когато и при мене са се случвали такива работи, но на тебе са гласували по-голямо доверие, че можеш да издържиш още по-тежки страдания и по-високи напрежения. Някои знаят през какво съм минал. Каквото и да съм минал, не може да се сравни с твоето в случая. Защото аз не съм стигал до такива страхотни дъна. Искал съм да ходя по пещери, минавала ми е мисълта... един братовчед ми каза с кое растение мога без болка да заспя завинаги... Аз забравих кое е и никога няма да го питам, защото... не се знае - човек може да загуби контрол над себе си от болка и страдание. Като баща ми. Той си отиде от този свят точно по този начин. Не е виновен - полусъзнателно изпил от едно лекарство половин шишенце, от което се вземат само три капки... Затова приказват, че се е самоубил. Но той не е виновен - в такова състояние, при такива ужасни болки, човек не съзнава какво прави.

Така че един ден това, което се случи сега с теб, ще се гледа в акаша като един уникален експеримент. Защото успееш ли ти, успяват цели вериги сродни души. Но са решили да ти затъмнят съзнанието, да не ти го обясняват веднага, за да бъде страданието ти пълно. Нали се казваше някъде, че еди колко си еквивалент-тона страдание били равни на еди колко си еквивалент-тона любов... Щом няма любов, то става чрез страдание - единственото, което може донякъде да компенсира липсата на любов. Не може изцяло, но все пак върши работа. След като няма покрай нас души, които да могат да ни разберат и изберат, това е единственият начин. Щом и за Учителите важи, какво остава за нас...

То имаше един такъв образ[11]. Ако помниш, някъде се казваше - не помня в кой материал, - че нямаш право да бръкнеш в утробата на една бременна, да изкараш плода и да го накараш да прави нещо. Това ще го умъртви веднага, след като той трябва да си е там и да си свърши цикъла. То е същото и при такъв кувьоз като твоя. Аз много добре и ясно си спомням думите на Учителя, че който не работи или не учи, не е Негов ученик. Това обаче в никакъв случай не важи във всички случаи - зависи, първо, какво е работа и какво е учене. Не може всичко това да се експонира само в светски план. То важи за една голяма група духовни лентяи и безотговорни млади и немлади хора, за които именно това е изпитанието - първо да учи някъде и да завърши добре, после да си изкарва честно сам прехраната - да стане човек. Иначе е само едно животно, ако само спи и яде. То е ясно, че Дарвин също е провел една Божествена мисъл и не го е измислил пръв той, че трудът е създал човека. Всъщност, ние от Словото знаем, че човекът е създал труда. Че над труда е работата, над работата има други неща. Но има осияние за труда, от което научихме какво може трудът, което не може работата.

В момента ти казваш, че даже от малък - това не го знаех – си правел така с ръцете си (разраняването). Всъщност, това е една от формите на феномена, при които на някои християни им излизат рани на дланите, защото били съпричастни на Христос (стѝгмата). Това обаче става много често с монахини с истерически и тщеславен синдром, защото много им се иска да е така - то става и физиологично. Но в много случаи е интересно защо раните се появяват точно в дланите или под китките, това е също много голяма мистерия. Аз доскоро не знаех какво значи, когато е в центъра на дланите и когато е под китката, защото има една теория. Учените са правили опити, че тялото не може да се задържи на кръста, ако прикованването е в средата на дланитие, затова в древността го били правели под китката, понеже там костите са поздрави. Обаче и в трите случая - когато кървенето е в основата на китката, в дланта или в пръстите, - това са три различни мисии, три различни задачи. В Макс Хайндъл за пръв път четох, а после го намерихме и в нашите български беседи, че с изтичането на Христовата кръв на кръста Той е пречис-

---

[11] Някои фрагменти от разговорите с К. в тази книга може да не са по-местени строго хронологично, защото в оригиналите не е съобщена точно последователността. Трябва да се провери дали и някои не се повтарят.

тил етера на цялата Земя, спасил е и ада, и човечеството. Това кръвопускане, което се е правело за спасяване на болните, когато кръвта им е нечиста, принуждава организма да произвежда нова кръв - и човек оцелява. Това става естествено при хората, които преживяват тази стигма. Но когато стигмата е в пръстите, е по-различно нещо, отколкото когато е в центъра на дланта или под китката. В случая пръстите са свързани директно с мюонния свят и с Девата - т.е., става една корекция на понятията на хората за труда. Защото точно пръстите са свързани с труда, с виртуозността, със служенето чрез ръцете - с мюонизацията на Битието и съществата. По този начин ти още от дете си имал импулса да помагаш, докато за други стигмата е негативен симптом. Ако е необходимо, ти ще си усетиш дали да продължиш (става дума за гризенето на пръстите до кръв) - дали е свършила тази мисия, за да може вече този етап да отмине. Аз нямам пълна яснота по въпроса - може да е необходимо да продължи. Във всеки случай, може да е вярно за тебе и това, което ти разказах сега... На психолозите и психиатрите им е лесно да поставят диагнози, но нещата понякога са много по-сложни.

Та такова нещо ми се яви като обяснение, защото отдавна го виждам. Аз съм ти казал: това веднага да те критикуват, без да търсят причините - знаеш какъв манталитет е... И тъй като се извършва един уникален експеримент, той е секретен, защото определени йерархии чакат да грабнат постиженията и да ги използват по негативен начин - деструктивно. В момента, когато се извършва такъв експеримент, той трябва да остане в тайна и не трябва да се предава в Битието, а пръстите са антени, които предават на десет канала чрез десетте нокътя (че има още 10 и на краката...). Когато увредиш тези антени, това не може да стигне до враговете да го използват. Така че интуицията ти, под формата на нещо, което хората осъждат, пък и ти си мислиш, че... - Знаеш какво се казва: този постоянно си гризеше ноктите и пръстите, понеже има комплекси, извършвал е престъпления, гризе го съвестта... - Веднага му лепват диагноза... В повечето случаи това може да си е диагноза, обаче в случая е абсолютно точно възприет начин да се опази секретността на опита.

К – Смятям, че процесът приключи! Ти кажи!

Г – Ти го казваш. Ти, като ми казваш, аз още не мога да го осъзная...

К – Това, което говорехме, трябваше да го кажа... - и процесът приключи. Татванното състояние вече не е доминанта.

Г – Ами на, виждаш какви неща стават пред очите ни!...

К – В смисъл, ти какво чувстваш?

Г – Аз още нищо не чувствам, щото в момента ти декларираш

това нещо, аз не мога веднага да... Ето, аз мога да го коментирам, но след като вече се случи.
К – Изказахме го, записахме го - дотука беше! Сега вече си чувствам обвивките как започват да съществуват в момента. Преди малко ги нямаше. И то от това, че експериментът на тоя етап е приключил.
Г – Щом ти казваш, това може само безкрайно много да ни радва, обаче аз не мога веднага да го разбера. Аз не мога да го видя, но мога с яснослушане и ясномислене - както виждаш, веднага предавам. В момента за мене това е такава изненада, че...
К – И при това съм станал и ходя! Допреди малко не можех да ходя... /Това се вижда и чува на живо във видеофилма./
Г – Не искам постоянно да казвам: "Това е отговор". Ние си говорим, пък кое е отговор, кое е контакт, не е работа да се изяснява. Само това, което чувствам в момента е, че е трябвало сега - непременно точно в този момент - да бъдеме заедно, за да се извърши това нещо. Щото сам нямаше да се справиш. Ти би могъл, щото имаш тази мощ - ако беше решен, че трябва, нямаше никакъв вариант да не го направиш, щото ти имаш пълната мощ. Но в случая заради това, което си го изяснихме вече - че е трябвало да стигнеш до дъното на страданието, за да може да се получи тая трансформация, - те са направили този огромен риск. Те са го допуснали, треперили са 95% от операционния екип; в даден момент отстраняват направо безцеремонно и най-големите специалисти от духовните нива и остават само суперспециалистите от Божествения свят. Може да изглежда, че рискуват, но за тях няма понятие за риск. Докато в другите има страх, защото при тях - представи си - даже при бѐлите - има страх, ето това се изяснява... И даже при една част от всемирните има страх, защото те не са тотални теисти. При тоталния теист няма страх, защото знае, че няма смърт. Те знаят, че каквото и да се случи, безсмъртната душа оцелява и си е съвършена и прекрасна. Тя просто се завръща в своя свят.

Има сега едно възражение от белите йерархии, та дори от част от всемирните: "Е да, ама така се отлагат нещата: сега той трябва отново до се ражда, отново да..." - Ето отговора на по-горните: "Това важи за времето, а ние сме извън него. Така че за нас и за него няма никакво значение, че може да не успее и че може да преживее някакво рухване и някаква смърт в по-ниските полета." Напротив! Те това го предизвикват съзнателно, за да може нещата да бъдат успешни.
К – Мога да кажа, че този пасивен татван отпадна.
Г –Това е луда радост, мога да ти кажа! Луда радост не само за мен, а цялото Небе се радва!
К –Това означава ли, че процесът в кувьоза е приключил?

Г – Сега не мога да ти отговоря, щото аз не мога да измислям, нали? Но вътрешно чувствам, че това е възможно да е така. Аз ти вярвам, но още нямам отговор.
К – Ами какво друго да казвам - <u>това</u> чувствам! Както виждаш - лежах. Сега <u>станах</u>.
Г – То отговаря на това... дори го има в Тошковото лично послание, че човек трябва като желязна талпа да падне и да удари върху трамплина вече с тотално страдание, за да може пружината да го изхвърли. В момента това, което казваш, че е свършило вече с кувьоза, е защото си паднал със страшна сила върху пружината - вече "безнадеждно", - обаче не само си роден, а и си <u>излязъл</u> от кувьоза!
К – Нали ти казах, че аз вече лежах в кувьоз и не можех... Лежах и викам - край, сега лягам и повече няма да ставам...
Г – Аз нали те видях на какво приличаше... Сега вече не мога да се уплаша...
К – Може би трябваше да лежа през това време, докато си говорехте там...
Г – Аз първо си мислех, че трябва да се уплаша, като те видях, защото видях, че е вярно което казват приятелките. Обаче пиленцето ми вика - "Нищо подобно! Сега ще видиш какво ще стане!" Чак сега ти го казвам, щото, ако каже човек предварително, да не вземе да внуши на другия. То трябва да си стане само̀.
К – Аз чувствах, понеже вие говорите и аз се дразня, че се занимавате с мен... Трябваше да лежа, може би, да почивам... и легнах накрая... <u>тук</u> дойдох да легна... И ти дойде и почнахме да говорим. Може би е трябвало да се роди от този разговор ли?
Г – Ама то не е можело без него да стане, щото всичко е синхрон. То е <u>край</u> на операцията! В случая последното беше, за да се положи шева. Тя бе извършена, но беше отворена раната. Това не е предишната, която трябваше да се затвори - това е най-последната операция. То раната не става с шиене, а както при филипинските лечители - просто си изкарва ръката и тя зараства без следа. Обаче при тебе преди не беше зараснала заради едно малко нещо... Не мога да кажа сега: нашата приятелка...
К – Можеш ли да кажеш на какво се дължи, щото и аз имам хипотеза?
Г – Моето разбиране от информацията, която имам външно - аз не съм сондирал вътрешно, - е това, е че тя е дръпнала чергата към себе си, че е искала...
К – Не съм се опечалил - сега ще ти кажа. Сега ще го запишеме това. Искам да го кажа, щото е уникално. Ти виждаш сега, че съм друг човек.
Г – Не, ти ако можеш да се погледнеш, ако искаш и ще снимам -

просто друг човек е пред мен![12] Знаеш, че не съм ясновидец, но понякога ми се дава. Ако знаеш в момента каква светлина излиза от тебе - това е друг човек, друг човек!...
К – Мисълта ми е следната. Тогава какво се получи - горе на Витоша? Първия ден аз бях под голямото натоварване на собствените си състояния. Те доминираха, надделяваха, изпадах в голяма дупка. Втория ден - пак така. Обаче в един момент ти пращам една мисъл - да ти благодаря за помощта - и ти моментално се обаждаш! И в момента, в който се обади - аз мисля, че тогава се проведе операцията. В този миг в мен нахлу голяма радост и ме обхвана целия, обаче без тая, горната част на главата. Тука не можа да проникне. Ей тука всичко хвана, но най-горе - не... И тя влиза в стаята и вика –"Каква е тая радост, какво се смееш?" - И цяла вечер ние се радваме, отиваме на ресторант, аз се смея. То ми е тежко, но се появи радостта. Държа си се нормално - сам се учудвам на себе си. Но тогава, когато ти ми се обади, точно тогава е протекъл токът. Аз разбрах, че токът протече, когато ти се обади. То щракна ...
Г – Ти знаеш, че такава връзка не правим за пръв път. Виждаш как се уцелва до секунда. Понякога аз сам не разбирам, че отгоре ги правят тия неща.
К – И тая радост нахлу, но ей тука горе не можа да пробие. Аз се опитвах цяла вечер, но тука останаха непробиваеми - при "самоубийците". Самоубийците са ето тука (посочва едно място на главата си). Това е някакво адско поле, което не можах... Може би тука не е станал разрезът. Какво мърдане съм направил, не мога да кажа. Аз физически не помня - или вътрешно - да съм мръднал…
Г – Не, то не е мърдане физическо, а психическо. Не лудост, нещо друго.
К – Психическо, да - и тогава аз усетих, че нещо стана. Ходихме ние, вечеряхме си, прибрахме се и тя иска да.... Аз казвам: "Не мога, човече! Аз съм разрязан, аз нямам нищо по мене си." А тя ми казва: "Не, много искам!" Викам –"Не мога да правя нищо." Мисля, че не е въпросът в това, че е искала. Може това да е... тя, опитвайки се малко да засили нещата, да е попречила нещо. Мисля, че когато ти ми се обади, нещата щракнаха и след това известно време не можах да го издигна това тука в тази част на главата - и вероятно тука е останало за довършване. Поне аз така си го обяснявам. Ти ще кажеш.

---

[12] ***Този разговор, със съответната случка на живо във видео, може да се види в http://toyonus.com , папка "Любителски филмчета" - 2014.02.02.Видин 2 - Преображение.***

Г – Ти сега даваш подробности. Аз мога да го знам, ако попитаме и ако ми кажат. Ама на мен ми е неудобно да питам, щото съм такъв... Ако ми кажат "попитай", ще попитам, но не смея.
К – В случая нещата са особено уникални и неповторими, и в този смисъл всичко трябва да се разкаже и да се каже моята опитност каква е, щото инак това ще си остане само за мене, а така ще го чуят и други хора. То ще остане горе в акаша – който може да го гледа, да си го гледа... Та мисълта ми е, че ето тук остана недовършено. Поне аз така си го представям и си го мисля, щото тук остана тъмно поле /пипа се най-горе на главата/.
Г – И това пак е било предвидено.
К – Но аз не съм мислел, че процесът ще остане недовършен. И после там, като дойдѐ имейла... и там… за десетте дена... И случаят в момента, когато ние почваме да обясняваме за татван и т.н. В момента, в който го разказах това за татван и ти ги каза тия неща, нещата приключиха.
Г – Ами във високите светове Словото е Дело. То е част от инструментариума на операцията. А в момента последното нещо, което се случи, е било заключителната част по затварянето... Аз така го виждам и го чувствам. Не че няма още неща, но те вече не са... Това е измиването, стерилизирането, такива неща.
Значи... имаме пълната сила да идеме на кафе...
К - ... като за завършен процес... Става дума, че е протекъл пълноценно?
Г – Не само пълноценно, но и блестящо! Ония, дето са "отвънка" - (хайде да не го чувстват подигравателно, щото ние не можем да бъдем такива), стоят с отворени усти...
К – Кои отвънка?...
Г – Ония, дето са ги отстранили от операцията - от духовните екипи...
К – Ами яд ги е, или какво?...
Г – Не ги е яд. Тях не може да ги е яд - те са бѐли. Но са с отворени усти от изумление, че е станало такова нещо...
К – Мисля за това, което е станало - че е успяло три пъти - в три свята раждане.
Г – Такова нещо няма в историята на света! А и за да ти се каже сега отвън, то е, защото, първо, ти си го знаеш вътрешно. Нали казваш, че си ги усещал и си ги знаеш тия неща?
К – Да, ама откъде може да ми дойде в акъла...
Г – Ами затова сме тандем, защото на единия се дава по един начин, а на другия - по друг. Нали ти казах - при мен няма ясновидство, освен когато се даде, но ясномисленето е перфект.
К – Нали ти ме видя, че лежах като зеленчук - и изведнъж ста-

нах...

Г – Значи, не да имах астрална, ментална или не знам каква още видеокамера - чисто физически ако се бях сетил да те снимам как лежеше... Съжалявям, че не насочих камерата към тебе порано, за да се види разликата. Е, нищо, поне го имаме аудио. Просто друг човек си в момента. Но не искам да ти го внушавам...

К – Да, мога да кажа, че сега наистина е друго вече. Друго усещам. Значи, процесът е приключил. Трябвало е да седнем, да говориме, да обясниме. Вече не го виждам тоя път предишното.

Г – Ама хич не беше случайно, че ти легна. Щото, ако бяхме тръгнали веднага на кафе*, нямаше да стане.

******Които не пият кафе и имат крайни теории против него, трябва да знаят, че Учителите и Учителят на всички Учители пият понякога кафе. Кафето помага за функциите на мюонното или зелохимното тяло, с което се сваля Царството Божие на Земята и чрез което някои вече възлизат в Новата Земя. Истинското пиене на кафе обаче е със сурови и несварени зърна - само накиснати за известно време, които после се посаждат. Пиенето на гореща изворна вода поддържа холическото ни тяло, с което се опитваме да обитаваме Новата Вселена. Така е засега, а когато Новата Земя и Новата Вселена се завършат окончателно, зелохимното тяло ще се захранва от абсолютната вярност на човека към Божественото в себе си, за да има съвършена чистота и обмяна на веществата и вечно здраво, хармонично и младолико тяло. А благото и блаженото (цяловселенското, холическото) тяло - от абсолютната вярност към Волята Божия, която иска обмяна и размяна на същества без замисляне. Тя бива определена и импулсирана. Под "същества" се разбират създанията на Бога, родени от Него. Ако откажем ритмична обмяна и размяна със същества, които са ни определени, Мировата Душа се отдръпва и ние изпадаме в старостта и смъртта - в Старата Вселена. Ако ги откажем на Бога, когато поиска това от нас спонтанно и неочаквано, тогава Той се отдръпва и си оставаме на Старата земя - "Юдòла плачевен". Юдол означава "идол" - вторачването в старото ни "аз" с неговите съображения, вкусове и теории; в Старата Земя и Старото Небе и обитателите им, родени от други бащи. Те търсят или налагат своето благо и право и при тях любовта има свойството да отпада - т.е., това не е било любов. (5.1.2015 г. 08:42:18 ч.)**

К – ...Аз нямаше да... Щото... аз бях като... обелен. Нямах вече никаква сила. Виках си - сега лягам и повече няма да ставам, ще съм на системи...

Г – Знаеш ли какво се случи? Идва ми един пример. Когато се роди едно бебе, знаеш колко време трябва, особено ако е в кувьоз. А гледай, като се роди едно агънце или сърненце - то става и тръгва. Какво нещо е природата! Клати се малко на краченцата си, обаче след това вече припка. При тебе това се слу-

чи...
К – Значи, тоя татван колко изкара? Кога всъщност доминираше татван? Ние вчера дойдохме. Всъщност, аз го усетих с пълна сила онзи ден. Онзи ден, щото сутринта се събудих - нали като установихме връзка с тебе, процесът като приключи. Заспах си вечерта, вечерта си бях бодър, заспах си, станах си сутринта и усетих това татванно състояние, което... Дай да видиме кога ти писах имейла. Ти пазиш ли го?
Г – Трябва до го пазя.
К – Не, през нощта ли ти го писах?
Г – Аз трябва да сложа флашката, за да вляза в интернет. Ще го видим после.
К – Ако съм ти писал през нощта, значи още тогава съм го усетил.
Г – Ще го видим, да.
К – И на другия ден, като се събудих - хоп! - и това състояние беше доминанта. И аз викам: "Какво стана?" И го усетих! И вчера - значи три дена.
Г – Освен че е кувьоз, обаче в един най-върховен свят, това татванно състояние е било и наркоза. Защото иначе болката е щяла да бъде нетърпима и да те убие. Те са позволили да се даде анестезия - те си знаят по какъв начин. Не само от милост, а защото иначе нямало да стане. Обаче то премина и вече няма нужда.
К – Те ми умъртвиха... Но все пак малко ме болеше тук-таме, особено тази нощ. Не случайно ни доведоха тук, в зоната на виделината, щото аз ти казах, че тука тия стари структури, които всъщност ме болят, не се хранят.
Г – Това в Пловдив не можеше да стане.
К – Не можеше да стане, щото там тези структури се хранят и аз изпитвах постоянна болка. Тука ни доведоха, за да могат структурите да заспят. Аз ти казах вчера във влака...
Г – Ами сега разбираш защо настоявах за това. Тоест, не аз настоявям, аз съм никой...
К – Разбрах, че трябва да го направим, защото ти го казваш. Още вчера във влака ти каза, че тук, в зоната на виделината, някои структури не се хранят. И тука то затова сме дошли - те да не се хранят, за да не пречат.
Г – Виждаш ли плюса на минуса?...
К – За да доминира татванното състояние, те да не пречат - да се отпусна и да протече процесът. И да сме заедно.
Г – Чудеса - какво да говорим. Ежедневни чудеса, ама в случая не са ежедневни само физически, но фундаментално.
К – Сега аз имам още едно друго усещане, но в момента няма да го споделям. Нека да видиме какво ще е. Тия неща, за които ти говориш, по друг начин ми се даваха - от месеци наред ми се

казваха.
Г – Ами аз не съм ги знаел с човешкия си ум - аз сега ги разбирам и осъзнавам. Аз може горе в други съзнания да ги знам, обаче не ми е стигало до човешкото триизмерно съзнание. Сега ги узнавам.
К – Добре - ти засичаш, че това на тебе не ти го казват.
Г – Да, и то не случайно.
К – А на мен ми го казваха от месеци това.
Г – Да, защото е имало опасност да ти го изясня. А ти е трябвало да стигнеш до дъното. Аз, като на приятел, нямаше начин да не ти го кажа, ако знаех, за да те облекча - и щяхме да провалим операцията.
К – Аз разбрах, че затова нищо ти не казват. Ти си в неведение. И всички останали сме. Ти, ако го беше казал, всички ще разберат и ще се оплеска работата. Няма да ги има тия драматични моменти, които преживяват хората, няма да го има реалният процес на "филма"...
Г – Има един процес, който се нарича "нагнетяване". Трябвало е да се нагнети всичко до степен да се извърши мутацията. А то става само чрез трагедия, чрез отчаяние, чрез отчаяние и на приятелите. За пълно нагнетяване, за да може да стане изхвърлянето, промяната.
К – Точно така. И всички тия хора, които участваха, те не разбират, че и те са играли и е трябвало да изиграят своята роля пълноценно, иначе нещата нямаше да станат.
Г – Аз нали затова ти казвам, че те, дори и да се усещат, съвсем точно и правилно са провели всичко, което е трябвало, дори и по методите на едната или на другата ложа. Перфектно, шестици са им писани! Ние сме екип!
К – Всъщност, татванният процес протече за три дни. Трябва да видим в имейла откога...
Г – Някой знаеш ли какво е казал? (намигам ти...) –"Разрушете този храм, и аз ще го съградя за три дена."
К – Исус Христос...
Г – А сега кажи - трите дни повтарят ли се и тук, щото това е много езотерично нещо. Защо Той е възстановил "храма" си за три дни?...
К – Ама ти, ако помниш колко пъти по три дена протече след имейла, че прекъсвам връзката с тебе. Мисля, че толкова беше.
Г – Ами ето - по три дни. После, три дни беше и продължението на...
К – Продължението на седмицата...
Г – Ето, сега проумявам и това.
К – Горе, на Витоша, беше два дни, всъщност, но не знам дали да не се включи и предишния ден. Би трабвало да включим и предишния ден, когато изяснихме в разговора с тебе точките,

пътищата - точките една по една. Пак стават три дни. Значи - по три дни. Ето, сега засичаме, че всъщност нещата стават по три дни.
Г – Ами тия три денонощия, от гледна точка кабалистическа, астрологическа, ако щеш и друга, щом като за самия Христос е важало това, е нещо безкрайно важно и силно. Нещо, което не може да стане нито за два дни, нито за пет дни, а може точно за три дни да стане. Три денонощия! Щото тройката е включването на Духа, който може всичко. Двойката ще бъде ясновселената. Петицата ще бъде Космическия човек. Обаче Духът го прави това нещо за три дни, да.
К – Духът Божий? Значи не е Тот, не е единицата?
Г – Не, Той е пак Той, обаче чрез <u>този</u> Свой ипостас, Който може всичко. Не че другите не могат, обаче те могат <u>други</u> неща, а Духът Божий е <u>реализатор</u>. И понеже <u>ти</u> си Реализаторът, ти откликваш на <u>Духа</u>.
К – Разбрах. Понеже Тот пуска импулса, но импулсът трябва да има форма, реализация, структура, а тя се предава чрез Духа Божий и затова той довършва операцията чрез Тот.
Г – А ти си по Негова линия още от дълбока древност, защото си Реализаторът, а Духът е реализаторът на <u>Бога</u>. Виж каква връзка се прави!
К – Да, сега ми стана ясно. Това го знам, че всъщност...
Г – Дори от сега нататък ще забележиш, че нещо, като има да се прави, независимо дали го правиш съзнателно или на друго ниво, че трите дена при тебе ще действат по най-уникален начини; друг път - по същия начин, а и по други начини.
К – Някъде е обяснено, че Духът Божий опакова във форма импулсите на Тот. В най-съвършена форма - супервселената, нали? А тези все пак човешки състояния на отчаяние е трябвало да протекат. Нали това са неща, които...?
Г - Те, нещата, могат да имат и друг аспект. Обезпокоителни са тези сведения, които получихме напоследък за ситуацията в Русия - че отново са взели връх черните и пак задушават прогресивните хора и движения. Но това може да се коригира с една пратка по Дунава, за да се променят там нещата. Може точно това да е една от задачките тука сега... Както едно време трябваше да се ходи на Витоша при изворите на Струма, за да се изпрати една пратка до Ванга - да може тя да възлезе полесно (защото тя си отиде веднага след това).
К – Въпросът беше: тия три последователни раждания в какви светове са? Има ли някакви обяснения? Едното, което беше преди Нова година, беше за всемирното тяло...
Г – Така...
К – Това е следствие от целия този процес - или са някакви допълнителни, различни неща?

Г – Всемирната ложа съществува на нивàта на всички светове, а не само на някакви горни светове. Тя е специализирана да бъде интегрална, защото обединява Битието от самия ад до най-върховните светове на Божествения свят. Ето защо, ние не можем да говорим за някой неин специфичен свят, защото тя - като Божествена - обединява абсолютно всичко. Ако има нещо над нея, вече или трябва да видим в текстовете, или трябва да ни дойде нещо ново. В момента това е, което си спомням.

К – Вероятно, това е един процес, продължил от онзи, започнали, за да може да стане проникване, свързано с Всемирната ложа в други светове?

Г – ...Щото тя е една най-пряка изява на Хол, на холивселената, на Благия Дух, тъй като тя, като Него, е навсякъде. Става Негов изразител, негов работен орган. Тъй като е казано в Словото още до 1945 година, а го има някъде и в новите текстове, ние можем да пътуваме навсякъде само чрез Бога. Това е най-лесно чрез Него, защото Той е навсякъде, а всеки от дадена отделна йерархия ще ни ограничи само в света на неговата йерархия или в световете под нея. Докато чрез Него е най-лесно. То е и най-трудно, и най-лесно. В това название "Всемирна ложа" или "Велико Всемирно Бяло Братство, "всемирно" не значи само "всички светове", а значи и постигане на пълен мир между всички светове в нас и извън нас, защото в никой от частичните светове не може да има пълен мир. Както го описва Сведенборг, т.е. Христовият Дух чрез него, ангелите от една йерархия не могат да общуват пряко с ангелите от друга, могат само чрез Бога.

.....

К - ...че някакви човешки съображения...

Г – Те не са само човешки, а са си Божествени, защото изхождат от етика и от разум – както одеве говорихме. И затова правим този предговор или обяснение накрая. Той може да бъде в този епизод, който в момента чувстваме, че е най-силен, но може да е бил и в началото на всичко, което започнахме - и накрая да се повтори. Аз ще се опитам да не изменя на истината, колкото и да адаптирам нещата, защото именно това ни е стремежът. А, от друга страна, дълбоко уважавам и истината, която минава през тебе, защото всеки възприема нещата по уникален начин. И като стана дума за етика, това значи да не накърним нито едно същество.

К – Обаче, когато отвътре ни човъркат духовете, то работата е ясна...

Г – Сега аз не знам тука - не помня дали говорих с някого. Казаха ми, че не трябва да го включвам това нещо. Аз тогава не знаех, че ще записваме, но дадох някои обяснения пред приятелите - с

писма, имейли, разговори... Или с тебе говорихме за един филм с Робин Уйлямс - "Пробуждане"? - Ако помниш този филм, защото на мен не ми се иска и с тебе не е такъв случаят. Но има някакъв паралел, заради който сме длъжни да изясним това нещо. А в този филм - ако си го спомняш... Ако не, сега ще те подсетя. Робин Уилямс играеше ролята на лекар, открил един медикамент, който възвръща нормалното състояние на едни кататоници и хора в дълбока деменция. И те станаха абсолютно нормални, дори почнаха да танцуват, един се влюби в една… Обаче неговите колеги, пак от етика, не непременно от завист, казаха: добре, но когато свърши действието на този медикамент? Не може цял живот да ги поддържат с него, той е скъп, а и няма пълна гаранция, че той щи ги излекува, той действа само временно. Те бяха първо против този експеримент, а той се беше убедил и после ги убеди и тях чрез един от болните, че действа уникално, щото там нещо се разблокирва в мозъка по чисто физиологичен начин. И беше толкова красиво, поетично, прекрасно - как всеки си стана напълно нормален. Нали ти казвам - имаше влюбвания, имаше танци... Накрая обаче се взе решение да не се продължава експериментът - и един по един, те отново станаха, каквито бяха... Имаше един, който сочеше нагоре постоянно и другите му се подиграваха, щото някои не са в пълна деменция и викаха: "Абе там – Джон ли, кой беше - къде е Бог?" А той сочи нагоре и те се смеят…

Та имам предвид - тук не правя буквален паралел, защото въобще не се предвижда ти отново да се върнеш в най-тежкото си състояние - всичко е тръгнало със сигурност на добро. Но има неща за довършване - и ти си го чувстваш, и аз го знам. Те вече са малкия дерт. Въобще не се планира да...

Сега, има и такъв вариант: ако поискаш, имаш свободата на волята да поемеш нова порция страдания за Веригата, за хората и т.н.. Ако много го поискаш, могат в краен случай да ти го дадат. Обаче, основно, такова нещо не само че не се планира за тебе, но и не е желателно, защото си има Посветени за тази цел, които ще извършат тази работа. Стига с тебе повече! Ти достатъчно години върши тази работа. Всъщност, знаеш, че ние сме трима, които сме най-натоварените. Дето се казваше в едно осияние, че Шефа е опорна система и ние сме избрали да Му партнираме.... Значи, Той поема напреженията, иначе ще рухне сградата. Хора, които са от Неговите деца, те са с Него на кръста и досега, щото няма по-важна работа от тази. След като не може чрез любов, трябва до стане чрез страдание.

Сега <u>ти</u> си импулсаторът да записваме - мислил си, че това ще е ценно и важно за приятелите. В момента просто трябва да го обясним, че ще има довършителни процеси - да не

си мислят, че подобрението остава окончателно в най-блестящия вид на пълното ти духовно и физическо възстановяване. То ще стане, но може би има един процес на доизтичане на някои неща. Ако искаш, и ти говори.
К – Какво да кажа... Истината е това, че процесите са протекли, станало е каквото е станало. Които са били свидетели, са видели през какво съм минал.
Г – Освен това, сега ще видят разликата.
К – И все пак искам да повторя това, което с тебе сме си говорили: че в по-долни полета нещата си продължават, че те си съществуват. Примерно, това, което сме си говорили за старата кристализация, изпълнена с духовете, които съм поел да измъкна; и с "трънните"... и т.н. С този факт на разрушена стара кристализация в една форма. Сега тя не може да се опише с думи, но тя си е една разбита форма, всичките неща си продължават. Така че в този план все пак си има един фон, който продължава да съществува - то е една реалност на земята и затова Небето се съобразява, че все още би трябвало да е така. Сега, какво ще стане в бъдеще, какво няма да стане, аз не мога да кажа - в случая показвам настоящия момент. Извън процесите, които са протекли и които сме описали и записали, и които са станали и на висшите полета са се почувствали, другите неща - както казва Елма - "в подземието" - си продължават. Аз смятам, че като ги записваме тия неща е добре да ги изясним, защото това е все пак една реалност в триизмерния свят, която съществува.
.....
Г – Сега помниш, че говорихме, имаме и казани неща на тази тема немалко. Даже напоследък в писма, някои от които стигнаха до тебе, имаше една разработка за посвещенията, - много интересна, уникална, неизвестна досега - особено за Трето, Четвърто и Пето. Това, което е типично за Четвърто посвещение, са така наречените "преображенци" в планината Тавор. В западния езотеризъм, особено в книгите, които брат ми преведе на Майстер Райхенборг, думата е "трансфигурация". Аз даже, когато ги редактирах, казвам: Ами брат ми, това си е ПРЕОБРАЖЕНИЕ. - Не може - възрази той, - трябва да си остане, защото той е известен в целия свят и в оригинал, и в преводите с думата "трансфигурация".

Защо трансфигурация? - Защото Христос се е преобразил пред апостолите на планината Тавор и те го виждат в истинската Му светлина. Това е положитилната фаза на това посвещение, обаче има и отрицателна фаза - и двете са еднакво важни. Отрицателната е страданието - свръхстраданието, което стига не само и не винаги до физическа смърт, не винаги до физическо мъченичество. Но има случаи, когато един

Посветен може да е напълно здрав, а драмите и трагедиите му да са много по-страшни и от гилотина и от всичко останало, и то години, години наред. Искам да кажа, че ние познаваме хора не само от тези среди, в които аз съм израснал, а и в цял свят и в цялата история на човечеството, които са представители на тази трансфигурация - на преображението. При преображението, макар и символът, който давам, може да изглежда отрицателен, змията сменя кожата си и тази мутация става както в животинския, така и в човешкия свят. Това е едно малко възкресение. Генералното възкресение обаче става в Пето посвещение, което е Голгота. Малкото възкресение преди него става именно чрез горене по клади, попадане в лудници и т.н. Чрез дълбоко отчаяние и разколебаване за някои, включително при Учителите и даже при Исус. Това го има и при Учителя в най-ранните Му разговори с Бога. За нас беше съвсем непонятно как може един, Който е предопределен от хиляди години да бъде проводник и въплъщение на Бога, да има такова ниско самочувствие, такива гърчения на духа и такова чувство не само за собствена нищожност, но даже и за греховност. Ние винаги сме се съпротивлявали на това религиозно самоунижение на човека. Дори в основните им молитви има "помилуй меня грешнаго", и даже "трижди грешнаго"... Това винаги с приятелите сме го считали за един от най-големите пробиви на черната ложа - религията да внушава на човека такова нещо. Обаче, след като даже един Миров Учител минава през това, значи то си има своето място. Говори за смирението му - и т.н.. По този начин Той ни дава надежда, че след като е минал през това и през съответните страдания и мъчения, Той дава надежда на всички нас, че когато се чувстваме нищо, когато се чувстваме изхвърлени, когато и ти се почувства „отлъчен", това е задължителен процес, през който се минава в това Таворско посвещение. Дали ще го наричаме така или по друг начин, това е условно, но все пак Тавор символизира положителната фаза на това посвещение. А за да може да се стигне до възлизането в другия свят и да се постигне познаване на Бога и сливане с Бога, сам Исус е минал предварително през тези мъчения и страдания в пустинята, когато пости 40 дни и когато го изкушава Сатана. Тогава Той издържа изпита си и казва: "Махни се, Сатана!" - Значи, той трябва да отхвърли неговите предложения и внушения, дори и когато минава през обезсърчението. И Той е минал през съмненията! Ние познаваме такива хора, които бяха не само вътрешно в огромни страдания, но и външно - не искам да изреждам сега. И това е едно голямо изумление за всички. Особено така наречените "врагове" казваха: "А бе вие, ако бяхте цвете, нямаше всички ваши хора да си отидат по този начин. И сакати имате, и малоумни..." Брат Бо-

ев - основен апостол и стенограф - беше инвалид, Елена Андреева - също. Това са все стенографи на Словото и първи ученици. Да не кажа сега, че сестра Паша ослепя... Всичко това е предварително обещано от тях още преди да се родят. Те не само се съгласяват от смирение, но знаят, че са на нивото на Четвърто посвещение, за да могат да бъдат съпричастни на страданията Му. Бичуването и разпятието Му, които продължават и до днес, са една от основните Негови мисии, ако не и основна, цели две хиляди години, докато трае епохата на Рибите. В нея саможертвата и страданието са основен метод. Трябва да си мине със страдание и в Петото, Голготско посвещение - то е било абсолютно задължително, за да се стигне до възкресението. То пак е започвало със свръхстрадание. Обаче Петото посвещение днес, в епохата на Водолея, не е задължително да мине през Голгота в страдалческия смисъл, защото може да стане чрез блаженство - и това се очаква.

Аз съм ви разказвал и за един най-важен човек в живота ни. Малко преди да си отиде, от него беше останала само черупката на един велик Посветен. В последните месеци той реагираше по един озадачаващ за нас начин, Той предварително се е съгласил, без да обясни защо духът му позволява да демонстрира ефектите на разрухата. Защото това също е един урок. Същото важи и за Посветени като Ошо. В него саможертвата и смирението стигнаха до такава степен, че той дори не даде обяснение защо в крайните дни на живота си се беше съгласил да го ошашавят с медикаменти и със зомбиране до такава степен, че започна да говори пълни глупости. Това минава за една голяма победа на "братовчедите", но тя е режисирана и допусната с негово съгласие в най-високия свят, за да може духовните хора, които биха искали да проникнат понадълбоко, да разберат, че на този етап от духовната еволюция блестящото възстановяване, което виждаме след Възкресението в Евангелието, не е нито приоритет, нито единствен идеал. Напротив - страданията на мъчениците се превръщат във възможно най-красивата част от човешката еволюция. Ако някому се срине вярата заради това, той просто не е разбирал тия неща.

Знаеш и помниш, ама то има и много такива примери. В "Междузвездни войни" на Йода му се наложи във великата конспирация против Империята да заприлича на едно животно с дълги уши. Значи, той трябва да има не нулево, а хиляди пъти под нулево тщеславие, за да може, в името на конспирацията, да се маскира генно по този начин. Това е, именно, пълна липса на тщеславие. А другите, които ни се показват по лекции, в книгите си и по презентации, блестят с представителната си форма. Ние не можем да ги критикуваме, защото те

пък показват величието на Бога и Неговите хора в привлекателната им форма. И едното си важи, и другото.

Малцина разбират величието на саможертвата и рухва - нето, защото това говори за изключително смирение, изклю - чително послушание и т.н. Въпросът е, че в такива периоди, които могат да бъдат не само няколко месеца и години, а дори и цяло преражданe или няколко прераждания, самите представители на това посвещение, както вече си говорихме и знаем, понякога се разколебават и мислят, че са грешници, защото са загубили паметта, че са обещали това нещо. А то е необходимо, за да се стигне не само до пълното смирение и примирение, а и за да може реално да се извърши тази операция. Защото, ако има и най-малък елемент на гордост и самомнение, това не може да стане - трансфигурацията, т.е. преображението не може да стане.

Това е важело и важи и за Учителите и за Учителя. Ние знаем отдавна, че Учителите и сам Учителят, сам Христос досега е възкръсвал само чрез страдание, и то чрез крайно страдание. Възкресението чрез блаженство все още е едно далечно бъдеще, днес дори и чрез най-сродни души не може да стане, защото няма готови. Това за мене беше голяма изненада, когато го прочетох. Сам Учителят казва: "Ако аз имах само един ученик, щях като Архимед да повдигна цялата Вселена." Значи, и Учителят е зависим от ученика. Те са двойка. А на друго място се казва, че Бог и човека са сродните души, ако помниш. Не можем да кажем, че Бог не е всемощен, обаче Той ни обяснява, че истинският Бог, т.е. Хол - това е двойката Бог-човек. Това пак е Бог, но като Богочовек. Не само като Космическия Човек, Който в супервселената под формата на един грамаден Човек, но и всеки човек, като Негова проекция. Всеки човек с монада е самият Богочовек. Сродната душа на Бога е човекът - Той е пак същият, само че в много различни форми, а сродната душа на човека е Бог. Тука отпада всичко за тия двойки сродни души, за които говорим постоянно. Това е нещо много по-велико. Не че другото не е велико. Сродните души - това е по линия на ясновселената. То е необходимо, без него не може. Обаче, стигнем ли до положението "сам с всички", ние идваме до нивото "Бог и човек" и затова любовта към Бога решава всичко. Но има неща, които и Бог не може - ако говорим за Отец, не за Хол. Той не може да бъде всемощен, ако не се прояви чрез човека или човекът не Го прояви. Това е пак Той, но въплътен като човек. И затова, когато дойде един Учител като Христос, Той става едно с един Свой любим ученик като Йоан - и именно тогава Бог се осъществява като Богочеловек на Земята. И затова е толкова важно Второто Посвещение - да можем да Го разпознаем лице в лице, да се срещнем с него физически, с хора от Ятото Му, които Го

въплъщават, независимо от това, че хората от Ятото не са съвършени като него на Земята. Може да има един, който го наподобява в известна степен, и заради това е казано това велико нещо още преди две хиляди години: "Никой не може да познае Бога, освен чрез Мене." - т.е. чрез Христа. А пък ние не можем да познаем Христа, следователно и Бога, ако не познаваме Ученика. И учениците, и Ятото, обаче има и <u>един</u> Ученик. Тази е тайната обаче, че този един ученик не е в единствено лице. Това е голяма тайна. В даден момент може да бъде друг, но в този момент той е единствен на планетата. Може да се премести и в трети човек - в този, който в момента не е по-съвършен външно, а по-съвършено Го проявява <u>в дела</u>.

Значи, в момента стана чрез тебе. Ние с теб поначало сме си в тандем, но Небето сега се радва на едно невиждано постижение. Знаеш, че цялото Небе спира за миг работата си, за да се възхити на един акт на любовта. В случая, тази операция беше акт на любовта, защото при тебе имаше тотално смирение да изпълниш нещата. Всички си мислехме, че не познаваме такъв човек. Аз познавам, обаче да не говорим сега. В мене има смирение до някаква степен, не понеже аз все с неудобство говоря за себе си, казах сега "до някаква степен", но в момента ме коригират и викат: „Говори истината, недей да заобикаляш!" Какво е, не знам... Важното е, че послушахме и съвършено беше уцелен мигът, в който трябваше да се намеся; тоест, пак Бог се намеси, за да стане всичко перфектно. Те не могат да изпуснат, нямат право да изпуснат нито един миг от операцията, защото само един миг закъснение - и щеше да бъде неуспешно.

К – То затова е бил оня SMS , да "обърка" работата…

Г – Да я "обърка", за да може да се оправи, в крайна сметка. Значи, грешката е вярна и всеки просто си е бил на мястото съвършено. И "Големият Братовчед" - чрез свои хора - също се намесва точно навреме и намясто, за да може до се нажежи желязото до бяло. Иначе не може да се кове както искаме. Или да се разтопи, за да влезе в нова форма. То си е много ясен образът - ако не е нажежено не до бяло, ако не е станало течно, желязото (или стоманата), не може да се направи нова форма. Кога ще влезе в нова форма неразтопена стомана?... Не може никога да влезе! Само човек, който не е преживял това, както в случая, не може да разбере християнските тези. И не само тях - има посветени и ученици и от други школи. Нали Той казва, че е навсякъде и във всички религии? Той е Кришна за кришнаитите - и.т.н. Макар и да Го виждат в различни форми, винаги е имало предани ученици, които казват или демонстрират... Не "демонстрират", а виждаме, че за тях Словото е всичко, Истината е всичко. Любовта към Словото е всичко, защото решава всичко.

И смирението и готовността да Го следваш. Казваше един пастор - аз съм ти го казвал и съм го писал някъде. Много бяхме впечатлени от една негова проповед – пастор Михайлов. Не че не сме го чели, а може и той да не го е измислил, но тогава това ни въздейства много силно. Казва: ”В света има три вида глад: глад за любов, глад за хляб и глад за истина. Първите два вида глад са достъпни на всички същества, дори на най-нисшите. Но гладът за истина е типичен само за човека." И това видях в един мой приятел - Димитър. Той е един от тях. Когато го срещнах при Боян Боев, той каза: ”Аз, като тия от приказките, обикалям цяла България, за да търся истината - инак ще умра. Аз не мога, без да намеря истината!” И затова се задържà при нас, защото там, на Изгрева, му беше отговорено на всички въпроси. Обиколил всички църкви, всички школи, всички екстрасенси и т.н. – каза той. Именно това е наличието на атмическо тяло, да не говорим и за по-високите, защото алохимите са тези, за които истината е над всичко.

К– ....това, което ти го каза оная вечер, имам чувството, че ... Отначало ми беше странно - какво ще правиме там (във Видин)? Но си викам: ”Пък мога и сам да си отида. Не, сам не ми се ходи..."

Г – Трябва да ти призная, че човешкото в нас е инертно. И аз знаеш ли какво си виках?: "Сега, Господи, аз ще го изпълня, ама ако има начин да ми си размине, нямам нищо против..." Защо? - Защото много добре тука си ми бумти печката, работя си на компютъра... Обаче не само и точно затова, че трябва да намеря начин да ти облекча страданията. Това си е едно наум, то си е просто ясно. То е било заради перфектното извършване на тоя процес. Ето тука се иска послушание. Да, единствено се иска послушание.

К – Честно да ти кажа, от това, което ми бе казал, не бих го почувствал, че трябва да... Макар че не случайно сестра ми е искала да дойде в събота да ме довежда тука.

Г – Ама първо в нея идва импулсът! В момента тя е импулсаторът.

К – Не случайно са искали вчера да дойдат с брат ми да ме водят във Видин. Това не е било случайно - сега разбирам.

Г – Ами те са импулсаторите. Какво значи това? - Че ние сме едно и че те съвсем не са случайни.

К – Да, сега разбирам вече защо тя е искала да ме довежда тука насила.

Г – Ето как можеш да й благодариш за това, че тя е провела Божествения импулс на Любовта по най-точния начин. Не че без нея нямаше да стане. Той щеше при всички случаи да го проведе, но можеше да бъде при много по-тежки обстоятелства. Той няма начин да спре, като реши, че е дошъл моментът, но

може би щеше да бъде в по-хард вариант, а не по тоя перфектен и щастлив начин, както стана, защото Го послушахме буквално и защото в същия миг и тя се обади - и т.н.. То така са навързани нещата, щото виж: съществата с душа, каквито със сигурност са те - и брат ти, и сестра ти, - нямаше как да не проведат Божествения импулс, макар че са с ниско самочувствие и си мислят, че не могат...
К – Ама то точно това, че си с ниско самочувствие, ти позволява да... Инак ще объркаш нещата.
Г – Именно!
К – Сега разбирам. Ама аз, ако бяха дошли без намесата отгоре, щях да се дърпам. Нямаше да могат да ме закарат, честно...
Г – Ами всичко това се предвиждаше. Аз съм сигурен! И да не беше намесата Му, аз пак щях да дойда, но нямаше да станат точно тия работи. Щяха да станат, но не цезарово сечение, ами... не знам с какво още по-драстично... Щом е решено, ще стане, обаче мъката щеше да е много по-голяма. Сега става щастливо. Аз това, което казах сега за кувьоза, то е човешкия образ. То не е във формата на човешкия кувьоз – то е принципът. Значи, пак е било сложно, но не е неестествено, технологично раждане. То е съвсем друго нещо, но е било рисково, защото такъв експеримент се прави за пръв път - и е излязъл успешен.

5.II.2014.
К – Основната тема беше за вътрешната самота, изолация и така нареченото "вледеняване". Ти го нарече така, а всъщност това беше усещането за пълно вътрешно отчуждение, вътрешна самота и откъсване от всичко и всички. Един вътрешен процес, който се случва за пръв път в живота ми. Не съм очаквал ясно, че ще има чак такива изпитания. И все пак това, за което интуицията ми ми бе подсказала предварително, явно върви по този план.
Г – Както виждаш, в разговора ни се стигна до едно съвем точно обяснение на това нещо.
К – По този въпрос досега аз лично не помня да е говорено - за замразяването, за вътрешното психическо, емоционално и така нататък замразяване. В този случай ти какво казваш?
Г – Оказа се, че ние точно в момента узнахме за това нещо, защото и аз досега не го знаех: че преминаването в един нов свят - в Новата Земя и Новото Небе - става през "абсолютната нула". Абсолютната нула в космоса - този студ, - на него съответства абсолютна нула в друго измерение. И затова, особено по време на Сатурнов период, т.е. Седма вибрация, както е сега, хората, които ги подготвят за това, им орязват всички контакти - те остават в пълна самота и изпитват кански студ. Дори е необходимо и полезно и външно да са на по-

студено, защото то си е паралелно. Съответно, те и вътрешно изпитват тази самота, този студ, това отчуждение. Но това е, за да може да се получи кристална структура. Отначало беше наречена "ледена", "вледеняване". То за някои може да има и аморфен вид, въпреки че при теб е кристализация. Ето, в момента се изяснява: ако някои са от водните монади - тези, които са с росинка Божия, - за тях важи вледеняването. Подобно на леда, в който се превръща водата, но в друго измерение е кристализация и пр. - има си четириизмерен лед, петизмерен и т.н.

Тази кондензация се проявява като това "вледеняване", което в много случаи става, когато настъпи Сатурнов период. Това не е само Седма вибрация - има и Сатурнови аспекти, и други действия на тази "планета". Учените го наричат "кондензация на аза". Това дори съществува в официалната наука. Тази кондензация на аза указва превръщането на аморфното биологическо и психологическо същество в кристален човек, в какъвто се очаква сега да мутираме. Обаче досега не сме знаели, че ние ще изпитваме все по-голям и по-голям вътрешен студ, отчуждение, самота, което може някои хора да ги отчая, да ги уплаши, защото те не знаят какво става. А всъщност, това е абсолютно необходимо. Ние знаем какво става, ние ще го приемем със спокойствие и ще бъдем готови при този процес, получавайки тази ледена или кристалическа структура в едно друго поле. Да минем, както се минава през нулево измерение в нова вселена. Дали е и физическо, това има да се изяснява - защото има същества, които и физически се кондензират в кристали, способни да оцелеят при абсолютната нула. Обаче при тях - както физически, така и психически - има една много голяма опасност, понеже те са от елмазен вид, това е най-голямата кондензация. Когато стигнат до най-ниската температура, която съществува в Битието, те трябва да бъдат пазени много повече, отколкото дете в кувьоз или нещо във вакуум, или нещо, което е безкрайно ценно, защото и най-малкият удар - физически или психически - може да ги разцепи. Знаем, че диамантът е най-твърдият, но и най-крехкият. Затова е безкрайно отговорно, ако хората разбират това нещо, да не правят абсолютно нищо нараняващо, особено с удар, най-слаб удар на забележка или на съвет, на поучение, дори и с най-добро желание, защото човек може в този най-сложен период да се напука.

Всъщност, това напукване и разделяне на множество микрокристали е предвидено за един по-следващ етап, когато ще се превърнем от монокристални в метални същества - нещо, за което ние знаем. Така че това разчупване на елмаза е предвидено до стане, и то по особен начин - то си има точно място

и начин за чукване на върха. Както архитектите едно време са строили цели огромни катедрали, които само посветен майстор знае, че ако натисне в една точка, може да се разруши за един миг цялото здание. Така и с този кристал. Затова ние трябва да опазваме нашата най-секретна точка, от която могат да ни разрушат невежи или злосторни същества. Да я опазваме по най-категоричен начин, защото от злосторниците е по-лесно да се пазиш, но тези, които ни обичат, са по-опасни. Те не ни обичат с мъдрост, те считат себе си за по-прави. Те са слепи, не са виновни, а ние обикновено оставяме тази наша точка напълно беззащитна. Те я докосват без да искат, а някой път съвсем целенасочено ни удрят там с жестоко его и дива злоба - и това може да ни разцепи преждевремнено и неправилно. Има правилно натискане на тази точка или правилен удар, той е обаче със звън, с кристален звън, много приятен, който отеква в цялата вселена. Като ни чукне Бог в 12-ия ни час чрез подходящия човек, който ни е определен от Вечността, ние се разпадаме мигновено на безброй благословени вселени и нови същества в Битието!

Така че, това е вид бременност на духа и на душата. И когато човек е в такава бременност, макар че тя е от друг вид - кристалическа, - трябват абсолютни условия. Затова такъв човек или нечовек - може да е от друга еволюция - не трябва да бъде каран да прави нищо конвенционално, тъй като ще се увреди. Може някой път това да бъде фатално и затова процесът ще трябва да се повтаря от нулата. Затова бъдещото общество, което ще бъде ръководено от Посветени, ще оставя такива хора напълно свободни и ще им създава всички условия да бъдат сами, за да може всичко това да протече по перфектния начин[13]. Това не значи тотална самота - все пак ще ги

---

[13] *В драконовските режими, които владеят днес Земята, психиатрията определя като "нормално" само трудовото, гражданското и семейното поведение на човека. Даже великият Хегел има грях в това отношение. Не защото ги е грижа за "нормалността" по линия на по-грешното разбиране, че трудът бил създал човека, но за да обслужват тия, които им дават заплатите: експлоататорите на човека. Друг е въпросът, че трудът, даже и експлоататорският, наистина изкарва успешно много от безсъвестните, мързеливите и аутичните азове от бездната на субективизма и ги прави социални човеци, които са полезни за себе си и за другите. Ако не да помагат, поне да не живеят на гърба им. Обаче в Новото Човечество това няма да става насилствено и няма да важи за всички, защото учените и управляващите ще бъдат мъдреци и ще имат понятие за индивидуална и езотерична психология и за Посвещенията.*

посещават хора, които разбират това нещо и няма да им пречат. Обаче ние, когато сме в тази фаза, трябва да разберем, че хората са повече астралци и нисши менталци и затова ни карат да се "реализираме" в света. Ако не им се подчиним и не отговорим на очакванията им даже е по-добре, защото тогава те самите ще се отстранят от нас - за тях сме "луди" или "безполезни"... Инак те ще ни увредят фатално с "любовта" си - с това, което те наричат "любов". В световната култура и литература има не един образ на подобни явления, подобни процеси. Примерно - Гъливер. Има един чудесен филм за Гъливер - ти сигурно си го гледал. Това си е всичко символика. Той е в страната на лилипутите. Те го оковаха, даже щяха да стрелят по него, за да го накарат да направи това, което те искат- със своята лилипутска психология и цивилизация, а той, всъщност, трябва да бъде оставен на мира и освободен.

И така, има още много такива примери, които са символ на това положение. Ако самият човек има шанса – а то винаги при такова положение му се праща просветление или някой, който да му обясни, че е нормално да бъде в тази фаза, - той ще се успокои. Той трябва да знае, че това е абсолютно нормално, дори и в случаите, когато в името на процеса го разбалансират външно така, че да изглежда неадекватен. Има хора в психиатриите, за които се счита, че са със съвсем ясни и точни медицински диагнози, но които са там, само и само за да не ги тероризират така наречените "близки" и да нямат социални задължения. За тях не са тъй страшни еволюционно дори лекарствата и шоковете, които ги подлудяват и сриват временно. Обаче процесът при някои от тях еволюционно е успешен, именно защото са отстранени от амбициите и чувствата на близките им, които имат очаквания от тях и искат да ги манипулират. Всички близки си мислят, че с вкарване в психиатрия или лечение от алкохолизъм и наркотци, те целят да ги спасят. Под "спасение", те разбират той да стане отново "нормален" - да се върне именно при тях и да почне да живее като всички други в лудницата на света... Не става! Всеизвестен е феноменът, когато пострадалият се изцели и стане нормален, ако заживее някъде другаде, но полудява отново, когато се върне при "близките" си.

По принцип това, което другите биха възприели, а и самите ние себе си бихме възприели като "психясали", е необходим процес, за да отблъсне хората, които биха попречили. Може да е много жестоко за близките - те могат да направят опити да ни вкарат за "лечение"... И другите, които са ни обичали, се отчуждават, но то е благодат, именно за да се извърши този процес. Той не е насилствен - човек е дал обещание, сам го е поискал още преди да се роди, на него са му предложили тази

възможност. И ако ние забравим това нещо, наистина се безпокоим, защото има вариант да станем социално и емоционално неадекватни. А защо не трябва в това време да действа старото астрално тяло, е ясно. То е пещ на страстите и на предпочитанията, на личните чувства, която може мигновено да взриви или да почне да разтопява тази кристализация. Но в един по-далечен етап, когато тази кристализация си свърши работата, няма да сме кристални. Засега този кристал е под формата на кристално яйце, в което се мъти новото ни тяло, новата ни душа, новият ни дух. Като се "измътим", след това няма да имаме форма на кристал, а ще добием формите, които са приготвени за нас в съответните нови светове. Някои могат да си останат във формата на елмаз, както самият Елма в най-кондензираната Си форма, но това важи само за същества, които са стигнали до най-последна кондензация в еволюцията си. Това обаче не значи, че те не могат да излъчват от себе си като матрьошките всички тела, които са изработили, които са им дадени, за да могат да циркулират в съответните светове.

Важното е, че съвършеният Аз е самодостатъчен. Това е целта на Сатурновата еволюция, на съвършенството в този му вид. Но има и Ураново съвършенство. Ние много сме си говорили, а и Венно ни е учил, че всъщност Уран е планетата на съвършенството, обаче това съвършенство е различно от Сатурновото. И двете са верни. Сатурновото съвършенство цели да стигнем до най-кондензираната си форма и до самоуправление, до психофизиологическа автархия. Така че при него са напълно верни и валидни реалните постижения на Божествените аскети, които са образец на трите велики думи: ”Навънка Нищо Няма". Те реализират и преживяват всичко в себе си и нямат нужда от никого и от нищо. Защото всичко - цялото Битие, цялата Вселена е във тях. Това в Божествения аскет е факт и то е нещо дори над архатите. Това, което не знаехме, е че архатът е също една преходна степен, преминаваща в по-висша форма на съвършенство, а именно в автархията. Самият Бог съществува именно по този начин, защото всичко е вътре в Него. Но това не значи, както вече говорихме, че Той не може да се кондензира в различни форми в различните светове. Това прави не защото Той сам има нужда, а защото съществата имат нужди. Нямат друг начин да общуват с Него и със съществата, които той е родил. Затова смирените правят саможертва да излязат от своята автархия, за да се обменят със съществата на даден етап от еволюцията, когато трябва да им се помогне да направят крачка напред. И това Синовете и Дъщерите Божии го правят абсолютно съзнателно, защото за тях най-важно е

изпълнението на волята Божия. За разлика от нас, те не преживяват трагедия, когато са в такава мисия - да излязат от себе си. Хегел, по един най-перфектен, гениален начин говори за Абсолютния Дух, Който се самоотчуждава от Себе си, за да даде живот на същества и вселени. Хегел е холизатор, във философията е ненадминат. Това, което ние виждаме в беседите и осиянията, ако някой чете Хегел, ще го види при него изнесено по един съвършен начин, но философски. То не е лесно за хората без един много висш ум и специлно образование. За да го разбере, човек трябва да има философско мислене. Нещо много съществено: за разлика от нас, когато такива съвършени същества излизат от самодостатъчността си, за да помагат и да подпомагат еволюцията, те не разрешават да бъдат хванати. Те управляват процесите с твърда ръка, колкото и да са меки в общуването. Абсолютно не разрешават да се появи и най-малката илюзия, че могат да бъдат управлявяни, хванати, манипулирани или „превъзпитавани”...

Така че тука стигаме до тези думички: "КОЙТО ИСКА И МОЖЕ". Там е работата, че ние не изясняваме какво може и какво не може да се очаква от нас, понеже не познаваме себе си в дълбочина. Затова хората започват да ни атакуват, за да ни свалят до себе си на една по-ниска степен на еволюция. Те не са виновни, защото не знаят какво ще се случи, ако ние се откажем от себе си. Щом като ние вече имаме космичен опит и знаем това, длъжни сме да пазим себе си и другите от тежките последствия, ако им се поддадем.

Ето защо вледеняването или кристализацията е процес, който за другите отвън може да изглежда безмилостен. Там има само абсурд, няма милост. Ако там се прояви "милост", то е все едно една майка да прояви "милост", мислейки,че може да изкара плода от утробата си преждевременно. Това значи да го убие - няма право на такова нещо! Така че ние оставаме или напълно сами, или само с тези или този, който разбира това и може да ни закриля и да създаде такива условия.

К – А той има ли отношение към посвещенията?

Г – Този процес на "вледеняването" ли?

К – Да.

Г – Той е преходен процес между Четвърто и Пето Посвещение и на него най-много му помага тежкото и нечовешко страдание. Би могло в бъдеще да се помогне чрез любов, но още няма такива партньори. Това трябва да бъде <u>любов без обект</u>, за която четем постоянно, но не знаем още какво значи това "любов без обект". Това съвсем не значи да няма любов или че се отхвърля физическата любов, <u>а значи да няма вторачване и да няма обект, който искаш само за себе си</u>. Обаче на света засега

още няма такива хора – не говоря само за жените. Както знаем, именно по тази причина и Учителите, и Посветените досега са минавали неизбежно през тази фаза на "вледеняването", за да получат Петото посвещение. Именно по този начин - чрез пълна самота, защото никой не може да ги последва там.

К – Това е нещо ново, никъде не е описано.

Г – Ами не е. Но наистина, Небето мечтае от милиони години да се появи най-после на Земята друг начин за възкресение. За какво си говорим напоследък, за какво се изяснява на приятелите в писма и разговори, че СЛОВОТО ПРЕМИНА ВЪВ ФАЗА ОБЩУВАНЕ? Тези, които не искат да са с нас, не трябва да очакват повече Слово от дистанция. В едно осияние се каза, че Някой вече ще ни прави "отчисления" за виртуално общуване (нарича го даже "духовна перверзия"...). А Словото протича и през тебе. Ти сега си в такава фаза, че трудно би допуснал егоист; но ако има такава душа, която иска да ти служи предано и не иска да те превъзпитава или не се огорчава, то неминуемо ще протече нещо от ранга на Словото. Ти отдавна си не само реализатор, но си си и холизатор.

К – Да, това е така, но в момента...

Г – Всичко трябва да ти бъде отнето; или, по-скоро, да бъде пакетирано и складирано, за да може да стане чудото. Вихърът на Словото е най-силният огън - това е "огън пояждащ", "агни йога". Словото, ако се допусне да тече без заземяване, без гръмоотводи в този дебит и в тази огнена форма, ще разтопи всичко. А ние сме сами. Затова се налага да стане това вледеняване, тази кристализация. Това е соплото на ракетата, космическият контрахлад, който трябва да издържи на тази чудовищна горещина. Като няма такъв веществен, т.е. човешки материал, налага се да си създадем сами неразтопимо поле. Обикновените хора с обикновена любов се разтопяват, отиват си, изтичат. Те мислят за себе си и за близките си, не за безсмъртна любов и висок идеал.

Това, което мисля, че ти го наблюдаваше по едно време като едно вътрешно светене в тебе, беше не друго, а холическо светене. Това е форма на съществуване на Истината и Словото, трансформирана по такъв начин, че да не разтопи кристалната решетка. И затова тя е една вълшебна вътрешна светлина, но ти изглежда някак си студена. Словото е тук кондензирано в "студен" вид. Поначало, дори във физиката има такова понятие и даже са постигнали "студена светлина". Те дори можаха да превърнат светлината в капка - даже съм виждал снимка. Физиците доказват, че тези неща съществуват, но тях ги има и в едни по-високи полета. То има и светлина-кристал. Така че тази кристализация или това вледеняване е едно Посвещение, което подготвя ученика, а след това и Учителите

от определен ранг в центъра на Пентаграма, да преминат в Хипервселената или Христовата вселена, защото Хипервселената е кристалическа. За съществата, които искат да ни асимилират, тя е ледена и те затова там нямат достъп. Казва се, че всички илюзии там са изгонени и истината и Битието там съществуват в съвършена, кристална форма.

К – Водата я няма...

Г – Не значи, че не функционира, но функционира по кристалически закони. Защото "водата" все пак съществува в орбитата на тази вселена и тя е именно <u>милостта</u> на Хипервселената, но тя вътре не се допуска, защото ще разруши кристала – цялата вселена. Затова, именно, Някой казва: "сърце, чисто като кристал". Често сме си мислили: "А бе не е ли много студено да се сравнява с кристал? Що не казва: "пламенно като слънцето", а казва "чисто като кристал"?... На хората им се иска сърцето да е любящо, но това е възможно истински, само когато е чисто. То е чисто, защото там няма илюзии. Те са необходими само на слабите същества, за да оцелеят, за да се подготвят - това го знаем. Нали се казва, че Тази, Която е най-милостива - Мировата Душа - е измолила от Бога да допусне илюзите като "патерици" на съществата, за да оцелеят, защото инак е много болезнено. И всички ние, докато стигнем до това "вледеняване", което е Божествена форма на съществуване в най-чист вид, не можем без илюзии.

Сега, може и да има отделни хора, ангели и божества, които не минават по пътя на илюзиите. Те минават по пътя на абсолютното вертикално ученичество, а не по пътя на спиралното. Но тука важи това, което Маестрото казва: "Трябва да си готов да ти съдера сто кожи в едно прераждане!" И като ги дере, да не врещим (с извинение за думата), защото Той си знае работата. Ако водата в организма, която е до 75 процента, са илюзиите, то кожата е егото. Той затова казва: "Да ви смъкна кожата!" - това е егото, но старото его, когато човек мисли за себе си. Мисълта за себе си директно свързва с ада - не непременно физическия ад, който съществува някъде, а с психическия ад. Ние, всъщност, изпадаме в една зона на ада, която е и физическа в някои измерения. Едно от висшите ни тела изпада там, когато мислим за проблемите си и се безпокоим за тях. Така ние, фактически, влизаме в ада. Така че, то е психическо състояние, физическото е само следствие. Това ти го знаеш по-добре от опит и от Словото, че когато човек е верен на идеала си, той излиза от ада. Въпросът е, освен да сме верни на идеала си, да запазим абсолютната увереност, че сме в правия път. Защото човек може абстрактно да иска да е верен на идеала си, но да трепери дали не се отклонява от правия път. Това е естествено, защото смирението, ученичеството е го-

това до допусне, че греши - това е един шанс да се поправи, ако греши.

Ние имаме отворена душевна акустика, имаме отворен вътрешен слух за мъдростта, когато идва чрез Посветените или чрез Учителя, чрез истинските Учители. Искаме да ни кажат къде грешим и сме готови да се поправим. Обаче стигнем ли до някакво вярно решение, там вече не трябва да има никакво колебание. Това е вече постигнато в причинното поле, това са абсолютните истини. Тоест, това е едната фаза на причинното поле, където са абсолютните истини. В другата са относителните; но те, като относителни, не значи, че не са верни. Те са индивидуални, тези истини. И когато са в хармония, тогава те влизат в контакт с Абсолютната истина. Те не са идентични с нея, защото тя е Абсолютната истина на Бога, но те са в хармония с нея и така се работи качествено.

Така че това, което наричат "адска или инфернална самоувереност на горделивите духове" е нещо, което кармата или съдбата го одялква. Дялкат ни доста болезнено, за да отпаднат тези неща и да станем чист дух, както Бог ни е създал, но вече в кристален вид. А кристален вид значи, че той е вече по линия на седмѝцата, не на единицата. Щото по линия на единицата, на Слънцето, това е нашето извиране от себе си, от монадата си, с абсолютната вяра и сигурност, че ние сме произлезли от Бога. Знаем обаче, че кристализацията е вече завършекът или царството Божие на Земята, при което монадата отново е подвижна. Тя може да бъде безкрайно подвижна в цялото Битие, защото има и такава форма на нейното движение и съществуване, но на Земята тя е центрирана вътре в кристала на егото, което значи Христо̀ва личност.

А Христовата личност... – Ето, ти имаш един голям плюс в това отношение, за което те уважавам особено много. Ти имаш орфически, Христов нос. Това, че ти сега си в състояние на тревога, колебание, съвсем не елиминира това, че ти го имаш като постижение. Христовият човек не се помръдва от мястото си, когато е уверен, че прави нещо божествено. Никой не може да го помръдне - както се казва, той има "диамантена воля". Ние в общуването трябва да бъдем меки, но и твърди в много случаи - да не позволяваме да ни манипулират. А виждаме, че все още имаме утечки, което идва от липса на самочувствие, на сигурност; някой път - от саможертвеност, от доброта, от отстъпчивост, а друг път защото имаме нужда от интимни преживявания - и човек прави компромиси с духа си. Това е факт за много духовни мъже и жени, но често то става причина да продаде човек първородството си за паница леща. Колкото и да е сладък астралът, ако ще дори и будическата любов към сродната душа, тя не е най-върховната - тя е

в духовния свят. Защото това, за което говорим – Христовият човек – е над будическия свят, той е горе в Божествения свят. Тоест, той не е някъде "над", защото е навсякъде, обаче в същото време е и кондензиран.

Така че в случая самотата или живот с някого или някои, които разбират и зачитат тази самота, тоест по никой начин не биха пречили, биха стъпвали като в аптека – да не вдигнат най-малкото шумче, както физическо, така и психическо, - тя е, всъщност, една форма на глъбинна кристалическа медитация. Това е непознато за много школи, религии, църкви, дори от най-напредналите, защото глъбинната кристалическа, а вече говорим и за диамантена, за рубинена, за сапфирена и т.н. медитации с различни постижения, те искат преобладаваща самота. Но адептът, който е в тази фаза, той я постига даже да ври в казана, да е между пияниците в кръчмата, да е на бойното поле, както и архатът – той е до такава степен самовглъбен, че може да изглежда аутик. Обаче човекът, който управлява живота си и психиката си умело, той не трябва да допусне да го считат за неадекватен - той си позволява да изпада в тези състояния на глъбинна кристалическа медитация само когато е сам, заключен в къщата си - изключва телефони, никакви комуникации. Но когато е между хората, той включва моментално социалната си същност. Защото има много дълбоки духове, които до такава степен са потънали в себе си, че не могат да превключат на нормално общуване и стават неадекватни в общуването или, най-малкото, отчуждени.

Ти в момента си в подобна фаза, но за тебе изобщо не е проблем да го осъзнаеш, да превключиш, само когато е необходимо, на фаза веселие, усмивки – ти това го можеш, ние сме те виждали. Превключването на вниманието, което е много важна способност, ние сме го изучавали и тренирали дори в школи по експериментална психология на светско ниво - то е, именно, Урановото съвършенство. Защото един Сатурнов човек, който още не е изградил Урановото си тяло, универсалното, той може да е перфектен в кристализацията, но е абсолютно неспособен за превключване на вниманието. В този смисъл, колкото и да са адски филмите, клиповете и другите явления в съвременната масова култура, а също и дейности, които изискват много бързо и ефективно превключване на вниманието, дори вземи един шофьор, един водач на превозно средство или оператор в някое промишлено предприятие, той не трябва да сбърка, щото ще избие хора. Там трябва да има светкавично превключване на вниманието, и то ефективно и качествено. Затова истинското, холическото съвършенство, е перфектен баланс между кристалическото Сатурново и универсалното Ураново съвършенство. Не само това, но адептът от този

ранг, който вече ги е обединил тези тела, а за да ги е обединил, трябва да ги е изработил по-рано, той умее да превключва и от Сатурново съзнание към Ураново, и обратно - тоест, и от кристализация към универсализация, и обратно. Ти го виждаш днес тотално концентриран, но в мига, когато му се налага или той сам решава да общува, той става безкрайно пластичен и откликващ се. Дори с веселие, с шеги, за да разведрява атмосферата, защото душите имат нужда от това. Ние не сме някакви темерути, някакви неадекватни особи.

Обаче това е на една по-далечна фаза за тебе, която в дадения случай не само не ти е необходима, а може и да попречи на кристализацията. Затова преобладаващата самота и необщуване при теб не са осъдителни, така че духът, който е обещал да мине през съсредоточението, не трябва да чувства вина за това, че няма вътрешен импулс да общува, да проявява пластичност на съзнанието, да се усмихва на всеки и т.н.. Просто, той е в работна фаза, в която това би попречило много.

За тази цел, трябва да сме способни да понесем спокойно и всякакви обвинения в какво ли не, когато вървим твърдо по своя път.

Ако не бяхме виждали такива хора в Сатурновата им фаза и ако не бяхме в тяхната школа поне 25 години, нямаше да знаем какво е да изпитваш хлада и студа им, когато се вледенят, за да влязат в едно друго измерение, да бъдат верни на задачите, на мисията си. И такъв тогава не го закачай за нищо! И Учителят така е бил. Имало е случаи, когато е решавал да се скрие в стаята си, в друго измерение, в друг свят, за да си свърши работата. Тогава никой не трябва да го закача за нищо. И Венно не обичаше да го прекъсват, когато прави нещо, особено когато се храни.

Сега чувам как някои хора ще кажат за сегашната ми позиция към тебе (това, може би, после ще го отрежем от записа): "Аз исках от тебе да ми го върнеш нормален, да стане човек, а ти в момента му затвърждаваш точно обратното. Затова ти си престъпник, който го подлудява още повече, защото му обясняваш, че е прав!" Тя просто не разбира, че някои сили искат да ни лишат от това Посвещение. Но ние не го правим, защото се стремим към посвещения, а понеже това е естествения процес на нашата еволюция. Тя ни води естествено в тази посока, която е най-добра за нас - и сме на нивото да влезем в нея. И тъй като оставаме сами, дори огромният ни опит в Школата и Словото не ни поднася леки решения, досега не е имало точно такива сведения и уроци. Някой път човек остава като в небрано лозе и почва да си мисли, че не е в ред, че губи смисъла на живота си, защото остава напълно сам. Но

аз съм твърдо убеден, че това, което сега си говорим или по-скоро тече, ти вътре в себе си си го мислил и го усещаш. Въпреки че сега идват нови образи, нови термини и т.н., ти дълбоко вътре в себе си знаеш, че си прав. Даже много опитни хора в нашите среди не биха приели едно такова насочване, макар че не е нужно някой да те насочва, дори и аз - ти си имаш истината в себе си. Те са възприели единственото за тях достъпно разбиране, че човек трябва да бъде социално адекватен, да изпълнява социалните си задължения. Там е работата, че в някои фази на развитието това не важи и аз твърдо се застъпвам за това - и не съм само аз. То рано или късно ще си дойде и такъв човек ще бъде много по-адекватен и способен, какъвто отдавна е доказал, че е бил и може да е, но докато преминава през "нулевото ледено измерение", той трябва да е парче лед; не, ами кристал.

150.02.07, 18:42 От аудиозапис на разговор в гр. Видин:
Г - Няма нужда! Не, не, абсолютно съм сигурен! Просто намерихме тази нощ разковничето! Толкова важни работи узнах, колкото не можеш да си представиш! Разбрах това кашляне, това свирене на дробовете ми защо е. Никога не са ми свирили така дробовете... Едно време съм се учудвал на разни познати. Даже на бате Крум свиреха дробовете, но то беше от силикозата. Нали работехме мозайки - на него дробовете му "свиреха", явно старите мозайкаджии имаха нелечима силикоза. А защо той е допуснал това, то е друг въпрос. Посветените обикновено се натоварват лично с тежки болести и страдания, за да намалят масовите нещастия на човечеството, когато няма любов.

Обаче, по психически причини също може да има такъв симптом. Значи, аз разбрах тази нощ, че съм можел да спася брат ми, обаче тогава не съм го знаел това. Нещо и да е било дадено, разковничето е тоя много велик филм, може би най-добрия на тази тема, дето ти казваш, че си го забравил или не си го гледал - трябва да го изтеглим... С Робин Уилямс… "В какво се превръщат мечтите" - така е преведен.

Изхождайки от лингвистиката, глаголът означава действие или състояние. Действието - самата дума „действие" - е свързана с Деи - с Бога, обаче с Бог Отец. Значи, Бог Отец ни подтиква към действие, а Абсолютът ни подтиква към състояние.

Когато ние постоянно говорим - в случая ти - и се съобразяваме с нашето състояние, а избягваме действието, попадаме в татван. Татванното състояние е това състояние на Абсолютния Дух, в което Той пребивава в пълно бездействие и потъналост в мрак. За хората това може да е подобно на

смъртта. В тази потъналост някои хора все още са живи, но понякога изпадат в ония познати от медицината състояния - и ступори, и каталепсии, и ипохондрии, и въобще пълно бездействие. На пръв поглед, „бездействие” звучи като „безбожие”- все едно, че ставаме безбожници... А то, всъщност, в такива случаи ние ставаме "безОтецници" - ако мога да употребя тази дума... Отказваме се временно от Отца – от всяко действие; и не само че се отказваме, но не го искаме и не го можем. Заспали сме дълбоко. Потъваме в Абсолюта.

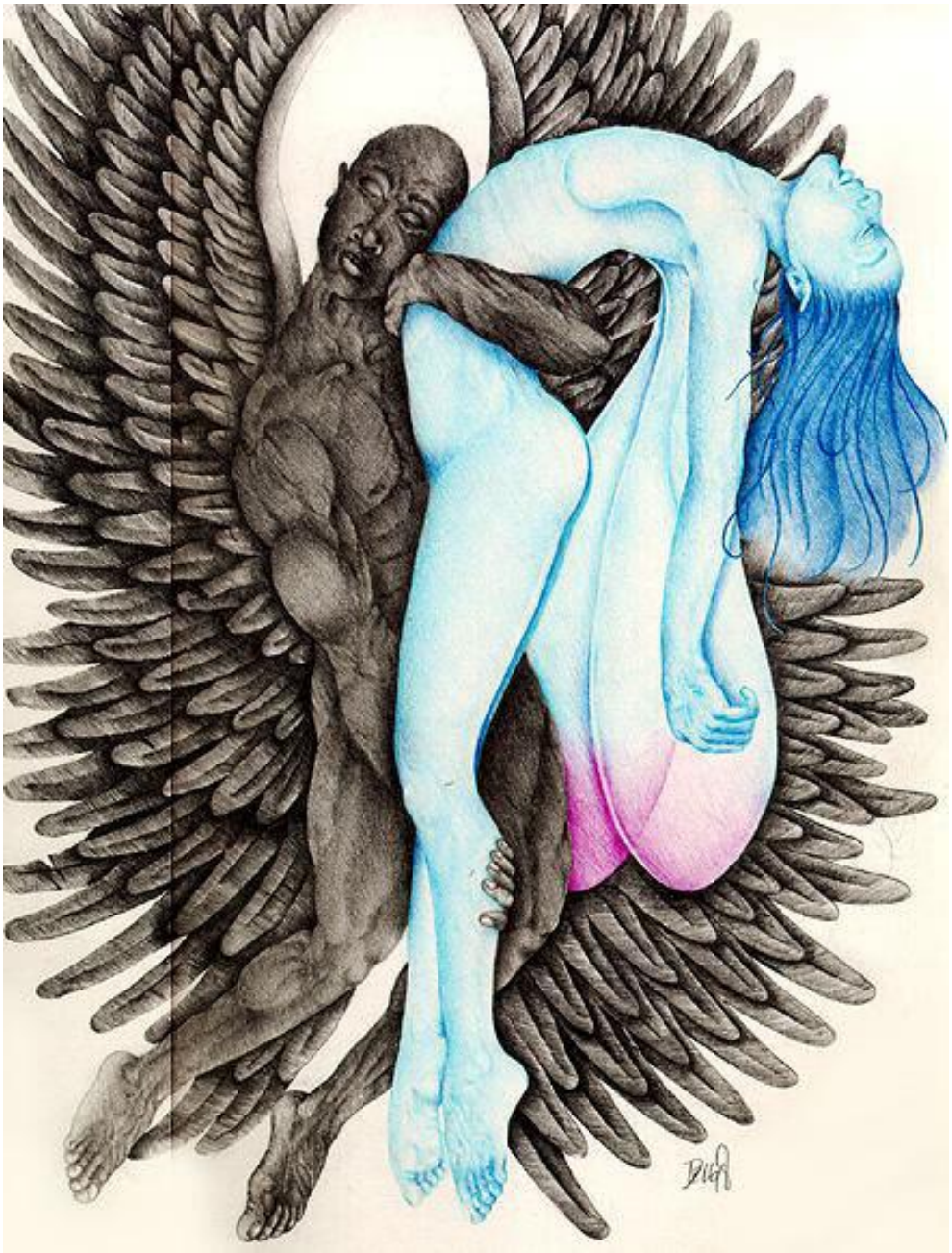

Когато съпругът на тази жена, която изпадна на дъно

то на ада, реши, че отива да я спасява и мина през всички кръгове на ада до самото дъно, той я завари в едно ужасно място – в тяхната къща, но разрушена жестоко като от война. И тя живее на дъното на ада в "къщата" си, а то е всъщност представата ѝ за тази къща. Около нея имаше огромни черни паяци, които постоянно я налазваха, защото тя беше там само поради егоизма на самоокайването си - мисълта за себе си и за нещастието си. Тя изпадна там, защото децата ѝ умряха при една катастрофа, после и мъжът и умря и тя се отчая, че няма смисъл да живее и се самоуби.

И когато той поиска да слезе в ада, неговият втори духовен водач беше един негър, а после се оказа, е това е самият му син. Защото синът и дъщеря му в другия свят бяха взели други форми - синът му беше един млад негър, а дъщеря му - една азиатка. Те са си избрали да му се появят в такива форми по някакви съображения. И когато той запита главния си водач (неговия психиатър приживе) не може ли да го заведе в ада да спаси душата на жена си, той казва: "Аз мога да те заведа, но надеждата е почти нулева, защото самоубийците са неспасяеми..."

По някаква причина, думите от видеозаписа стигат дотук.

Не е доразказан финалът на филма „В какво се превръщат мечтите” – как двамата изведнъж от дъното на ада се озоваха в рая, понеже жената се отказа от мисълта за себе си, от егоистичния си инат и самоокайването си; и защото мъжът ѝ беше готов да остане с нея в ада завинаги. Един смайващ филмов урок, който показва нагледно нещо безкрайно желано, което би могло да се случи и с нас, ако бяхме способни да се откажем от наслоенията на ада в себе си. Да бъдем готови да се откликнем на волята Божия, т.е. - на Желанието на Любовта. С когото трябва и както трябва: с всичка сила, в настоящия миг и с тотално Приставане - „без замисляне и незабавно”.

МАТЕРИАЛИТЕ С ЕВЕНТУАЛНИ ВКЛЮЧВАНИЯ НА ЕЛМА ПРОДЪЛЖАВАТ В КНИГА 41

http://toyonus.com
http://neobyatnotogovori.blogspot.com/
uralonii@abv.bg anhira@abv.bg inolaria@abv.bg